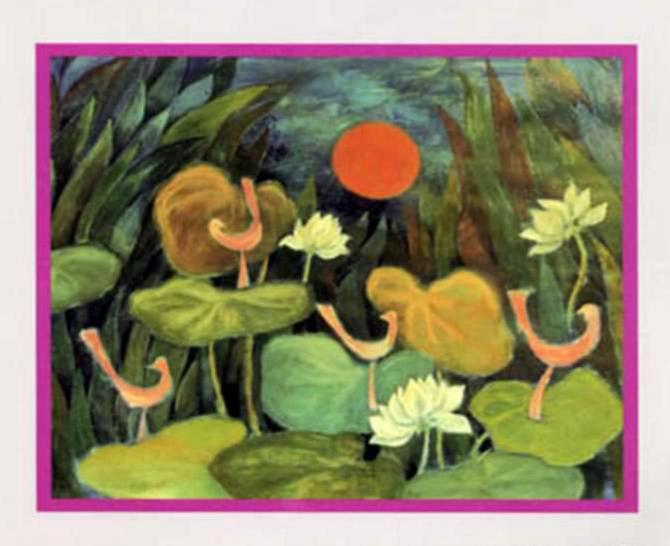
THƠ TỪNG ÔM VÀ MẶT TRỜI TỪNG HẠT

TUYỂN TẬP THƠ NHẤT HẠNH

LÁ BỐI

Mục Lục

Thơ Từng Ôm Và Mặt Trời Từng Hạt7
Thơ từng ôm và mặt trời từng hạt7
Phổ nhập8
Chân tình9
Hãy gọi đúng tên tôi12
Tìm nhau14
An tịnh tâm hành18
Chấm dứt luân hồi20
Ngắm trăng21
Phi cóc tính22
Đi vòng quanh23
Ý thức em mặt trời tỏ rạng24
Trung tâm thiền25
Cúc cu đúng hẹn25
Mở thêm rộng lớn con đường26
Địa xúc27
Cầu hiểu, cầu thương29
Tin vui30
Em là khu vườn tôi32
Nhất Như34
Trẻ em đủ các sắc mầu35
Tương tức37
Dấu Chân Trên Cát38
Trời bên ấy sáng chưa38
Đuốc thơ còn cháy trên trang sử người39
Mây trắng thong dong40
Giây neo41
Những hàng đậu mới41
Babita42
Bắc một chiếc cầu43
Ngày nào tôi tháo được trái tim44
Trái ý thức chín rồi46
Từ bi quán46
Trời phương ngoại47
Tôi về lật lại trang xưa48
Wendy49

Tươi son bền sắt	50
Hộ niệm	=
Mùa xưa	_
Bướm lạc quê hương	51
Bé đã sinh ra rồi	52
Chân dung	53
Chúng ta hãy trả lời	56
Tịch tĩnh	
Lời nguyện cầu tìm đất sống	6o
Uyên nguyên	62
Khứ lai	63
Åo hóa	63
Padmapani	64
Lanka	64
Bờ bến lạ	65
Tâm nguyệt	66
Cao phong	66
Rừng không	67
Người hành khất năm xưa còn ngồi đó	68
Đêm hội trăng rằm	70
Sinh tử	70
Cẩn trọng	70
Lòng không bận về	71
Con nghé nhỏ đuổi chạy mặt trời	72
Tiếng Đập Loài Chim Lớn	85
Thông điệp	85
Đêm cầu nguyện	86
Dặn dò	88
Tiếng đập cánh loài chim lớn	89
Chứng nhân còn đó	90
Xin đứng bên nhau	91
ấm áp	92
Bài thơ và niềm uất nghẹn	
Kiến trúc chân như	94
Thịt da và gạch ngói	95
Chiếc lô cốt cô độc và kẻ thù	
Tuyên ngôn của con người không khuất phục	97
Bình lặng	98
Buông thả	98

	Biểu hiện	98
	Chào các ngươi	99
	Sáng nay em đi	99
	Các anh còn tàn phá đến bao giờ	100
	Mưa quê hương	101
	Néo vắng	101
	Tôi thấy em nơi sân nghèo cô nhi viện	102
	Mặt trời tương lai	103
	Pháp giới thực ấn	105
	Tiếng gọi	106
	Chỗ đứng	106
	Xin chớ ngừng tay	107
	Quê hương tuổi nhỏ	108
	Luân chuyển tự tại	109
	Cổ hoa còn thơm ngát	109
	Loài người đang đi tới	110
	Chuyện của Hương	111
	Bỗng tan đi	112
	Tiếng gầm sư tử lớn	114
	Ước nguyện	119
	Đại trượng phu	119
	Xin trả về cho non sông cho nhân loại cho đồng bào	120
	Những giọt không	121
	Sinh tử không hoa	121
	Nhập lưu	122
	Dựng tượng tuổi thơ	123
	Vững cánh	123
	Pháp thể hằng hữu	124
	Vô khứ lai từ	125
	Đừng khóc	127
	Các anh đứng dậy	128
	Lưu chuyển	129
	Một lá ngô đồng rơi	130
В	ồ Câu Trắng Hiện	131
	Vết thương nhân loại	131
	Xin cúi đầu đưa về	
	Hãy nguyện cầu cho bóng tối thêm sâu hỡi ngàn sao lấp lánh	
	Xóm mới	
	Lửa đốt em tôi	

Bướm bay vườn cải hoa vàng	138
Về với em bé thơ ngây	141
Chân dung	142
Đừng biến mảnh vườn xanh xưa thành mồi ngon lửa dữ	144
Sáu chiếc chèo tay	146
Chiến tranh	147
Ruột đau chín khúc	149
Hoa mặt trời	152
Một mũi tên rơi hai cờ huyễn tượng	153
Vòng tay nhận thức	155
Ngôi sao nhỏ	157
Duy thị nhất tâm	158
Giao cảm	159
Quán tưởng	160
Trầm hương tưởng niệm	162
Thế giới chúng ta	163
Mùa nhân loại mang áo mới	164
Anh ấy chết sáng nay	166
Hòa bình	166
Princeton	167
Trường ca Avril	168
Sở y	171
Nắng	172
Sài Gòn ơi đập tan đi ảo ảnh	174
Tổ sâu bé nhỏ	176
Tình sách	177
Đề Thiền Duyệt Thất	178
Ánh Xuân Vàng	179
Mùa xuân vô ý	179
Rừng Sa La	180
Mùa xuân cũ	182
Đường quê	184
Thơ Học Trò	186
Dậy đi chú tiểu	186
Con đường thoát khổ	
Tiếng còi xe lửa	
Thuyền về bến cũ	
Tiếng địch chiều thu	

Tích Môn Bản Môn 204		
Đi chơi	204	
Ngồi chơi	204	
Nhổ cỏ		
Quét lá	205	
Rửa bát	206	
Nói pháp	206	
Ăn cơm	207	
Giận nhau	207	
Nằm chơi	207	
Đổ rác	207	
Cô đơn	208	
Đốt lò	208	
Mặc áo	208	
Ngồi thiền	208	
Đi tiểu	209	
Tưới cây	209	
Khâu áo	200	

Thơ Từng Ôm Và Mặt Trời Từng Hạt

Thơ từng ôm và mặt trời từng hạt

Nắng trên không gian và thơ trên nắng Thơ làm ra nắng nắng ra thơ Mặt trời cất chứa trong lòng trái khổ qua Thơ bốc thành hơi trên bát canh mùa Đông, trong khi bên ngoài gió hú Thơ theo gió đi về cồn xưa bãi cũ Mái tranh nghèo còn đứng đợi ven sông Thơ nơi từng giọt mưa Xuân Thơ trong từng đốm lửa hồng Nắng cất chứa trong lòng gỗ thơm Khói ấm đưa thơ về trên trang ngoại sử Nắng vắng trong hư không, nhưng nắng chất đầy một lò sưởi đỏ Nắng lên thành mầu Khói, thơ đọng thành mầu Sương Nắng cất giữ trong từng hạt mưa Xuân Giọt nước cúi xuống hôn Đất, cho hạt cây nẩy Mầm Thơ đi theo mưa, về trên từng đọt Lá Nắng thành mầu Xanh, thơ mầu Hồng Nắng chở trên cánh Ong tới trút Ấm lên đài hoa Thơ theo nắng về rừng xa uống Mật Tưng bừng, xôn xao, bướm ong về chật đất Nắng làm nên khúc Múa, thơ làm nên lời Ca Mô hôi giọt xuống đất khô, thơ bay trên luống cày Cán cuốc trên vai, thơ vào ra theo nhịp thở Nắng rụng bên Sông, bóng Chiều ngập ngừng bố ngõ Thơ đi về chân trời, nơi vầng Sáng đang đắp chân mây Mặt trời xanh ròn một rổ rau tươi Mặt trời dẻo thơm trong bát com gạo Tám

Thơ nơi từng bàn tay vun xới miền đồng chua nước mặn xa xăm

Thơ trong ánh mắt em thơ, thơ trong mầu da nắng sạm

Thơ nơi từng cái Nhìn chăm chú

Mặt trời cười tươi trên bông hướng dương

Mặt trời trĩu nặng nơi trái đào Tiên tháng tám Thơ nơi từng bước chân thiền quán Thơ nơi từng dòng chữ Thơ nơi từng nắp hộp kín đáo nuôi tình Thương.

Phổ nhập

Mặt trời đã đi vào trong tôi
Mặt trời đã đi vào với đám mây và dòng suối.
Tôi đã đi vào dòng suối
Tôi cũng đã rủ mặt trời cùng đi
Chúng ta không lúc nào không tương nhập.
Trước khi mặt trời đi vào trong tôi
Tôi đã có mặt trời
Tôi đã có đám mây và dòng suối.
Trước khi tôi đi vào dòng suối
Dòng suối đã có sẵn tôi
Chúng ta không lúc nào không tương tức.
Bởi vậy chừng nào em còn thở
Thì em đừng bảo là tôi không có trong em.

Chân tình

Mắt em là sáu đại

Mà xinh đẹp rạng ngời

Làm sao tôi nắm bắt chúng làm của tôi?

Làm sao tôi khiến chúng trở nên bất diệt?

Nhưng tại chiều sâu tâm linh, tôi biết

Trong đôi bàn tay ghì chặt

Mắt em không thể thực sự còn là mắt em

Giọng nói em là sáu đại

Mà thanh tao tuyệt vời

Làm sao tôi nắm bắt nó làm của tôi?

Làm sao tôi khiến nó trở nên bất diệt?

Nhưng tại chiều sâu tâm linh, tôi biết

Trong đôi bàn tay ghì chặt

Giọng nói em không thể thực sự còn là giọng nói em.

Nụ cười em là sáu đại

Mà rạng rõ tuyệt vời

Làm sao tôi nắm bắt nó thành của tôi?

Làm sao tôi khiến nó trở nên bất diệt?

Nhưng tại chiều sâu tâm linh, tôi biết

Trong đôi bàn tay ghì chặt

Nụ cười em không thể thực sự còn là nụ cười em.

Mắt em là vô thường

Vâng, tôi đã được dạy như thế

Và tôi cũng thấy như thế

Nhưng mắt em vẫn xinh đẹp như thường

Và chính vì chúng vô thường

Nên chúng càng xinh đẹp

Những gì trên thế gian mà mong manh

Là những gì đẹp nhất

Một ngôi sao băng

Một giọt sương sớm

Một đóa phù dung.

Mắt em là vô ngã

Vì vậy mắt em càng rạng rõ

Ngã có dính líu gì tới một đôi mắt trong?

Tôi muốn chiêm ngưỡng đôi mắt em

Dù tôi biết chúng là vô thường

Dù tôi biết chúng là vô ngã

Mắt em xinh đẹp

Tôi biết mắt ấy vô thường

Nhưng vô thường thì vô thường, có gì sai trái?

Không vô thường, có cái gì hiện hữu được chẳng?

Mắt em xinh đẹp

Tôi được dạy rằng mắt ấy không phải là em

Rằng mắt ấy vô ngã

Nhưng vô ngã thì vô ngã, có gì sai trái?

Nếu có ngã, làm sao sự vật có mặt được trên đời?

Vì thế cho nên

Dù mắt em chỉ được làm bằng sáu đại

Dù mắt em vô thường

Dù mắt em không phải là em

Mắt em vẫn xinh đẹp

Và tôi vẫn muốn chiêm ngưỡng mắt em

Chừng nào mắt em vẫn còn biểu hiện.

Biết mắt em vô thường

Tôi chiêm ngưỡng mà không cần muốn nó là của tôi

Tôi chiêm ngưỡng mà không cần nó có mặt muôn đời

Chiêm ngưỡng mắt em

Tôi còn giữ tự do tôi nguyên vẹn

Yêu mắt em

Tôi tập thương yêu thật sự

Tôi thấy mắt em quả thực được làm bằng sáu đại,

Này địa, này thủy

Này hỏa, này phong

Này không, này thức

Sáu đại ấy cũng vô cùng mầu nhiệm như đôi mắt em.

Yêu mắt em

Nhưng tôi cũng yêu trời xanh

Yêu tiếng nói em

Nhưng tôi cũng yêu tiếng chim ca lảnh lót

Yêu nụ cười em

Nhưng tôi cũng yêu những con bướm đủ màu

đang nhẹ lướt trên muôn hoa

Mỗi phút giây

Tôi học làm người yêu chân thật

Mỗi phút giây

Tôi làm phát hiện chân tình

Mắt em xinh đẹp

Tiếng nói em, tiếng cười em mầu nhiệm

Như trời xanh kia

Những tiếng chim líu lo kia

Và những con bướm nhẹ nhàng kia cũng vô cùng mầu nhiệm

Tôi thương yêu tất cả

Tôi nguyền bảo vệ cho tất cả

Vâng, tôi biết

Thương yêu là kính ngưỡng

Là bảo vệ

Là không xâm phạm

Kính ngưỡng và bảo vệ

Đó là tình tôi.

Hãy gọi đúng tên tôi

Đừng bảo ngày mai tôi đã ra đi

Bởi vì chính hôm nay tôi vẫn còn đang tới

Hãy ngắm tôi thoát hình trong từng phút từng giây

Làm đọt lá trên cành xuân

Làm con chim non cánh mềm chiếp

vui mừng trong tổ mới

Làm con sâu xanh trên cuống hoa hồng

Làm gân viên ngọc trắng tượng hình trong lòng đá.

Tôi còn tới để khóc để cười

Để ước mong để lo sợ

Sự xuất nhập của tôi là hơi thở

Nhịp sinh diệt của tôi cũng là tiếng đập một lần

của hàng triệu trái tim.

Tôi là con phù du thoát hình trên mặt nước

Và là con chim son ca mùa xuân về trên sông đón bắt phù du

Tôi là con ếch bơi trong hồ thu

Và cũng là con rắn nước trườn đi

Tìm cách nuôi thân bằng thân ếch nhái

Tôi là em bé nghèo Ouganda, bao nhiêu xương sườn đều lộ ra,

hai bàn chân bằng hai ống sậy

Tôi cũng là người chế tạo bom đạn

Để cung cấp kịp thời cho các dân tộc Á phi.

Tôi là em bé mười hai

Bị làm nhục nhảy xuống biển sâu

Tôi cũng là người hải tặc sinh ra với một trái tim

chưa biết nhìn biết cảm

Tôi là người đảng viên cao cấp, cầm quyền sinh sát trong tay

Và cũng là kẻ bị coi là có nợ máu nhân dân đang chết dần mòn

trong trại tập trung cải tạo

Nỗi vui của tôi thanh thoát như trời Xuân,

ấm áp cỏ hoa muôn lối

Niềm đau của tôi đọng thành nước mắt,

ngập về bốn đại dương sâu.

Hãy nhớ gọi đúng tên tôi
Cho tôi được nghe một lần tất cả những tiếng
tôi khóc tôi cười
Cho tôi thấy được nỗi đau và niềm vui là một
Hãy nhớ gọi đúng tên tôi
Cho tôi giật mình tỉnh thức
Và để cho cánh cửa lòng tôi để ngỏ
Cánh cửa Xót Thương.

Tìm nhau

Con đã đi tìm Thế Tôn

Từ hồi còn ấu thơ

Con đã nghe tiếng gọi của Thế Tôn

Từ khi mới bắt đầu biết thở.

Con đã ruổi rong

Vạn nẻo đời hiểm trở

Đã từng đau khắc khoải

Với trăm thương ngàn nhớ

Trên bước đường hành hương.

Con đã đi tìm Thế Tôn

Trong tận cùng hoang dã

Ngoài mênh mông biển lạ

Trên tuyệt mù cao sơn

Con đã từng nằm chết quạnh hiu

Trên cánh sa mạc già

Con đã từng cố dấu lại vào tim

Những giòng lệ đá

Con đã từng mơ uống những giọt sương

Lấp lánh hành tinh xa.

Con đã từng ghi dấu chân

Trên non Bồng diễm ảo

Con đã từng cất tiếng kêu gào

Dưới ngục A tỳ mòn mỏi hư hao

Bởi vì con đói lạnh

Bởi vì con khát khao

Bởi vì con muốn tìm được cho ra

Bóng hình ai muôn đời tuyệt hảo.

Con biết nằm trong trái tim con

Là niềm tin diệu kỳ

Thâm sâu và uyên áo

Là Thế Tôn có mặt đó

Dù con chưa biết đích xác Thế Tôn đâu

Con linh cảm rằng từ muôn kiếp xa xưa

Thế Tôn với con đã từng là một

Rằng khoảng cách giữa hai ta

Không thể dài hơn quá một nhịp tâm đầu.

Chiều hôm qua bước đi một mình

Con thấy lá thu rơi đầy lối cũ

Và vầng trăng treo trước ngõ

Đã xuất hiện bất thần

Như bóng hình người cũ

Rồi tinh đẩu xôn xao báo tin

Là Thế Tôn đã có mặt nơi này.

Suốt đêm qua trời giáng mưa cam lộ

Chóp lòe qua cửa số

Trời lên cơn bão tố

Đất trời như giận dữ

Nhưng cuối cùng trong con

Mưa cũng tạnh mây cũng tan

Nhìn ra cửa số

Con thấy vầng trăng khuya đã hiện

Và đất trời đã thực sự bình an

Tự soi mình trong gương nguyệt

Con thấy con

Và con bỗng thấy Thế Tôn.

Thế Tôn đang mim cười

Ô hay

Vầng trăng thánh thơi vừa trả lại cho con

Tất cả những gì con ngõ rằng đã mất

Từ khoảnh khắc ấy

Từng phút giây miên mật

Con thấy không có gì đã qua

Không có gì cần hồi phục

Bông hoa nào

Hạt sởi nào

Ngọn lá nào

Cũng nhìn con, nhận mặt

Nhìn đâu con cũng thấy nụ cười Thế Tôn

Nụ cười của không sinh không diệt

Đã nhận được tự gương nga.

Con đã nhìn thấy Thế Tôn

Thế Tôn ngồi đó

Vững như núi Tu Di

Bình an như hơi thở

Thế Tôn ngồi đó

Như chưa bao giờ từng vắng mặt

Như chưa bao giờ trên thế gian

Đã từng có cơn bão lửa

Thế Tôn ngồi đó

Yên lặng và thảnh thơi.

Con đã tìm ra Thế Tôn

Con đã tìm ra con

Nước mắt con không cầm nổi

Con ngồi đó

Im lặng trời xanh xao

Núi tuyết in nền trời

Và nắng reo phơi phới.

Thế Tôn là tình yêu đầu

Thế Tôn là tình yêu tinh khôi

Nghĩa là không bao giờ

Sẽ cần tình yêu cuối

Người là dòng sông tâm linh

Tuy đã từng chảy qua

Hàng triệu kiếp luân hồi

Nhưng luôn luôn còn mới.

Con đã đi tìm Thế Tôn

Từ hồi còn ấu thơ

Con đã nghe tiếng gọi của Thế Tôn

Từ khi mới bắt đầu biết thở

Thế Tôn là Bình An

Thế Tôn là Vững Chãi

Thế Tôn là Thảnh Thơi

Người là Bụt Như Lai.

Con nguyện một lòng nuôi dưỡng Chất liệu thảnh thơi Chất liệu vững chãi Và truyền đạt tới mọi loài Hôm nay và ngày mai.

An tịnh tâm hành

Trên đường lên nguyệt cầu

Quay nhìn lại

Tôi thấy em

Và tôi không ngừng kinh ngạc:

Em xinh đẹp quá chừng

Em là một chiếc bong bóng nước

Nổi trên biển không gian mông mênh

Em là đại địa

Em là hành tinh xanh

Hiển nhiên và mầu nhiệm

Nhưng rất đỗi mong manh.

Tôi thấy tôi trong em

Đang bước đi những bước chân ý thức

Trên con đường đất

Hai bờ cỏ xanh

Chân nói lời nguyện ước với đất

Mắt ôm lấy bình minh

An trú trong giờ phút

Lá thu rơi, ngập cả nẻo thiền hành.

Có con sóc thập thò

Sau gốc cây

Nhìn tôi

Với một chút ngõ ngàng trong ánh mắt

Rồi leo lên thoăn thoắt

Và ẩn mình sau một cụm lá xanh.

Tôi thấy dòng nước trong

Đang len chảy giữa khe đá trắng

Suối cười reo

Thông vi vút

Cùng ngọi ca một buổi sáng thanh bình.

Tôi cũng thấy những vùng đau nhức

Nơi con người đang kẹt thế giao tranh

Chúng ta đang làm khổ nhau

Và vung vãi tang thương trên đất

Kỳ thị

Hận thù

Tham lam

Tạo thành bao thảm khốc

Gà một nhà đã rủ nhau bôi mặt

Tiếng kêu gào thảm thiết nạn đao binh

Đại địa quê hương ta chính là ta

Này các anh các chị

Quê hương ta xinh đẹp quá chừng

Tôi muốn ôm cả vì sao xanh

Áp vào lồng ngực nhỏ

Chúng ta hãy cùng nhau hòa nhịp thở

An tịnh tâm hành

Loài người chúng ta hãy chung lưng góp sức

Chấp nhận nhau

Thương yêu nhau

Vì ta cùng thương yêu trái đất

Bởi ta biết rằng

Tình ta là tất cả

Tình ta không phải chỉ là một mảnh nhỏ

Ta là những kẻ chịu chung trách nhiệm về hành tinh xanh.

Anh chị em ơi

Sáng nay hãy truyền được cho nhau

Cái Thấy

Làm sao cho

Tình yêu lớn tượng hình.

Chấm dứt luân hồi

Ai luân hồi

Và chấm dứt luân hồi của ai?

- Những niềm đau nỗi khổ đang đi luân hồi
- Chúng ta hãy chấm dứt những niềm đau nỗi khổ.
- Nhưng ai là kẻ mang trên vai những niềm đau nỗi khổ ấy?
- Những niềm đau nỗi khổ ấy không cần ai mang trên vai

Tự chúng đi quanh, tự chúng luân hồi

- Chấm dứt luân hồi, cái gì sẽ xẩy ra?
- Chấm dứt luân hồi, luân hồi sẽ xẩy ra.
- Vậy thì chấm dứt làm gì?
- Nếu khổ đau hết luân hồi

Thì hạnh phúc sẽ lên đường đi luân hồi

Vì khi chấm dứt luân hồi thì khổ đau sẽ trở nên hạnh phúc.

- Nhưng hạnh phúc vẫn còn trong vòng luân hồi
- Hạnh phúc cần luân hồi và cần luân hồi mãi mãi

Vì chúng ta luôn luôn cần sự có mặt của nó

Trong mỗi giây phút của cuộc đời.

Tại sao anh muốn chấm dứt luân hồi

Khi kẻ đi luân hồi là hạnh phúc?

Tại sao anh muốn nụ cười vắng mặt?

Tại sao anh muốn đày ải gió mùa Xuân?

Chấm dứt luân hồi

Chỉ là chuyển hóa khổ đau

Và khổ đau là chất liệu

Làm ra hạnh phúc

Vì vậy anh cũng không cần quá lo lắng

Rằng có những khổ đau trong cuộc đời.

Ngắm trăng

Nếu không có ngã Thì ai sẽ đi luân hồi? Tại sao ta phải phá ngã? Tại sao phải thoát luân hồi? Ngã tuy rằng không có Nhưng ngã chấp còn kia Luân hồi tuy không Nhưng ý niệm luân hồi vẫn có. Trăng tròn đêm nay có ngã hay không? - Trăng tròn làm gì có ngã Và người nhìn trăng đêm nay có ngã hay không? - Người nhìn trăng cũng không làm gì có ngã Vậy làm sao người ngắm trăng có thể ngắm trăng? Bởi vì trăng không có ngã Và bởi vì người ngắm trăng không có ngã Cho nên cả trăng và người ngắm trăng đều là thực tại nhiệm mầu Và ngắm trăng là một điều mầu nhiệm nhất trên đời Ngắm trăng chính là công phu tu tập.

Phi cóc tính

Quả vị đầu tiên mà ta tu chứng

Là quả vị phi cóc tính

Nếu bạn bỏ cóc vào đĩa

Chỉ trong vài giây

Cóc sẽ nhảy ra.

Nếu bạn bắt cóc bỏ vào đĩa trở lại

Trong vài giây

Cóc lại sẽ nhảy ra

Giữ cóc trong đĩa

Thật là rất khó.

Bạn và tôi

Chúng ta đều có Phật tánh trong tâm

Đó thật là một niềm an ủi

Nhưng bạn và tôi

Chúng ta cũng có cóc tánh trong tâm

Vì vậy cho nên

Quả vị tu chứng đầu tiên của chúng ta

Là đạt tới

Phi cóc tính.

Đi vòng quanh

Này người đang đi vòng quanh Hãy dừng lại Anh đi như thế để làm gì? Tôi không thể không đi Và vì tôi không biết đi đâu Nên tôi đi vòng quanh. Này người đang đi vòng quanh Anh hãy chấm dứt việc đi quanh. Nhưng nếu tôi chấm dứt việc đi Thì tôi cũng chấm dứt tôi. Này người đang đi vòng quanh Anh không phải là sự đi quanh Anh có thể đi Nhưng không cần đi quanh. Tôi có thể đi đâu? Anh hãy đi tìm anh Anh hãy đi tìm người thương.

Ý thức em mặt trời tỏ rạng

Thức dậy hôm nay em thấy trời xanh

Chắp tay em cám ơn đời mầu nhiệm

Cho em hai mươi bốn giờ tinh khôi

Cho em bầu trời bao la

Mặt trời lên cao

Rừng cây ý thức

Mặt trời lên cao

Rừng cây vươn nắng chan hòa.

Em đi ngang qua đồng hoa hướng dương

Hàng vạn bông hoa ngoảnh nhìn về phương Đông chói sáng

Ý thức em mặt trời tỏ rạng

Bàn tay em gieo hạt cho mùa sang năm.

Biển động, tai em nghe tiếng triều dâng

Xôn xao mây bốn phương trời lồng lộng

Quê hương thân yêu ngát hồ sen thơm

Quê hương hàng dừa ven sông

Ruộng đồng vươn vai cười theo bông lúa

Ruộng đồng vươn vai

Cười mưa vui nắng trăm mùa.

Đất mẹ cho em hương quế tần ô

Tía tô rau húng rau ngò mầu nhiệm

Mai đây xanh tươi núi đồi quê hương

Mai đây lộc đời lên nhanh

Ngọt lời ca dao, trần gian vui hát

Ngọt lời ca dao, mầu xanh đưa bước chân người.

Trung tâm thiền

Thiền chỉ có một trung tâm thôi
Nhưng phải có thật nhiều góc Thiền khắp nơi đây đó
Nhưng xin bạn đừng lo
Mỗi góc là một trung tâm
Và mỗi trung tâm là một góc
Mỗi sáng mỗi chiều, các sư chú tụng
"Không chính là sắc
Sắc chính là không".

Cúc cu đúng hẹn

Cúc cu đúng hẹn, đồi lên ấm
Điện thoại reo vang giữa núi đồi
Mưa xuân nhẹ hạt đất tâm ướt
Hạt đậu năm xưa hé miệng cười.
Người đã tới thăm, trăng một túi
Lá tía tô gọi hạt mồng tơi.
Rậm lục thưa hồng chuông gợi bước
Chân hôn mặt đất mắt ôm trời
Ngàn xưa một thoáng, mùa tuôn dậy
Tuyết cũng màu xanh, nắng cũng rơi.

Mở thêm rộng lớn con đường

Mái tóc vốn màu gỗ quý Nay dâng thành khối trầm hương Nét đẹp đi về vĩnh cữu Vi diệu thay ý vô thường. Đã thấy đời con huyễn mộng Chân tâm một quyết lên đường Nghe hải triều lên mấy độ Nguyện phát túc về siêu phương. Gió reo trên triền núi Thứu Lòng nay thôi hết vấn vương Bài ca sáng ngời diệu lý Bao la ngát đạo chân thường. Ngày xưa nước bồ kết gội Chiều về buông xõa tóc hương Sáng nay cam lồ tịnh thủy Tâm bồ đề lộ kiên cường. Bàn tay tập bài từ ái Chia vui nếp sống tịnh thường Mấy mươi năm trời cần mẫn Thủy chung vẫn một niềm thương. Sáng nay cạo sạch mái tóc Mở thêm rộng lớn con đường Phiền não vô biên nguyện đoạn Một tâm mà động mười phương.

Địa xúc

Đây một gốc cây

Đây một căn phòng trống

Đây một tọa cụ nhỏ

Đây xanh mát một bãi cỏ

Anh hãy ngồi xuống đi

Ngồi cho thẳng

Ngồi cho vững

Ngồi cho an

Đừng để tư duy đưa hỏng anh lên không gian

Bàn tọa anh hãy chấm chặt vào mặt đất

Anh hãy cùng đất hợp nhất

Đã trở về với đất

Anh hãy mim cười

Thì đất sẽ truyền cho anh sự vững chãi

Sự bình yên, sự thảnh thơi

Hơi thở tinh chuyên

Nu cười an nhiên

Anh duy trì địa xúc

Có khi anh đã không thành công

Ngồi trên đất nhưng anh như bay bổng trên hư không

Bởi anh đã quen phiêu dạt cõi luân hồi

Trôi lăn trong biển vọng

Nhưng đất vẫn kiên nhẫn

Đất vẫn trông mong

Đất đã chở che cho anh hàng triệu kiếp

Thì mãi mãi bao lâu đất cũng sẽ bền lòng

Đất biết rằng anh sẽ trở về

Đất sẽ chào đón anh

Bao giờ cũng tươi mát như lần đầu

Tình thương không bao giờ nói rằng đây là lần cuối

Đất là mẹ thương yêu

Thì có bao giờ hết kiên nhẫn chờ trông?

Anh trở về với đất đi

Rồi anh sẽ thấy

Như cây kia

Hoa lá hồn anh rồi sẽ tốt tươi

Một khi anh biết đi vào địa xúc

Con đường vắng đón anh

Con đường thơm ngát cỏ hoa

Con đường lúa thơm

Còn ghi dấu tuổi thơ bàn tay mẹ

Hãy đặt những bước chân chậm rãi

Những bước chân ung dung, nhẹ nhàng

Chân anh hãy thật sự dính vào mặt đất

Đừng để suy tư làm anh bay lên không gian

Hãy luôn luôn trở về với con đường ấy

Con đường là bạn anh

Con đường sẽ trao truyền cho anh

Sự bình yên

Sự vững mạnh

Hơi thở ý thức tinh chuyên

Anh duy trì địa xúc

Hãy đi những bước chân như hôn vào mặt đất

Hãy đi những bước chân như vỗ về trái đất

Như dấu ấn son của vị quốc vương

Truyền lệnh đem hiện tại về ngự nơi đây

Cho sự sống có mặt

Cho sinh lực dâng đầy

Cho nhiệm mầu hiển hiện

Cho sắc mặt lên hồng

Cho não phiền chuyển hóa

Cho an lạc thân tâm

Có khi anh đã không thành công

Bước trên con đường vắng

Nhưng anh như bay bổng trên hư không

Bởi anh đã quen phiêu bạt cõi luân hồi

Trôi lăn trong biển vọng

Nhưng con đường vẫn kiên nhẫn

Nhưng con đường vẫn chờ trông Con đường thân thuộc trung kiên Con đường biết sớm muộn gì rồi anh cũng trở lại Nẻo về sẽ đón bước chân anh Bao giờ con đường cũng mát tươi như lần gặp gỗ đầu Tình thương không bao giờ nói rằng đây là lần cuối Vốn là người bạn cố tri Con đường bao giờ cũng kiên nhẫn đợi chờ Dù dưới lớp bụi đỏ Dù phủ kín lá vàng Dù mưa vũng lầy lội Dù tuyết phủ ngày đông Anh hãy trở về đi Rồi anh sẽ thấy Như cây kia Hoa lá hồn anh rồi sẽ tốt tươi Một khi anh biết đi vào địa xúc.

Cầu hiểu, cầu thương

Lắng lòng nghe tiếng gọi quê hương, Sông núi trông ra đẹp lạ thường Về tới quê xưa tìm gốc cũ Qua rồi cầu Hiểu, tới cầu Thương.

Tin vui

Những tin vui

Báo người ta không chịu in, chịu nói

Nhưng trong báo chúng tôi

Mỗi ngày chúng tôi vẫn thường chuyên môn đưa tin vui

Mỗi buổi sáng tinh sương

Chúng tôi thường ra bản in đặc biệt

Và chúng tôi rất cần bạn đọc

Đoc để mà biết

Những gì đang thực sự xảy ra

Tin vui là bạn còn sống

Và cây xoan ngoài ngõ đã ra hoa.

Cây xoan ấy

Bạn thấy không

Đã can trường đứng vũng

Suốt cả một mùa Đông băng giá.

Tin vui là mắt bạn còn sáng, còn tốt

Và bạn còn có thì giờ để ngắm trời xanh

Em bé xinh tươi đang đứng trước mặt bạn

Đôi mắt long lanh

Bạn có thể mở rộng hai cánh tay

Ôm em bé vào lòng.

Họ chỉ in những tin giật gân

Họ chỉ in những tin sầu đau, tiêu cực

Hãy cầm thử tò báo của chúng tôi lên xem

Ấn bản nào cũng đầy những tin lành, những tin vui,

những tin tích cực

Bởi vì chúng tôi muốn bạn luôn luôn thừa hưởng được

Và góp sức vào gìn giữ hạnh phúc chung.

Một bông trà mi vừa nở phía ngoài tường

Bông hoa đang mim một nụ cười

Rất ư mầu nhiệm

Bông hoa đang hát ca bài hát bản môn

Bài hát thiên thu tuyệt vời

Có tai và có tâm
Thế nào bạn cũng nghe được
Chúng ta hãy chắp tay và cúi đầu
Để nghe tiếng hát ấy.
Hãy bỏ lại phía sau lưng những sầu đau
Những vướng bận
Hãy đi lên như một con người tự do.
Tin vui nhất vừa mới đến
Là bạn có tính Bụt trong lòng
Hạnh phúc
Vững chãi
Và thảnh thơi
Là những gì bạn và tôi
Đều có thể làm ra được.

Em là khu vườn tôi

Trong vườn tôi

Có một cây đang chết. Tôi có thấy.

Nhưng này em,

Tất cả những cây khác còn vững chãi và xanh tươi.

Cũng vì vậy

Tôi cảm thấy hân hoan

Và biết ơn

Đối với cả khu vườn.

Một cây đang chết

Nhưng vườn tôi không chết

Và tôi cần em

Để nhắc nhở cho tôi điều ấy.

Tôi đã được dạy rằng

Phải gìn giữ khu vườn

Của tổ phụ để lại

Một khu vườn

Có kỳ hoa dị thảo

Một khu vườn

Luôn luôn có nhiều cây xinh đẹp

Nhưng thỉnh thoảng

Cũng có những cây không được mấy xanh tươi.

Và cũng vì thế

Ta cần lo chăm sóc.

Em là khu vườn của tôi

Và tôi thường nghĩ tôi là người chăm sóc.

Nhưng mới sáng hôm qua thôi

Mắt tôi vừa thấy

Một khu vườn xưa, rất xưa

Không hề có ai chăm sóc

Vậy mà

Khi Xuân về

Chẳng biết tại sao

Đào lý vẫn đơm hoa.

Nhất Như

Tôi hứa là lúc tôi chết

Tôi sẽ trở về ngay với em

Và em không phải đợi chờ lâu

Có phải không

Giờ này tôi đang ngồi bên em

Vậy mà tôi cũng đang chết đấy

Trong từng phút giây

Tôi đi qua bao lần sinh diệt

Em hãy nhìn

Để thấy tôi có mặt

Nếu muốn khóc

Em hãy khóc đi

Biết rằng

Tôi cũng đang khóc cùng em

Nước mắt ấy

Sẽ chữa lành thương tích

Nước mắt em

Cũng là nước mắt tôi

Chúng ta đang đi trên mặt đất này

Nhưng mặt đất này

Cũng có ngoài lịch sử

Đông Xuân cùng một lần có mặt

Lá xanh non cũng là lá đã lìa cành

Bàn chân tôi đang dẫm lên vô sinh

Và bàn chân tôi cũng là bàn chân em

Chúng ta hãy cùng đi chơi

Nơi bản môn

Để thấy giữa trời tuyết Đông

Hoa anh đào nở rộ

Tại sao lại nói tới chia ly

Em thấy không?

Tôi không cần chết

Mà với em mỗi phút giây vẫn có thể trở về.

Trẻ em đủ các sắc mầu

Tôi đã thức giấc

Nhưng chuyện truyền kỳ vẫn còn đang tiếp tục

Và tôi không ngót ngạc nhiên

Thấy mình đang đứng trong Viện Bảo Tàng

Chứa đầy di tích lịch sử của một bé thơ

Mỗi lần chàng thanh niên nhìn thấy

mặt trăng miền hoang dã

Qua cửa số song tre

Anh lại ngủ thiếp đi

Và tiếp tục nằm mơ

Mơ thấy làn nước xanh

Trong hồ thu tĩnh lặng

Tại sao anh lại muốn làm một bài thơ

cho con chim con đang ca hát

Cho hạt sỏi đang nằm yên dưới dòng suối trong

Hay cho con cá đang bơi lội thảnh thơi?

Buổi sáng mầu nhiệm và tráng lệ biết bao

trên hành tinh xanh biếc!

Khi ngàn sao bắt đầu mò nhạt trên nền trời

Trẻ em

Hàng vạn trẻ em, đủ các sắc mầu,

Đang đứng từ trên núi, chăm chăm nhìn xuống

Chăm chăm nhìn vào tôi

Tôi còn ngủ đây mà...

Đừng mở mắt ra làm chi

Hãy nằm yên cho đến khi cơn ngạc nhiên xảy tới

Tại sao anh lại muốn làm một bài thơ cho căn nhà

lá nhỏ thu hình bên lũy tre

Cho bông hoa hướng dương đang nở ngoài hàng dậu

Cho con chó đang nằm cuộn tròn trước sân nhà

Và cho con mèo đang phơi mình trên nóc rạ?

Buổi mai bắt đầu không phải như một trang sách mới

Buổi mai bắt đầu là bản nhạc tái sinh

Tương tức

Anh là tôi
Và tôi là anh
Anh không thấy sao
Rằng chúng ta tương tức?
Anh nuôi dưỡng đóa hoa trong tim anh
Để cho tôi xinh đẹp
Tôi chuyển hóa rác phiền não trong tôi
Để cho anh không phải nhọc nhằn
Tôi nâng đỡ anh
Anh yểm trợ tôi
Tôi có mặt trên đời để hiến cho anh an lạc
Anh có mặt đó để cho tôi niềm vui.

Dấu Chân Trên Cát

Trời bên ấy sáng chưa

Tặng Huệ Liên

Trước ngõ dòng sông cuồn cuộn

Mây trắng nhẹ hồn thơ ấu

Sau vườn hoa cải rực vàng

Bướm lạc quê hương

Vầng mộng chàng trao

Mặt trời là mặt trời chung

Hoa bưởi tóc em phải nào hương xa lạ

Đôi tay nhỏ thay chàng khuya sớm

Hồn trên nét bút

Màu pha khói sóng

Thương những giờ chàng buông bút dạy con

Vai gánh lấy trọn vẹn giang sơn

Đòn gánh trĩu hai đầu văn hóa

Đông tây tiếng gà bồn chồn tấc dạ

Nghiêng gối hỏi thầm: trời bên ấy sáng chưa?

Trọn một mùa đông

Lửa hồng ấp ủ tin yêu

Tiếng ngâm thơ vang qua trời tuyết

Rau dưa nuôi lấy tương lai

Mùa xuân hoa nở thắm đồi

Mắt xanh vì trời xanh

Hoa phượng lên rồi

Nửa trời tình yêu vừa hé mở.

Đuốc thơ còn cháy trên trang sử người

Đêm này dù đã về ngôi
Hồn thơ vẫn thấy luân hồi thế gian
Bút hoa ngàn kiếp không tàn
Đuốc thơ còn cháy trên trang sử người
Có không mù mịt biển khơi
Nẻo về đã rạng chân trời thênh thang
Tỉnh say vẫn một cung đàn
Lửa anh hào đốt cháy tan đêm sầu
Thơ lên bay vút bồ câu
Triều âm chấn động phương nào chẳng nghe?
Giấc mơ Hồ Điệp đi về
Biển Đông sóng vỗ, kình nghệ vẫn còn.

Mây trắng thong dong

Nhớ thuở xưa - khi ngươi còn là đám bạch vân bay thong dong Ta theo nguồn múa ca đi về đại dương mênh mông, Ngươi lưu luyến chốn đỉnh cao, lắng tiếng reo cười ngàn thông Ta nhấp nhô trên sóng bạc, lên xuống vào ra muôn trùng. Kịp đến khi thấy trần gian quản quại lệ chảy thành dòng Thì ngươi biến thành mưa, nhỏ giọt tuôn tràn đêm đông Mây đen mịt mò một phương chù, mặt trời hấp hối Ngươi gọi ta về, cùng nhau giăng tay nổi trận cuồng phong. Lòng thảnh thơi đâu, khi hoa ngàn cỏ núi còn rên siết hận bất công, Ngươi đưa hai tay thiên thần, quyết tâm tháo bỏ cùm gông Trong khi bóng tối phủ đầy, họng súng đen ngòm bạo lực Xương dồn thành gò cao chù, trong khi máu đã chảy dài thành sông. Hai bàn tay ngươi dập nát, thương ôi, xích xiềng vẫn chưa tháo được Ta gọi sấm sét về bên ngươi, quyết cùng bạo lực mở cuộc thư hùng. Gan dạ hơn người, trong đêm người hóa thành Sư Vương rống lớn Hàng vạn loài ma quái nghe ngươi, đã cầm cập run trong đêm sương. Hiện ngang không lùi bước chừ, dù phía trước dày đặc hầm chông, Ngươi thản nhiên đưa mắt nhìn bạo lực chù, như nhìn vào khoảng không Sống Chết là chi chù, ép uổng nhau sao được? Ngươi gọi tên ta mà cười chù, không một lời rên siết, dù tra tấn cùm gông. Bây giờ thoát đi, xiềng xích chẳng còn buộc nổi chân thân, Ngươi trở về kiếp xưa mây trắng, thành thơi trên bầu mênh mông; Đến, Đi, tự ngươi - đỉnh cao nào thích thú thì ngươi dừng lại, Cưỡi trên sóng bạc đầu chừ, ta hát ru ngươi khúc hát bi hùng.

Giây neo

Cành lá thì thào Rồi cành lá lặng yên Thuyền tôi cập bến trăng sao Hơi thở là giây neo Tôi duy trì vũ trụ

Những hàng đậu mới

Tôi là tôi của đất
Đất là đất của tôi
Tôi gửi tôi cho đất
Đất gửi đất cho tôi
Những hạt đậu sáng nay
Nẩy mầm thành những hàng dài
Hai chiếc lá non chắp tay trên đầu
Chào ánh sáng.

Babita

Hai mắt mở tròn

Chưa đủ thì giờ để ngạc nhiên

Babita đã nằm trong vòng tay tôi

Toàn thân Babita

Run rấy

Tiếng khóc như tiếng rên

Babita không dám khóc to

Vì Babita đột nhiên

Rơi vào vùng xa lạ

Babita đột nhiên

Lọt vào đền thánh uy nghiêm

Hai bàn tay tôi run theo

Trên mái tóc non

Miệng tôi nói những lời trấn an

Mà Babita không hiểu

Nhưng rồi Babita nằm yên

Babita nằm yên

Ôi tôi muốn ôm vào hai tay

Tất cả những em bé mồ côi hai tuổi rưỡi

Họ bỏ Babita ở đây

Để còn lo cách mạng

Babita có thể chờ

Những tháng ngày không sữa

Những ngày dài bò trên sân nắng

Trộn nước mũi với bùn đất

La lết bên đống phân

Babita còn trẻ

Babita có thể chờ

Ngày cách mạng thành công.

Bắc một chiếc cầu

Có cây ngô đồng cho chim Phượng đậu Có người đứng đó cho tình thương sâu Luật lệ nhiều khi như màn lưới sắt Giam người trong kiếp trầm luân thương đau Nhưng lòng nhân ái như bàn tay Phật Phá tan địa ngục đập nát u sầu Thành phố sáng nay nắng lên bát ngát Có chim bồ câu bay liệng trời cao Tôi nhớ tới người tấm lòng cương trực Nụ cười mát dịu như nước nhiệm mầu Trẻ thơ nhớ người như hoa nhớ nắng Như nước nhớ nguồn, như trăng nhớ sao Tâm đã quyết rồi hiềm gì bạo lực Thân đi vào đời cưỡi trên ba đào Bắc một cây cầu từ hang địa ngục Lên tới cõi trời, mở hội ngàn sao.

Ngày nào tôi tháo được trái tim

1-

Người anh em (da nâu) của tôi đói.

Địa ngục sát ngay một bên.

Tôi ngẩn ngơ ngở ngần làm sao, để cho ông chiếm mất miếng thịt bò.

2-

Người anh em (da vàng) của tôi khốn cùng.

Đứa con anh buổi sáng không có củ khoai vào bụng, xỉu ngất trên ghế nhà trường.

Tôi còn lo tranh đấu để chủ nhà đừng tăng tiền nhà, thì ông đã trang bị được máy mới rồi, và tôi thất nghiệp.

3-

Người anh em (da đen) của tôi thiếu ăn mà không ngớt sinh con đẻ cháu.

Anh ơi, sinh ra nhiều quá com gạo đâu mà nuôi.

Nhưng anh biết làm sao.

Người vợ không có sữa có cơm, ẵm con bỏ bên vệ đường, hy vọng có người động tâm đem về nuôi dưỡng.

Mười hai triệu trẻ em chết đói tại các nước chậm tiến mỗi năm.

Tôi ngày đêm tranh đấu để tăng đồng lương smic.

Tôi ngày đêm tranh đấu để chống giá sinh hoạt vọt cao.

Thì giờ đâu mà lo lắng cho người anh em khốn khổ.

4-

Người anh em (da trắng) của tôi làm 3 x 8, ăn ngủ thất thường, từ nhà máy về nổi dóa đập vợ la con.

Địa ngục là ngay đây.

Chúng tôi bận tranh đấu ngay tại nơi này, thì giờ đâu lo cho người anh em chúng tôi nơi khác?

5-

Ông bảo vì quyền lợi quốc gia, không thể ngưng đà phát triển kinh doanh.

Ông muốn thu dụng tôi vào xưởng chế tạo đạn bom cung cấp về các nước Á Phi chậm tiến.

Tôi thất nghiệp, đói mèm, thiếu điều đưa tay cho ông ràng trói.

Người anh em tôi bên đó thiếu gạo thiếu cơm, nào phải cần đạn cần bom để tương tàn tương hại?

6-

Vì tôi ngẩn ngơ, ông đã chiếm mất miếng thịt bò.

Vì tôi ngẩn ngơ, ông đã chiếm cái tivi màu, chiếc xe Mustang, ngôi nhà nghỉ mát bên bờ biển.

Ông bảo tôi muốn có nhà có tivi có xe hơi không khó; chỉ cần ký giấy làm việc chung thân.

Tôi đã bị ràng buộc nhiều rồi, không dám theo ông đi vào mê lộ.

Ông bảo tôi gàn dở, phận ốc gánh cái vỏ cứng của mình chưa nổi mà cứ nghĩ chuyện đỡ núi Thái Sơn.

7-

Vốc hạt có thể đem cứu đói người anh em tôi, ông đã dùng chế tạo nên miếng thịt bò.

Đống thịt bò đã cao bằng trái núi. Trái núi che khuất mặt trời, không thấy người thương.

Vốc hạt có thể đem cứu mạng đứa bé giờ này đang nằm thiêm thiếp ở Ethiopie, đã đem làm thành chai rượu.

Rượu tưới lên đống thịt bò. Máu tưới trên người đồng loại.

Ngày nào tôi tháo được trái tim, tôi sẽ nắm được phần thắng trong tay.

Trái ý thức chín rồi

Tuổi trẻ tôi

Trái mơ xanh

Vết răng của em

Gây thành thương tích nhỏ

Những chân răng rúng động

Và nhớ hoài

Nhớ hoài.

Nhưng từ thuở yêu em

Cánh cửa tôi mở rộng trước gió

Thực tại kêu gào cách mạng

Trái ý thức chín rồi

Cánh cửa

Không thể nào còn khép lại

Lửa

Lửa cháy tràn thế kỷ

Loang lổ núi rừng hoang

Gió thét ngang tai

Bão tuyết bên trời quần quại

Vết thương mùa đông

Vết thương mùa đông nằm nhớ lưỡi thép lạnh

Bồn chồn, trăn trở,

Nhức nhối

Thâu đêm.

Từ bi quán

Tịnh thủy trong bình Từ trên tay bồ tát Rót trên sa mạc Thành biển xanh

Mông mênh.

Trời phương ngoại

Người đi trên đất mắt nhìn trời Chim liệng từng không mây trắng bay Một bàn tay đưa cho nắng ngọt Một bàn tay giữ con đường mây Lá xanh tháng tư mặt trời lọc Đi qua rừng cây mà không hay Búp tay hoa sen vừa hé mở Vũ trụ sáng nay đà ngất ngây Trà khuya bay khói, thơ không chữ Thơ chở trà lên tận đỉnh mây Núi cao mưa tạnh vùng biên ải Vi vút sau đèo gió gọi cây Đỉnh tuyết trời quang bừng cõi mộng Giác ngộ tung về đóa mãn khai. Đất xa mầu nhiệm thơm tình mẹ Hoa nở trần gian ước kịp ngày. Thương Bé bơ vơ mùa loạn lạc Sen vàng bướm gửi khắp trời Tây Tò hoa nhạc hội bừng chiếng trống Xóm dưới thôn trên dán chật đầy Mắc nối đường dây trăm xứ lạ Ân nghĩa bên trời mãi dựng xây Ngục thất ba trăm còn tuyệt thực Mòn chân du thuyết hết đêm ngày. Tháng tư đồng nội trăm hoa nở Mong ước ôm đầy hai cánh tay Sắc Xuân rực rõ trời phương ngoại Thơ hát yêu thương rộng tháng ngày Gối mộng mây xa về lối cũ Ngược dòng sông lạ đến tìm ai.

Tôi về lật lại trang xưa

Bỗng nhiên tôi đón tôi trở về

Dấu vết cứ điểm không còn

Giấc mơ hôm qua lung linh ngàn ảo tượng.

Những bức tường che gió sương

Tạo thành một không gian góc ấm

Lửa nến lung linh

Cười nhẹ hương trầm ngày nguyên đán

Một bữa cơm trời mưa

Hương tía tô

Thu tóm quê nhà, sắc, hương, hơi thở,

Biên giới tháo tung

Bàng hoàng

Một buổi trưa giông tố về, chóp lòe trình bày hiện thể

Mặt trời hôm nay có còn mặt trời hôm nao

Hoàng hôn - chim về bóng in

Hai mối thời gian nối nhau

Đẩy tôi nhẹ nhàng thoát ra

Ngõ mới

Màn lưới giăng trời buông bắt hư không

Bỗng nhiên rủ thành tơ liễu

Mấy cụm mây chiều kéo nhau

Về đỉnh núi

Tôi về lật lại trang xưa

Lửa đốt mảnh chứng thư

Bùa phép trần gian trước sau vẫn là vô hiệu

Gió thổi mau

Xa tít biển khơi, cánh chim nào vội vã

Ta ở đâu?

Điểm quy tụ là nhớ thương

Nhà

Ôi quê hương tuổi nhỏ đồi xanh um cỏ dại

Lá tía tô thơm

Hương mùa thu mới chín

Bàn chân nhỏ lá non giọt sương Lá thư gởi về, tiếng trống cầm canh Một trời hoa vàng trong hạt cải Chắp tay tôi để hoa nở trên bút tuyệt vời.

Wendy

Tuyết phủ đồi Phương Vân Năm Rồng vừa chọt tới
Tin mừng vượt đại dương
Vườn xưa nở hoa mới
Thêm trầm trong lò hương
Lòng nhẹ như mây khói
Mọi người chắp tay mừng
Trà thơm bèn rót lại
Mặt trời rồi sẽ lên
Hoàng oanh trong liễu gọi
Gởi gắm nơi tương lai
Biết bao điều mong mỏi.

Tươi son bền sắt

Trăng sao vẫn đẹp đêm Rằm Bãi dương vẫn mướt, sóng tùng vẫn xao Lòng quê dù có khát khao Hoa mai vẫn cứ đồi cao gọi mời Tháng tư lá lục hoa cười Cho trăng thêm tuổi, cho đồi thêm xuân Vườn xanh cây mướp trổ bông Trẻ thơ đùa giốn trước sân nắng đào Chơ Văn bán sách lầu cao Muối dưa đắp đổi hôm nào cũng vui Xót quê lòng có ngậm ngùi Tin quê dồn dập tới lui chẳng ngừng Chùa xưa vắng tiếng chuông ngân Trẻ kia cha mẹ gởi thân tù đày Văn nhân nghệ sĩ bó tay Con thơ nheo nhóc chẳng ai ngó ngàng Sóng xô nghiêng vịnh Thái Lan Bao nhiêu tuổi ngọc chìm làn nước sâu Tấm thương, lòng vẫn nguyện cầu Nỗi đau dường ấy, làm sao đỡ đần? Trước sau xin chó ngại ngần Những bàn tay ấy tình thâm vẫn tròn Giữ cho bền sắt tượi son Giữ cho tâm lặng giữa con ba đào Còn đây nắng gọi đồi cao Còn đây những gốc anh đào trước sân Còn đây trăng đẹp đêm Rằm Còn đây dương mướt sóng tùng năm xưa.

Hộ niệm

Bên kia bờ biển Mã Lai
Bên ta châu Úc giữ hoài đêm đêm
Ước chi sóng lặng biển hiền
Buồm căng thuận gió cho thuyền tới nơi
Đất lành, chim đậu thảnh thơi
Cho trăng sáng lại, cho người thương nhau
Sóng kia cũng biết gật đầu
Sao kia cũng biết nguyện cầu sáng đêm.

Mùa xưa

Cỏ dại lưng đồi
Khoai sắn nuôi em
Tuổi mười ba, mười bốn
Chiều về nắng gọi
Nương dâu xanh
Lá đỏ rụng đầy thềm
Mơ xưa tràn đầy gối mộng
Lúa tới mùa rồi
Tiếng hát vắng thâu đêm.

Bướm lạc quê hương

Lá tía tô
Hương mùa thu mới chín
Chim hót lá xanh
Trời mây bình lặng
Một buổi sáng hiền, chim câu xòe đôi cánh
Hòa bình
Trẻ thơ vươn tay ôm lấy
Nụ cây mừng giọt nắng
Hoe vàng sân cỏ rộng
Mười năm
Bướm lạc quê hương.

Bé đã sinh ra rồi

Bé đã sinh ra rồi

Chân trời xôn xao đâng ánh sáng

Hoa cỏ ơi sống dậy

Núi rừng ơi sống dậy

Thật đã qua rồi đêm tối hãi hùng

Ánh sáng dồn

Trên cánh bướm mong manh

Hoa cải rực vàng

Trên lối cũ.

Cành mai ấy

Ngày tôi về trước ngõ

Có rưng rưng giọt ngọc nhìn tôi cười?

Đất tái sinh

Cho sắc hương đoàn tụ

Cho nước non nầy

Lại thành cẩm tú

Hãy cho hết hai bàn tay anh

Cơ hội muôn thuở một lần

Níu sự sống trên vành nôi ươm biếc.

Chân dung

Buổi sáng có mặt trời, ôi vũ trụ, ta muốn ôm ngươi vào hai tay. Buổi sáng có chim hót và chị bán xôi đi ngang ngõ trúc, ôi quê hương, ta muốn ôm ngươi vào hai tay. Buổi sáng có chợ họp, ôi thế gian, ta muốn ôm ngươi vào hai tay. Chỉ còn hai mươi giờ nữa thôi, tôi đã không còn có mặt ở đây. Tôi sẽ giao tôi cho lửa.

Buổi sáng có mặt trời, ôi quê hương, ôi thế gian, ôi vũ trụ. Hiện hữu đẹp vô ngần. Tôi luyến tiếc ngươi, tôi yêu dấu ngươi. Tôi nhớ thương ngươi. Tôi sẽ không mang theo được một lá cây nào, một hạt sởi nào. Mỗi lá cây đều quý hóa vô ngần. Mỗi hạt sởi đều quý hóa vô ngần.

Buổi sáng thức dậy, ô hay mình đã ngủ. Mình đã ngủ an lành. Buồn cười chưa, tôi như một trẻ thơ, ngủ ngon như người vô sự. Bàn tay ơi, có phải trách vụ ngươi là đúng sáng ngày hôm ấy sẽ gọi lửa về? Bàn tay áp lên má tôi. Bàn tay ơi, ngươi là người cộng sự trung thành. Bàn tay kẹo bánh. Bàn tay bút phấn. Bàn tay tơ lụa. Bàn tay mái tóc cô nhi.

Buổi sáng thức dậy, ôi tôi muốn sống. Tôi muốn sống mãi, sống hoài. Mỗi buổi mai hồng, mỗi buổi mai sáng trong, mỗi buổi mai mở đầu cho một ngày đầy như một trang giấy trắng tinh đợi chờ chữ nghĩa. Tại sao vũ trụ đẹp lên kỳ diệu vô cùng? Tại vì tôi sắp chết? Tại vì tôi mở mắt? Ôi những vì sao xa ơi, những vì sao xa.

Buổi mai thức dậy, da mặt tôi, bàn tay tôi và thau nước trong. Tôi muốn bơi trong dòng nước pha lê. Tôi muốn là con cá nhỏ. Buổi mai thức dậy, cửa sổ mở ra trên không gian thơm mát khí trời trinh nguyên. Tôi muốn tung bay nơi hư không. Tôi muốn là con chim nhỏ.

Buổi mai thức dậy, trời ơi, có lũ học trò qua ngõ, tíu tít như đàn chim. Các em hãy đi tới, hãy đi tới, hãy hướng về chân trời an lành nơi đó không có đau thương, không giết chóc. Phía sau này tôi lao mình vào ngăn lửa máu. Đi mau về phía trước, các em ơi. Phía sau này, núi đá, trường thành, rừng cây tuôn ra ngăn lửa máu.

Có một chị, có một anh, phía trước kia đang chờ. Lớp học sẽ thỉnh thoảng có chim bướm lạc vào, sẽ có hoa hồng leo cửa sổ đem hương theo quyến rũ. Kẹo bánh chuyền nhau dưới gậm bàn, anh biết vẫn mỉm cười, chị biết vẫn làm lơ. Bài chính tả đọc bằng giọng miền Nam, hỏi ngã mỗi khi viết sai chỉ tính bằng nửa lỗi. Tôi thương những mái tóc, tôi thương những cặp mắt, tôi thương cả những vết mực trên áo, trên mặt, cả những dòng mũi chảy thò lò.

Đường phố thiên hạ đầy người. Cô nghĩ chi, bác nghĩ chi? Anh lo gì, chị buồn gì? Mỗi người một nỗi lo, mỗi người một tâm sự. Mọi người đi theo công việc mình buổi sáng. Tôi cũng đi lủi thủi một mình. Tôi đi dưới đất mà là đi trên cao. Tôi còn ở đây nhưng tôi đã đi rồi. Hai mươi giờ đồng hồ còn lại. Tôi không hé môi tâm sự với một người nào. Tôi không cô đơn, tôi không cô đơn. Bạn bè ơi, loài người ơi, anh chị ơi, tôi thương. Tôi thương trái đất chúng ta, và nước mắt tôi tuôn trào. Tôi cúi đầu dùng tay áo lau nước mắt. Tôi mỉm cười chữa thẹn. Tôi còn biết thẹn bởi vì tôi còn thương yêu, luyến tiếc. Một mình tôi, tôi đi.

Bạn bè ơi, thôi cho tôi xin đi, đừng giận dỗi. Xin đừng tiến lại gần. Xin hãy tránh xa đi để tôi được sống như điều tôi tâm nguyện. Tôi muốn ôm từng anh, từng chị, từng em mà khóc. Nhưng mà như thế thì hỏng hết, hỏng hết. Nước mắt sẽ làm tiêu tan hết chút ý chí cần thiết. Tha lỗi cho tôi, các bạn. Tha lỗi cho con, ba má nghe; tha lỗi cho em nghe, các anh chị; tha lỗi cho chị nhé, các em, các em mến yêu.

Dòng sông ơi, tôi còn nhớ câu chuyện dòng sông. Cho tôi làm người lái thuyền để mỗi sáng mỗi chiều nghe sóng xanh nói chuyện. Cầu ông Lãnh. Những chiếc thuyền chở khẳm nồi niêu đỏ chói. Những chiếc thuyền chở đầy những tỉn nước mắm. Những bà hàng bán cau môi đỏ như trầu, khăn rằn che tóc. Quê hương đẹp biết bao nhiêu. Ôi, còn nào chùa, nào lũy tre, nào vườn cau, nào giàn trầu, nào bến sông quen thuộc. Tôi muốn quay trở lui. Nhưng quay trở lui cũng không tìm thấy quê hương.

Đất quê hương, tôi đang đếm bằng những bước chân. Đất quê hương, bom đạn cày nát. Lời cầu nguyện cho những khu vườn xanh, có trúc đào, có xương rồng trước ngõ. Chắp tay tôi nhận chịu lửa đỏ như một lời cầu nguyện. Cho tôi thấy phố thấy nhà lần chót. Cho tôi thấy trời thấy nước thấy cây thấy cỏ lần chót. Cho tôi thấy trăng thấy sao. Cho tôi thấy người, thấy cô thấy bác thấy anh thấy chị thấy già thấy trẻ, thấy đồng bào cười nói. Cho tôi ôm tất cả vào hai vòng tay nhỏ. Tôi đã tìm thấy. Anh chị em ơi, tôi đi nhưng tôi còn ở lại. Sáng mai mặt trời mọc, thơ tôi sẽ tới với người.

Chúng ta hãy trả lời

Một bông sen nở trên đại dương

Bé sinh ra

Giữa muôn trùng sóng nước.

Giữa khuya này, đêm ba mươi tháng giêng

Hai trăm tám mươi mốt người trên thuyền lặng im

Nghe sóng đêm cầu nguyện

Tám người thủy thủ

Yên lặng cho thuyền hướng về phương Nam

Nước uống đã cạn rồi

Tàu chạy về gần cù lao Tiamen

Cầu cứu.

Biển đêm

Sóng vỗ mạn thuyền

Trăng lặn lâu rồi

Ánh sao soi đường cho bé vào đời

Dưới kia nhấp nhô đầu sóng bạc.

Một bà mẹ nằm trên boong tàu

Chuẩn bị cho bé vào đời

Cả thuyền không có một phòng riêng

Người bác sĩ

Cũng là giới lênh đênh bèo nước.

Tiếng khóc chào đời của bé

Bị át đi trong tiếng gió

Người mẹ mim nụ cười yếu ớt

Bác sĩ đứng lên loan báo tin mừng

Hai trăm tám mươi người vỗ tay

Vị thuyền trưởng hô to:

Chúng ta đi về phương Nam

Dân số chúng ta trở thành hai trăm tám hai

Xin mọi người cám ơn Trời Phật.

Chiếc máy điện thoại nối liền

Chuyển niềm vui lên lục địa

Khuya nay trên đất liền có người hay tin bé đã chào đời

Bé Rolanda Nguyễn Thị
Bé từ đâu tới nhỉ?
Và bé đang đi về đâu?
Tại sao lại chọn nơi ra đời giữa đại dương trên chiếc thuyền lưu lạc?
Bé không hỏi
Nhưng chúng ta hãy trả lời
Ai nõ để bông sen hé nửa đêm
Chìm sâu lòng đại dương
Bạn ơi hãy trả lời cho chúng tôi
Chúng ta phải đem bé đi về hướng nào?
Tôi cần bàn tay bạn.

Tịch tĩnh

Giấy thơm

Thấp thoáng pho huyền sử

Ly nước xanh

Cười nét mắt thủy tinh

Đã cao vươn từng lớp sóng bạc đầu

Và tảng đá lạnh

Gọi sương mù

Đỉnh cao gió thét

Tôi thức dậy

Chót lưỡi tê

Hạt sương ngọn có trời khuya

Bỗng ánh sáng xuyên ngang

Lưỡi gươm lòe

Chóp giật

Những đám mây chạy mau

Phương đông giục giã tiếng kèn

Chiếc áo tơi năm nao

Gió đuổi lá bay

Nét bút anh

Màu nâu

Trên cánh tay nám màu sương gió

Màu nâu

Trên ruộng đồng năm nao

Mô hôi tưới lúa

Giờ phút này, tinh cầu luân lạc giữa trời cao

Lay chuyển cánh chim bằng.

Không gian từng vũng tóe tung

Nổ võ

Một mặt trời đang ngụp lặn ngoài kia

Kình ngư mắt đỏ

Ông kính tôi

Thu hình tiền sử

Then cửa đã vừa bỏ lỏng

(Vạn kiếp xưa từng gài nẻo tương lai)

Sáng nay lối ra

Bên rừng chim hót

Em thoát về trên ngõ biếc

Những chồi non, nụ hoa, đọt mướp níu không gian

Bàn tay

Bàn tay nâng chiếc đũa người nghệ sĩ tài ba

Lùa vũ trụ âm thanh

Về ngưng tụ

Vào điểm không

Tịch tĩnh

Chói

(Lần đầu tiên đôi mắt trẻ thơ vào đời)

Tôi chọt thấy

Bà mẹ quê, củ hành búi tóc

Lá tre chiều gom đốt

Không gian un khói ấm

Phật cười sau mây hiền dịu:

Đêm nay tròn trăng.

Lời nguyện cầu tìm đất sống

Lênh đênh ngoài sóng gió Thuyền nhỏ giữa đại dương Quyết tâm tìm đất sống Đói lạnh bao ngày đường Chúng tôi là bọt biển Trôi giạt giữa mênh mông Chúng tôi là hạt bụi Trong không gian vô cùng Tiếng chúng tôi lạc mất Trong gió rít từng không Trên thuyền không nước uống Trên thuyền hết thức ăn Con chúng tôi kiệt sức Khóc rã và lịm dần Chúng tôi khao khát Đất Nhưng chẳng được tới gần Mặc sức mà kêu cứu Tàu bè vẫn dửng dưng Bao nhiêu thuyền đã lật Vì sóng gió bất thần Bao nhiêu là mạng sống Đã chìm lòng đại dương Chúa Ki Tô có nghe Lời nguyện cầu rướm máu? Phật Quan Âm có nghe Lời kêu cứu không ngừng? Loài người ơi có nghe Tiếng gọi từ hố thắm Đất liền ơi có biết Tâm sự này hay không? Xin loài người có mặt! Xin đất liền giang tay! Cho chúng tôi tìm thấy

Uyên nguyên

Himalaya là dãy núi nào?

Trong tôi có một ngọn hùng phong đỉnh vươn cao trời mây khói

Hãy đến cùng tôi dưới chân hùng phong không tên gọi

Ngồi trên những tảng đá xanh không tuổi

Lặng nhìn thời gian xe từng sợi tơ óng ánh

dệt thành bức lụa không gian

Sông Cửu Long chảy nơi đâu?

Trong tôi có một trường giang cuồn cuộn,

không biết đã bắt nguồn tự chốn thâm sơn nào

Ngày đêm nước bạc phăng phăng cuốn về nơi vô định

Hãy cùng tôi tới thả thuyền trên dòng hung mãnh

Để cùng tìm về chung đích của vũ trụ bao la.

Andromeda là tên của đám mây sao nào?

Trong tôi có một tinh hà chuyển vận âm thầm

muôn triệu tinh cầu sáng chói

Hãy cùng tôi bay, rách lưới không gian, đường mây mở lối,

Tiếng đập cánh của anh sẽ gây chấn động tới mỗi vì sao xa.

Homo sapiens là tên giống sinh vật nào?

Trong tôi có một chú bé tay trái vén màn đêm,

tay phải cầm một bông hoa mặt trời làm đuốc

Hai mắt bé là hai vì sao, tóc bé bay cuồn cuộn

như mây trên khu rừng già giông bão

Hãy cùng tôi tới hỏi bé tìm chi và đang đi đâu?

Đâu là uyên nguyên? đâu là quy xứ?

đường về có những ngã nào?

Ô hay, bé chỉ mim cười

Bông hoa trên tay bé

Bỗng trở thành một mặt trời đỏ chói

Rồi bé một mình lững thững đi tới giữa những vì sao.

Khứ lai

Nét chữ này Mảnh giấy này Dấu chân trên cát Tượng mây giữa trời Ngày mai, tôi đã đi rồi.

Åo hóa

Mí mắt chân trời mỏi
Đầu núi nghiêng nghiêng tìm gối tựa
Đêm về thơm giấc cỏ hoa
Ảo hóa
Bàn tay gió dậy
Ngân hà nến ngọc lung linh
Khung cửa lưng đồi bỏ ngỏ
Sao băng vụt cháy lời kinh
Vạn kiếp xoay quanh vòng mộng mị
Đêm nay chọt thấy chân hình.

Padmapani

Mười bông hoa trên trời
Mười bông hoa dưới đất
Sen nở trên mi Bụt
Sen nở trong tim người
Bồ tát cầm đóa sen
Dáng nghiêng trời nghệ thuật
Trên cánh đồng sao mọc
Nụ cười trăng mới lên
Tàu lá dừa màu ngọc
Vắt ngang lưng trời khuya
Tâm đi trong tĩnh mặc
Bắt gặp chân như về.

Lanka

Ngàn năm sóng biếc mơn chân đảo Rào rạt thâm sâu lòng đại dương Đàn trẻ chân không trên cát mịn Da thơm biển mặn, gió căng buồm... Dừa cao rợp bóng nuôi hương đất Chuối mít xoài thơm vẫn ngọt ngon Mưa đội đèo cao nghe gió gọi Dấu chân của Bụt vẫn chưa mòn Nắng lên rực rõ ngày khai hội Trống nhịp bàn chân sóng nhạc tuôn Tay mềm, nghiêng dáng nâu thôn nữ Gọi ý tiền thân Bụt xuống trần.

Bờ bến lạ

Buông bắt không gian, mầu chia ánh sáng

Nệm trải dưới chân mây lung linh

Ngõ vắng nhìn suốt linh hồn

Mặt mũi tiền thân về hiện thế

Cửa sổ thời gian bỏ ngỏ

Để rèm nhớ thương bay

Nắng và mầu xanh

Ôi hằng hữu mùa xuân

Trên Hy Mã Lạp Sơn

Có cánh đồng hoang cỏ mượt

Lấm tấm trời sao hoa vàng tím

Người cắn trên ngón tay

Cho tâm tư ngừng đọng

Thuyền tôi vừa ghé vào bến lạ

Im lặng dưới ánh đèn sao

Tiếng nói trẻ thơ

Thế giới nào quen thuộc?

Hãy lắng tai nghe

Hồn cứ bay

Cất cánh không chờ lệnh

Vì người phi hành kia

Hai tay còn trói chặt

Bỗng nghe gió thì thào

Đại bàng vừa xòe đôi cánh rộng:

Không gian là của Ngươi!

Đi đâu? một vì sao xa vẫy gọi

Mênh mông, lạc lõng tinh cầu

Vẫn thấy mây trời thân hữu.

Mây chiều khói sóng:

Đợi chờ, có mẹ có em

Giờ trưa đói lòng:

Phảng phất hương cau tiếng võng.

Lưng ghế mỏi,

Giấc ngủ về
Ngoài kia trăng cũng tựa đầu trên núi biếc
Ngươi là ai? buổi sáng tình cờ làm quen
Giờ đây đã ngồi ngủ nghiêng đầu
Suy tư kéo sợi tơ dài
Con tằm tự giam mình trong chiếc kén
Trời khuya lên cao
Bên tai gió vẫn thì thào
Chiếc bánh con, tách cà phê
Tôi bàng hoàng:
Trên mây, lao đao bước chân người chiêu đãi.

Tâm nguyệt

Xôn xao, trời dậy hoàng hôn mới Mắt biếc, chim chuyền lá thủy tinh Thức giấc lãng quên Hồn rực sáng Hồ Tâm lặng chiếu Nguyệt thanh bình.

Cao phong

Tin gọi đêm qua lòng đất ấm Châu khuya sữa ngọt bỗng tuôn trào Giờ phút nguy nga vừa chợt đến Mặt trời ló dạng đỉnh non cao.

Rừng không

Rừng
Ngàn thân cây
Một thân người
Lá cành đưa tay vẫy
Tai nghe tiếng suối gọi
Mắt mở toang trời Tâm
Nụ cười hàm tiếu kia
Nở trên từng chiếc lá
Có rừng cây ở đây
Vì có thế gian đó
Nhưng Tâm đã theo rừng
Khoác áo mới mầu Xanh.

Người hành khất năm xưa còn ngồi đó

Từ khoáng, từ khí, từ sương

Từ tâm linh

Từ những giới tử du hành giữa các tinh vân đi mau bằng ánh sáng

Em đã tới đây, đôi mắt xanh tỏa rạng

Vô thỉ và vô chung đã cùng vạch đường đưa lối em sang.

Trên đường đi em bảo em đã trải qua muôn triệu kiếp

luân hồi sinh diệt

Đã từng làm bão lửa trên không

Đã từng đem thân đo tuổi núi tuổi sông

Làm cỏ làm cây

Làm sinh vật đơn tế bào

Làm đóa hoa diễm tuyệt

Nhưng đôi mắt em nhìn tôi sáng nay

Lại chứng minh rằng em chưa bao giờ từng chết.

Nụ cười kia vẫn mời tôi

Tham dự nữa vào trò chơi đã bầy ra từ tiền kiếp:

Trò chơi đi trốn đi tìm.

Hỗi con sâu xanh sáng nay đang uốn mình đo chồi cây

- chồi cây non đã mọc suốt một mùa hè năm ngoái

Ai cũng bảo em chỉ mới sinh ra trong mùa Xuân năm nay.

Thực ra, ngươi đã có mặt từ hồi nào?

Sao mãi tới phút này mới chịu hiện nguyên hình,

đem theo nụ cười trầm lặng?

Sâu ơi, mỗi hơi thở của tôi làm tuôn ra hàng vạn tinh cầu

Cái rất lớn kia ai hay lại không ngoài cái thân em rất nhỏ

Ở mỗi chấm trên thân em đã thiết lập muôn ngàn cõi Bụt

Và mỗi cái đo của em cần đến thời gian từ vô thi

cho tới vô chung.

Người hành khất năm xưa vẫn còn trên Linh Thứu Sơn

Thản nhiên ngồi nhìn mặt trời huy hoàng đang lặn

Gotama! ô hay! ai bảo rằng Ưu Bát Đa La

triệu năm mới có một lần nở?

Tiếng hải triều kia, có chiếc tai nào chịu lắng mà lại không nghe?	

Đêm hội trăng rằm

Cái gì sẽ xẩy ra khi Sắc chạm phải Không Và cái gì sẽ xẩy ra khi Tưởng đi vào Phi Tưởng? Kẻ trượng phu ơi hãy lại cùng tôi quan sát" Hai tên hề Sinh Tử đang cùng nhau bày trò ảo thuật trên sân khấu thế gian Mùa thu lá chín, lá bay Vàng đỏ diễn phô, đầy trời ngoạn mục Đã từ bao lâu cành nâng niu nắm giữ Sáng hôm nay cành buông: lá hồng theo gió bay đi Đèn đã treo cờ đã giặng Đêm hội trăng rằm đủ mặt Bậc trượng phu ơi còn đợi gì? vầng sáng trên cao chưa tắt Đêm nay trời không một gọn mây Đèn lửa hỏi thêm phiền Lo chi chuyện cơm nước Ai tìm, mà ai được? Cùng trăng vui suốt đêm.

Sinh tử

Sinh sinh sinh tử sinh Tử sinh sinh tử sinh Tử sinh sinh, sinh tử Tử sinh tử, sinh sinh.

Cẩn trọng

Qua ngõ vắng
Lá rụng đầy
Tôi theo con đường nhỏ
Đất hồng như môi son bé thơ
Bỗng nhiên
Tôi cẩn trọng
Từng bước chân đi.

Lòng không bận về

Ngồi đây lắng tiếng chim bay
Ba ngàn thế giới không đầy tấc gang
Phương Tây vừa khuất quạ vàng
Phương Đông thỏ ngọc đã ngang đỉnh đồi
Trước sau có một mình tôi
Nghe như có tiếng đất trời gọi nhau
Xuất thiền lặng lẽ giây lâu
Lá xanh rèm liếp bên lầu sáng trăng
Sông xưa thuận nẻo dương trần
Gió theo tám hướng, lòng không bận về.

Con nghé nhỏ đuổi chạy mặt trời

Vân thâm xứ

Nơi ấy có nhiều mây. Và lần này quả thật chú sa di không biết thầy mình đang đứng ở đâu, dù chú biết thầy đã từ buổi sáng tinh sương đi vào núi sâu hái thuốc. Thầy đang hái thuốc hay là thầy đang hái những cụm mây trong các đọt thông già? Sao chú không mời khách vào trong am và đãi ông ta một chén trà nóng? Thưa ông, thầy tôi đi hái thuốc trong núi chắc cũng gần về. Mời ông vào am dùng trà, và đọi thầy về. Sao chú lại để khách đứng mãi ngoài ngõ như thế? Sương nhiều lắm, áo của khách đã ướt, chú không thấy sao? Thưa ông, nếu ông có chuyện gấp tôi sẽ xin vào núi tìm thầy. Mây tuy dày đặc, nhưng tôi có thể đưa tay làm ống loa để gọi. Thưa thầy, thầy đang ở đâu, con đang đi tìm thầy, có người khách đang đọi. Xin sư chú đừng bận tâm. Xin sư chú cứ cho tôi tự nhiên. Tôi muốn được ngồi đây, uống một chén trà và ngắm núi rừng sương phủ. Xin đừng làm rộn thầy. Lúc nào người về cũng được. Người không về thì cũng không sao.

Hai cây tùng cao là dấu hiệu, là nẻo đưa lên thảo am. Đây có phải là núi Cửu Lũng? Tôi tìm lên am sáng nay không phải để gặp thầy. Tôi tìm lên đây để tự tìm tôi. Đứa con cứng đầu là tôi, đi lang thang không biết bao nhiều triệu kiếp luân hồi, nay muốn trở về với cha, với mẹ. Tôi vẫn còn một trái tim biết thổn thức, đầy những tủi giận kiếp nào. Hai mắt của chú sáng nay đã làm cho trái tim tôi dường như ngừng lại. Dáng điệu tôi ngập ngừng, nhưng cái nhìn của chú với chất liệu dịu ngọt và can trường đã chuyền cho tôi biết bao nhiều là ánh sáng.

Người ấy lạy xuống, đầu sát đất, trán dính vào nền đá nơi Phật đường mát lạnh. Con đã về đây, con không còn đi phiêu lãng, con không còn muốn mình tự buộc mình vào thế giới của tranh chấp hận thù. Ngày hôm nay là ngày tái sinh, là ngày tái tạo. Con về đây, chứng minh có ngàn hoa muôn lá, ơn tái sinh xin trần tạ, ơn tái sinh nhờ lượng đức Từ Bi.

Nơi đây có nhiều mây, nhưng chính nơi đây tôi sẽ thấy rõ được mặt người. Nơi đây có nhiều mây, nhưng chính nơi đây tôi sẽ thấy rõ được mặt tôi. Am dựng bên sườn núi. Phía sau, bao nhiều ngõ ngách, bao nhiều lối mòn. Trên kia, đỉnh núi lấp trong mây, đỉnh núi ngự trị không biết tự bao giờ. Đỉnh núi chăm sóc. Đỉnh núi che chở. Mỗi buổi chiều, mây về quấn quanh đỉnh núi, mây về quấn quanh chân núi. Am ngủ trong lòng mây và am là am mây.

Hoa lá lắng nghe

Phương Bối là đâu. Phương Bối chính là nơi đây. Phương Bối là rừng trà thơm buổi sáng. Họ tìm đến dưới chân đồi. Họ nhấm nháp ở đầu lưỡi một đọt lá trà non, chát và thơm, chát và ngọt. Con đường nhỏ hiền lành và thân thuộc. Hai bên đường, lá cây lắng tai nghe. Mỗi chiếc lá là một lỗ tai. Mỗi bông hoa là một lỗ tai. Những chiếc hoa chuông mầu tím vềnh lên nghe. Và hiểu. Mỗi chiếc lá cũng là một bàn tay đang vẫy. Các bạn lắng nghe chi? Họ nói như họ làm thơ. Họ nói như họ lặp lại tiếng tâm tư ngàn đời chưa hề thay đổi. Gió trên đồi, cỏ mướt tháng tư, suối róc rách mùa Hạ, mây viền đỉnh núi, và tiếng chim, giọng liễu, tất cả có phải đã cùng nói lên thứ ngôn ngữ hòa đồng mà họ đang nói? Liễu biếc hoa vàng là cảnh nội tâm. Trăng trong mây trắng đều là những biểu hiện nhiệm mầu. Các bạn cứ lắng nghe. Họ nói cho chính họ nghe, cũng như các bạn đang nói giữa đất trời, trong nhiệm mầu hiện hữu. Ta hãy làm chứng cho họ. Họ là một bọn sáu người. Họ là một bọn năm người. Hoặc họ chỉ là một người. Họ đã đi ngang qua đây, tay họ đã vuốt ve chúng tôi, mắt họ đã sáng lên vì họ đã nhận ra rằng chúng tôi đang thực sự có mặt. Chúng tôi không phải là những ảo ảnh trong một giấc mơ. Mầu tím, mầu xanh, nét dài, nét cong, lối xa đường gần, những đóa sao ngũ sắc, những cụm mặt trời đỏ, những ngón tay dài trắng nõn hoặc tím hồng. Chúng tôi đã chào đón Họ, đã vẫy tay chào Họ, đã chấp nhận Họ giữa chúng tôi. Chúng tôi đã nằm yên trong những lòng bàn tay biết kính yêu trân trọng của họ. Chị tôi ơi, cây khuynh diệp, hãy buông dài cành lá. Em tôi ơi, chồi hoa huệ, hãy mim cười. Hiện hữu tràn đầy. Không có chi mất đi, cũng không có chi thêm vào, trong diệu hữu sáng nay. Mặt

trời của chúng ta, mặt trời của tất cả chúng ta, vẫn luôn luôn còn có mặt. Chiều hôm nay tôi có thể đã ra đi, nhưng sáng ngày mai các con tôi sẽ nở. Hoa lá ngày mai vẫn sẽ còn có mặt và như thế tôi cũng sẽ còn có mặt. Tất cả chúng ta hãy hộ niệm cho họ. Họ đã phát lời nguyện lớn. Thông điệp vừa nghe, tôi đã chuyền lại. Lá chuyền cho lá, cành chuyền cho cành.

Mây trên đỉnh núi

Thông điệp đã lên tới đỉnh núi và mây trắng đã nghe. Các cháu bé lá cành trên ấy đã vẫy tay làm hiệu. Lời đại nguyện đã viết vào trang sách lớn của hiện hữu, đã biến thành nét chữ trăng sao, đã dàn trải thành mây. Những hạt nước nhỏ đã bay cao. Có ai nhốt lại được một làn sương. Ngày mai mây đọng thành mưa, năm châu bốn biển sẽ thấm nhuần thông điệp. Quê hương Phương Bối trên rừng Đại Lão, đàn bé thơ đùa trên bãi cỏ xanh non, rừng Medford trong cơn mưa Hè, giếng đạo sĩ trên đỉnh Núi Na, tảng đá tiên trên đỉnh Yên Tử, nơi nơi sáng nay đều đã tiếp thu thông điệp.

Hoàng hôn trong vắt

Hoàng hôn, hoàng hôn này mới đẹp sao. Có khói có mây, có sông có nước, có cây phong bờ sông, có lửa chài thấp thoáng, nhưng tôi không thấy nhớ nhà. Tôi đang nằm giữa lòng quê hương, nhìn núi qua mây, nhìn mây qua núi. Tôi nằm trên lưng đồi nhìn phương Tây qua những rặng cây xa. Hoàng hôn trong vắt. Mỗi phút đất trời đều đổi khác. Và tôi cũng đổi khác. Phút nào cũng đẹp, phút nào cũng nhiệm mầu. Tôi dựa lưng vào sườn đồi thoai thoải. Tôi ngủ. Sự sống ca hát trong đại thể và trong từng nét nhiệm mầu. Cái một ôm lấy cái tất cả. Đỉnh núi canh chừng tôi trong giấc ngủ bình an.

Mây rử nhau về núi. Càng lúc càng đông. Quá khứ và tương lai không còn nữa. Hiện tại tràn đầy. Tôi ngồi dậy. Tiếng tù và không còn giục giã. Hương cỏ ngất ngây.

Lá tía tô

Này sư chú, sáng hôm đó thầy có chỉ cho con một cây tía tô cao lớn dưới chân đồi. Chú nghi đó không phải là cây tía tô. Cây tía tô gì mà lớn đến thế. Thầy ngắt một lá cho chú ngửi. Chú xác nhận là hương tía tô. Thầy nói với chú là thầy rất ưa hương vị tía tô, cũng như hương vị rau tần, rau mùi, rau húng, ngò gai, và những thứ rau thom khác mọc trên đất quê hương ta. Lá tràm cũng như lá ổi, có hương và vị đặc biệt mà thầy rất ưa thích. Mỗi chiếc lá ổi, dù là một chiếc lá ổi nhỏ xíu, đều mang theo cái mùi hương đặc biệt mà ta không thể tìm thấy nơi bất cứ thứ lá nào khác. Sư chú ơi, giá như mai sau nhờ những phi thuyền liên hành tinh mà loài người chúng ta đi lập nghiệp được ở tận những hành tinh xa, mỗi khi ngửi tới một ngọn lá tía tô thì chắc chúng ta sẽ nhớ nhà, nhớ quê hương, nhớ trái đất chúng ta biết mấy.

Hiện pháp mầu nhiệm quá, mỗi chiếc lá có một trời hương vị, mỗi chiếc lá có một trời kỷ niệm, mỗi chiếc lá có một vũ trụ tâm vật lý đặc thù. Một chiếc lá chứa đủ toàn thế giới. Ta giật mình nhìn ra và với thái độ thành kính. Ta nghiêng mình trước biểu hiện nhiệm mầu. Ta không dám coi thường một ngọn lá nào, một hạt sỏi nào hay một làn hương nào. Giọng nói của con là giọng nói của con, không thể là giọng nói của một ai khác. Thầy nhớ năm xưa đã từng nghe giọng nói ấy của con trong một cuộn băng nhựa nhỏ xíu. Âm thanh mở ra một chân trời sáng rộng. Chân trời ấy là một thế giới của riêng nó, có quá khứ, có hiện tại, có tương lai. Lại có một hôm có người bảo con đã điện thoại về báo tin cho thầy biết là con sẽ đến gặp thầy dưới chân núi. Lạ lùng biết bao. Giây điện thoại là một phát minh của con người để nối dài sự có mặt của thế giới hiện tượng. Có những hiện tượng mầu nhiệm đáp ứng lại đòi hỏi của con người về vô biên, về chân, về mỹ, về thiện. Có những hiện tượng khác lại cố tình tự khép chặt trước sự tìm hiểu của khối óc và trái tim người, cũng chỉ vì con người đã có thói quen đi vào vũ trụ bằng một vài nẻo nhỏ trong tám vạn bốn ngàn nẻo vào hiện hữu.

Này sư chú, con đã nhìn thầy sáng nay bằng hai mắt rất sáng của con. Giờ này thầy vẫn còn thấy đôi mắt ấy. Mắt con là cửa sổ để cho thầy nhìn vào nhiệm mầu của thế giới pháp thân. Con là cửa ngỏ. Con là đại diện đầy đủ cho thế giới của chân như, của hoa vàng trúc tím. Vì thầy trông thấy con nên thầy trông thấy từng hạt sỏi, từng ngọn lá, cho nên thầy trông thấy được vũ trụ và quê hương trong một đọt lá rau tần.

Đồi Dương Xuân

Hoa Mộc là một trong những thứ hoa quý vào bậc nhất nhì ở đồi Dương Xuân. Đồi Dương Xuân con biết không, toàn là đất sỏi đá. Chùa Tổ đã được xây dựng nơi ấy trên một trăm năm mươi năm. Những cây hoa Mộc cằn cỗi, thân và cành đầy những chiếc vảy trắng mốc thếch. Hoa trắng, hương rất ngát, chùm rất nhỏ, nằm kẹt giữa những cành xương xẩu gầy gầy, nhưng thanh tao. Hồi ấy thầy cũng bằng tuổi con. Mỗi buổi trưa, khoảng ba giờ, thầy thường hái hai ba chùm nhỏ, đủ để pha một bình trà cho sư ông. Hoa ít, nhưng hầu như là nở cả bốn mùa. Những chùm nào không hái thì khô vàng lại và rụng.

Có những sinh vật mầu vàng thẫm, nhỏ như hạt cát mịn, thỉnh thoảng ưa núp trong những cánh hoa nhỏ xíu. Chú Phùng Xuân thường rũ hoa trên mặt một tờ giấy trắng, để nếu có một vài con như thế núp trong hoa thì chúng phải văng ra. Để vào lòng bàn tay trái những chùm hoa nhỏ xíu đó, chú hay có thói đưa lên mũi ngửi. Thơm quá. Chú bỏ những chùm hoa ấy vào bình trà rồi chế nước sôi vào. Trong bình đã sẵn có một ít lá trà mới.

Vào giờ trưa, Sư Ông ưa có một bình trà như thế trên án thư. Người thường rót và ban cho sư chú một chén nhỏ, sau khi đã nhắp một lần vào chén của người. Chú kính cẩn đứng bên để hầu trà, và cũng được uống trà với Sư Ông. Đây là những giờ phút hạnh phúc lớn của cuộc đời một người đệ tử.

Những buổi trưa ở chùa Tổ rất yên lặng. Bóng mát của Đại Hùng Bảo Điện chỉ đủ để che cho hàng dài những chiếc chum bên hông dãy liêu của Sư Ông. Cửa vào Lạc Nghĩa Đường bao giờ cũng để ngỏ. Giữa sân cây khế ngọt rủ bóng che cho chiếc bể cạn và hòn non bộ. Những chiếc lá khế vàng thỉnh thoảng rụng và rơi nhẹ trên mặt nước. Hòn non bộ xưa lắm, đầy rêu phủ. Những trái khế to và nặng treo lủng lẳng. Có người nói khế này ngọt như hoặc ngọt hơn cam tàu. Thật ra khế là khế, và cam tàu là cam tàu, mỗi thứ là một vùng trời mầu nhiệm. Khế này ăn rất dòn. Khế ngon là nhờ dòn. Nó không bệu nước. Ăn một trái khế, không bao giờ ta bị nước khế làm ướt tay hoặc ướt áo. Giòn, ngọt và ráo. Cái ngọt không giống gì cái ngọt của cam hay của chuối. Đó là cái ngọt của khế. Con đang cười chú Phùng Xuân đấy, có phải không?

Ở chùa Từ Quang có một thầy tên là Trọng Ân, một ông thầy tu thật hiền, thật đẹp. Thầy này là thi sĩ, thơ của thầy được nhiều cô nhiều chú học thuộc lòng. Bút hiệu của thầy là Trúc Diệp, nghĩa là lá tre. Tết nào thầy cũng lên chùa tổ thăm Sư Ông và thăm chú Phùng Xuân. Tết nào thầy cũng được Sư Ông ban cho một trái khế. Khế được đặt trên một cái đĩa trắng. Có cả một con dao con. Dao chỉ để gọt khía và cắt hai đầu. Rồi ta xẻ khế ra thành từng múi, cầm tay mà ăn. Không bao giờ cầm dao cắt khế thành từng lát hình ngôi sao. Khi thầy Trúc Diệp ra về, chú Phùng Xuân thường hái thêm một trái khế thứ hai để thầy ấy mang về Từ Quang, chưng trong phòng "cho đẹp". Trái khế này thường được hái kèm theo vài chiếc lá khế.

Ăn khế, người ta không uống trà.

Cây hồng quân

Khoảng ba giờ chiều, nắng còn gắt lắm. Nhưng mọi người đã đi chấp tác. Hoặc trong chánh điện, hoặc ngoài vườn sắn, hoặc trên đồi cỏ, hoặc ở thư viện. Đội lên một chiếc nón lá rộng vành, nón có đến hai mươi bốn vành, Sư Ông đi xuống hồ hoặc leo lên đồi thông, để giám sát công việc, và cũng để góp ý kiến cũng như sự có mặt tươi vui của mình vào công việc. Sư Ông chống cây gậy trúc. Sư Ông dừng lại mỗi

nơi mươi phút hoặc mười lăm phút. Có Sư Ông ở đâu thì ở đấy rất vui. Có những hôm chú Phùng Xuân đi theo Sư Ông viếng thăm những gốc măng. Những đọt măng cán-giáo mạnh khỏe, trông rất ngon lành.

Hương vị của ấm trà chắc chắn đã có ảnh hưởng tới cả sinh hoạt buổi chiều của toàn tu viện. Sư chú bẻ một ít gốc măng, những nơi nào măng mọc nhiều quá, và ôm về bếp cho dì Tư kho cho buổi ăn chiều. Có khi sư chú theo Sư Ông đi hái nấm, nhất là vào những buổi sáng sau một đêm mưa.

Chừng nào các con về chùa Tổ, thầy sẽ đưa các con đi khắp các nẻo đồi núi, vườn tược, ngõ ngách, bụi tre, bờ giếng của chùa. Các con sẽ tập nhìn bằng mắt của Sư Ông, bằng mắt của thầy, nghĩa là bằng mắt của chính các con. Góc nào cũng đầy những kỷ niệm. Ví dụ cái thành vôi ở ngôi mộ bên đồi Tàng Tháp. Ngày xưa chú Tâm Mãn và chú Phùng Xuân thường nướng những gốc mặng cán giáo và những gói nấm tươi ở đấy. Trước hết là những gốc măng cán giáo. Hai chú đi quơ lá thông dồn vào góc tường và đốt cho đến khi các gốc măng chín mềm. Thịt măng vàng tươi và thơm ngon lạ thường. Hai chú ăn măng nướng với tiêu muối đựng trong một chiếc lá vả. Còn nấm nữa. Đủ các loại nấm. Nấm thông, nấm mõ, nấm mồng gà, nấm tràm, nấm mối... Hai chú xuống suối rửa nấm thật sạch trong lòng suối, xát nấm bằng muối, rửa sạch lại lần nữa, rồi mới bọc nấm, tiêu, muối vào nhiều lớp lá vả tươi, gói lại, dùng lá thông khô mà đốt. Khi nấm chín, các chú ăn với những lá rau thơm, rau húng, rau quế, rau tía tô... hái ở các vườn chùa. Tuổi thiếu niên rất thèm khát, thèm chơi, thèm nghịch ngọm, thèm riêng tư, thèm những gì không chính thức, thèm những gì hoang dại. Tình bạn thời niên thiếu, nhắc lại, vẫn còn thấy thèm mãi mãi.

Thầy sẽ đưa các con tới thăm cây hồng quân bên vườn dương liễu nằm về hướng Bắc của tu viện. Cây hồng quân ấy có liên hệ với chú Tâm Mãn. Chú Tâm Mãn có hai con mắt sáng không thua gì hai mắt các con ngày hôm nay. Hai chú thường đứng chơi với nhau dưới gốc cây hồng quân này rất lâu. Chú Mãn hay leo đứng trên cây, còn chú

Phùng Xuân đứng ở dưới. Chú này liệng cho chú kia những trái hồng quân chín. Hai anh em ở chơi ở vườn dương liễu hàng giờ, vào những buổi trưa nắng gắt trong khi đại chúng đang nghỉ ngơi trong liêu xá yên tịnh.

Chú Tâm Mãn, nhỏ tuổi hơn chú Phùng Xuân. Về chùa con sẽ tự nhiên trở thành chú Tâm Mãn. Và con cũng sẽ tự nhiên trở thành chú Phùng Xuân. Sẽ không có gì đi qua, và sẽ không có gì mất đi.

Gió

Cái giếng ấy xây bằng đá và nước giếng cũng mát như nước đá. Những buổi tối có trăng, tắm đã mát mà những buổi trưa hè tắm càng thấy mát. Có một cái gàu mo để múc, chỉ cần thả hai sải tay giây thừng là gàu chạm vào mặt nước. Mùa hè ngày nào chú Phùng Xuân cũng tắm, ít nhất là một lần. Có khi ba, bốn, hoặc năm lần. Như vậy là hơi nhiều, nhưng cũng tại vì nước giếng mát quá. Giếng này chỉ để dành để tắm, tưới và giặt áo. Giếng được bao vây bởi một hàng rào cây chè tàu. Mỗi khi vào giếng để tắm gội, giặt áo, hoặc gánh nước tưới cây, người ta phải lắng tai nghe để xem có ai trong giếng không đã. Cảnh chùa rất thanh tịnh, thành ra cách đó mấy chục thước ta cũng nghe được tiếng gàu mo và tiếng nước róc rách chảy từ thành giếng xuống dưới giếng. Phải đợi người ở trong đi ra, mình mới được vào. Hai chú Tâm Mãn và Phùng Xuân không theo thông lệ ấy. Đứng ở ngoài xa, chú Mãn lên tiếng la lớn: Em vào tắm cho vui, được không?

Để giặt áo quần, bên giếng có một cái chậu bằng đá. Chậu có một cái lỗ nhỏ tròn bằng ngón chân, có thể được bít lại bằng một cái nút. Cái chậu bây giờ chắc không còn ai dùng nữa, nhưng vẫn còn đó. Con có thể thấy được sư chú Phùng Xuân đang giặt áo trong cái chậu này. Để lấy nước uống và nấu ăn, các chú chỉ dùng giếng Thượng phía trên. Giếng Thượng có nắp đậy. Nước mà các chú dùng để nấu trà được lấy từ giếng này. Nước này pha trà ngon lắm. Có một cái chum nhỏ bằng cái ché Thượng, có đậy nắp gỗ, trên gác một cái gáo nhỏ xíu, đặt gần chiếc bếp pha trà trên đường lên nhà Hậu. Chú Phùng Xuân mỗi

buổi sáng dậy sóm nhúm bếp, nấu nước sôi và pha trà cho Sư Ông và các thầy trong cái bếp nhỏ xíu này. Mùa Đông đứng nhúm bếp lạnh cóng cả tay chân. Chú chỉ mong cho lửa mau cháy để được sưởi hai bàn tay cho đỡ cóng. Trong bếp lúc nào cũng có những bó gỗ thông nhỏ xíu có nhựa thông để nhúm bếp cho mau cháy. Những bó này được dì Tư mua từ ngoài chợ An Cựu. Cái bếp nhỏ xíu này chỉ hoàn toàn được dùng để nấu trà buổi khuya mà thôi, tuyệt đối không được dùng vào việc gì khác.

Chừng nào con về thầy sẽ đưa con đi thăm mộ dì Tư, thăm chùa Diệu Nghiêm, thăm Tàng Tháp, thăm Lăng Viện. Còn nhớ một hôm thầy đang đưa một nhóm sinh viên trường đại học Huế lên thăm Lăng Viện thì trời nổi gió. Càng lúc gió càng mạnh. Trời còn rét lắm. Thầy đưa các vị vào đứng bên trong lăng để tránh gió. Nơi ấy kín gió thật, nhưng tiếng gió rít lên từng hồi trên các ngọn thông đã trở nên thứ âm thanh dữ dội trấn ngự cả đất trời hôm ấy. Gió quá, gió quá, và ai cũng ao ước được đứng vào một nơi không có gió. Sau đó thầy đã đưa mọi người về ngồi sưởi ấm thật lâu trong nhà bếp.

Trái bùi và trái dầu sở

Vào bữa cơm đầu, thế nào con cũng được các sư chú đãi ăn trái bùi. Những trái bùi màu tím, ngâm tương, mịn màng. Con có thể dùng ngón tay gỡ hạt bùi ra, bẻ bùi thành từng mảnh, dầm vào chén tương. Có thể sư chú đã đem bùi kho với chao. Con ăn sẽ ngon miệng và sẽ tốn nhiều cơm lắm. Chùa Tổ có rất nhiều cây Bùi. Năm nào đến mùa bùi, các sư chú cũng hái và đem bùi đi cúng dường các chùa lớn trong vùng. Điều này đã trở nên tục lệ. Các chùa Tây Thiên, Thuyền Tôn, Từ Đàm, Báo Quốc, Linh Mụ, Tường Vân... chùa nào cũng được hiến cúng từ ba trăm tới năm trăm trái bùi. Chùa nào chưa nhận được bùi thì hay "bắn tin" tới hỏi. Một hôm chú điệu Phú đi ra đường gặp một thầy bên chùa Trúc Lâm. Thầy hỏi thăm: "Chùa năm nay hái bùi nhiều không? Sao không thấy đem qua một ít ăn chơi?" Ấy, trái bùi thật là quý giá!

Hồi ấy chú Phùng Xuân hay tự hỏi không biết tại sao các chùa không trồng cây bùi lấy. Có lẽ trồng bùi phải đợi mấy chục năm thì cây mới có trái. Chùa Tổ có khoảng mười cây. Cây nhiều trái nhất là cây ở phía sau góc Tây Đường và Hậu Đường. Cây mọc trên đất cao, thân cây thẳng băng và tàng cây rất đẹp. Rồi đến cây ở bên tháp của Hòa Thượng, không xa cây ngọc lan bao nhiều. Cây ở gần chuồng bò, không xa cây dầu sở, cũng lớn lắm. Chắc con chưa được nghe thầy kể về cây dầu sở. Vào thời chiến tranh, có khi trong tu viện không có dầu ăn. Các chú phải đi nhặt những trái dầu sở, đập vỏ, giã nhỏ ra để nấu canh mít và để làm những món ăn khác cần có một ít chất dầu. Nướng trái dầu sở rồi đập ra ăn cũng béo lắm, nhưng, con hãy xem chừng, ăn nhiều có thể đau bụng.

Chú chí chù chì

Năm 1964, sư chú Nhất Trí, sư anh của con, đã cùng đi với thầy trong chuyến cứu trợ nạn nhân bão lụt ở miền Thượng lưu sông Thu Bồn. Chuyến đi cứu trợ đầy hiểm nguy, vì chiến tranh hồi đó đã trở nên ác liệt. Cả hai phía lâm chiến đều có mặt trong vùng. Sư chị Chân Không của con có mặt trong chuyển đi ấy. Những chiếc áo nâu mỏng, những bàn chân trần không guốc không dép, mọi người bước những bước chân chánh niệm trên miền đất cứng Cà Tang, Sơn Khương, Khương Bình, Sơn Thuận và Tư Phú... Trên sông súng bắn rào rạt từ hai phía đến nỗi có lúc sư chú Nhất Trí đã nhảy xuống dòng sông. Sư chú viết thư, nét chữ giống hệt như nét chữ của thầy, nếu có đọc con cũng không phân biệt nổi. Sư chú đã có mặt trong những công tác đầu của các Làng Hoa Tiêu, đưa tới sự thực hiện những làng Tự Nguyện trong phong trào Thanh Niên Phụng Sự Xã Hội. Đó là những năm 1964 -1974. "Em ra ngoài đồng, em thấy một con trâu..." là câu đầu một trong những bài hát chú sáng tác cho các bé thiếu nhi ở Làng Thảo Điền. Sư chú đã dạy ở trường Chim Sơn Ca ở Làng Cầu Kinh và đã "thường trú" tại địa điểm công tác tại Làng Thảo Điền trong nhiều tháng liên tiếp. Các bé trong làng thường gọi sư chú là "chú Trí trụ trì", giọng đớt thành ra "chú chí chù chì". Sư anh của con là tác viên xã hội kiểu mẫu. Sư anh đã để hết trái tim của mình vào lý tưởng

phụng sự. Một hôm đi trên đường phố thủ đô, sư anh bị một người lính Mỹ đứng trên một chiếc xe nhà binh nhổ nước bọt vào đầu. Người lính này bị guồng máy chiến tranh tuyên truyền, đã nghĩ rằng các vị tu sĩ Phật giáo đều là các người cộng sản đội lớp thầy tu. Đêm ấy sư anh về khóc. Thầy phải ôm sư anh trong tay đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Sư anh đã mất tích trong một chuyến đi công tác giúp đồng bào. Thầy và các bạn đã chờ đợi sư anh suốt mười lăm năm, nhưng sư anh vẫn chưa thấy về. Con hãy gọi tên sư anh con đi.

Sư cô Chân Không mỗi khi ra dạy ở trường Đại Học Khoa Học Huế thường ghé về chùa Tổ lạy Sư Ông và xin ở lại chùa. Cố nhiên các sư chú đã đem trái bùi và chao kho để thết đãi. Sư Ông rất hoan hỷ mỗi lần sư chị ra Huế. Một gói chà là, một đòn mì căn, một chai mật ong, để cúng dường sư ông. Và một chiếc kính hiển vi để các sư chú nhỏ xíu châu đầu vào nhau tập quán sát. Thấy các sư chú nói cười hoan hỷ, Sư Ông cũng đã đến ngồi chung với các sư chú và cũng đã ghé mắt nhìn vào ống kính. Thấy một sợi râu bắp lớn bằng một sợi giây thừng, Sư Ông cũng cười lên khanh khách, không khác gì một chú điệu nhỏ. Già trẻ cùng một ánh mắt. Cảnh tượng mới mầu nhiệm làm sao. Tại sao giữa hai thế hệ có bao nhiêu năm tháng mà lại không hề có sợi tơ sợi tóc phân chia?

Chừng nào về chùa, con cũng sẽ còn thấy Sư Ông đội chiếc nón rộng vành lên xuống con đường hồ bán nguyệt. Mỗi khi thầy đi xa về, Sư Ông thường dương mắt nhìn thầy một hồi khá lâu để tin chắc vào tri giác của mình rồi mới bắt đầu tỏ lộ sự vui mừng. Sự vui mừng rất trẻ con, rất trong trắng, rất hồn nhiên. Thầy rất biết ơn sư chị Chân Không đã chăm sóc Sư Ông cho thầy trong những ngày thầy bôn ba vắng mặt.

Con nghé nhỏ

Có những buổi chiều ngồi nhổ cỏ dưới hồ bán nguyệt, chú Phùng Xuân nghe tiếng tụng kinh công phu của chú Tâm Mãn từ Đại Hùng Bảo Điện vọng xuống. Giọng chú trong và vang như tiếng chuông đồng.

Chú ngồi bên hồ, chăm chú lắng tai nghe. Cho đến khi bóng tối phủ đầy, chú vẫn chưa chịu đi xuống bậc hồ để rửa tay. Khung cảnh mầu nhiệm lạ lùng.

Trăng núi đồi Dương Xuân sáng quá.

Chú Phùng Xuân không thể không trở thành thi sĩ.

Nhưng thơ không phải chỉ là ánh trăng. Con cũng đã biết như thầy là chất liệu làm nên thi ca cũng là cảnh bùn lầy nước đọng, cũng là bão lửa giữa hư không, cũng là mái tranh nghèo chò đợi ven sông, cũng là mái chèo của đoàn người cứu trợ, cũng là hiểm nguy xông pha, cũng là hoa vàng trúc tím và chân như bản thể. Giọng tụng kinh trong sáng và hùng vĩ như tiếng chuông đồng kia còn mãi mãi trong thầy; thầy sống với nó, sống trong nó, và nó sống trong thầy. Chú Tâm Mãn giờ đã thành người lớn. Thầy cũng đã thành người lớn. Nhưng về lại chùa Tổ các con vẫn có thể gặp lại hai chú trong dáng dấp bản môn. Ngày xưa ở chùa Tổ, không ai có được một cái máy thu thanh nhỏ để thu lại tiếng tụng kinh thanh tao và kỳ diệu của chú Tâm Mãn. Nhưng không phải vì vậy mà tiếng ấy đã mất. Tiếng đó vẫn còn, chú Tâm Mãn vẫn còn, chú Phùng Xuân vẫn còn, chỉ vì lý do là con đang có mặt.

Con có thấy không? Con, chú Mãn cùng với chú Xuân đang đuổi nhau chạy như bay trên sườn đồi. Xung quanh là cỏ non và thông xanh tháng tư. Xa xa là rừng cây. Dưới đồi là con sông nhỏ uốn mình. Những cặp chân trần, không giép, không giày, không guốc. Những đứa trẻ chạy như bay. Và kìa, có một con trâu con. Thấy ba người trẻ chạy, con trâu con cũng vùng chạy. Con nghé nhỏ đuổi theo chúng ta chạy về phía mặt trời. Về phía mặt trời...

Bóng của ba người đang in trên nền hoàng hôn sáng rực.

Tái sinh

Buổi sáng thức dậy, có một đọt lá mới trên cây. Đọt lá mới đến chào đời đầu vào khoảng nửa đêm, sau những vận chuyển không ngừng

của nhựa sống trong thân cây, sau khi da cây hé nứt đau đón cho sự sống mới. Nhưng những chuyển vận ấy những đau đón ấy cây không nghe cây không cảm thấy, bởi vì cây suốt đêm bận lắng nghe tiếng thì thào của hoa cỏ quanh mình. Hương đêm tinh khiết và huyền diệu. Cây không có ý niệm về thời gian và sinh diệt. Cây có mặt như sự có mặt của đất trời.

Buổi sáng thức dậy, tôi thấy đây là một buổi sáng duy nhất không giống với buổi sáng nào. Người ta thường nghĩ rằng có nhiều buổi sáng có thể để dành, nhưng không ai để dành được bất cứ một buổi sáng nào, bởi vì mỗi buổi sáng là một buổi sáng đặc biệt. Em thấy buổi sáng hôm nay thế nào? Có phải nó tới lần đầu trong đời ta, có phải nó không lặp lại bất cứ một buổi sáng nào trong quá khứ? Chỉ khi nào ta không có mặt, thì mới có thể có sự lặp lại của mỗi buổi sáng. Còn nếu ta có mặt trong sự sống thì mỗi buổi sáng là một không gian mới, một thời gian mới. Mặt trời chiếu soi trên những cảnh tượng khác nhau vào những giờ giấc khác nhau. Ý thức em như mặt trăng tắm trong hàng trăm lòng sông: sông chảy, nước chảy, trăng đi ngang vòm thái hư xanh ngát. Em hãy nhìn mầu xanh da trời và mỉm cười, khiến cho ý thức em tuôn chảy như ánh sáng trong veo của mặt trời buổi sớm mơn man cành lá.

Buổi sáng không giống như một trang sách em ghi vào chữ nghĩa, có thể lật lại bất cứ lúc nào. Cuốn sách là con đường một chiều, hoặc cuốn sách là con đường hai chiều; buổi sáng không phải là một con đường, dù đó là con đường bay của chim không dấu tích. Buổi sáng là một nhạc khúc đánh lên, và nhạc khúc có mặt hay không là do em có mặt hay không.

Đọt lá mới trên cây không phải là một tuổi. Đó là mầm ý thức tuệ giác nẩy nở mỗi giây phút trong sự sống chuyển vận không ngừng. Thấy được đọt lá mới, em vượt được giới hạn năm tháng, bởi vì sự sống đích thực không bị giới hạn trong tháng năm.

Mắt em là trời rộng, là núi cao, là biển sâu. Sự sống em cũng không có biên giới. Hãy nhận là của em tất cả mọi trái ngọt hoa hiền...

Tiếng Đập Loài Chim Lớn

Thông điệp

Trán tôi đã từng nhăn

Và ưu tư cuộc đời đã về ghi dấu chân nặng nề

Trên khoảng trời mai ấy

Nhưng trẻ thơ tâm hồn tôi hôm nay trở lại

Hoa lá về trên nụ cười buông thả

Vô tình xóa mò những nếp nhăn đi

Như mưa chiều nay xóa đi những dấu chân

trên bãi vắng - qua một chu kỳ.

Tôi đi giữa rừng chông gai như đi giữa vườn kỳ hoa dị thảo

Đầu cất cao, nụ cười ngày xưa còn đó

Những vần thơ đã nở trong tiếng gào súng đạn

Nước mắt ngày xưa khóc nắng quái chiều hôm

trên chiến trường vàng vọt

Bỗng đã trở thành mưa. Tiếng mưa rơi êm êm trên mái lá

Quê hương tuổi thơ thầm gọi tôi về

Mưa xóa đi bao tâm tư sầu muộn.

Tôi vẫn còn - nụ cười chiều nay bình lặng

Trái ngọt chín trên cây rừng cay đắng

Ôm xác em thơ, tôi băng qua ruộng lúa quê hương đêm nay

Đất mẹ sẽ gìn giữ em

Để trên bãi cỏ xanh non, sáng mai này em sẽ luân hồi

thành những bông hoa mới

Những bông hoa cười trầm lặng trong bình minh đồng nội.

Giờ phút này em có còn khóc đâu - qua một đêm dài

thăm thẳm sâu

Sáng nay tôi quỳ trên bãi cỏ xanh khi trông thấy những

bông hoa mang nụ cười huyền diệu

Thông điệp của hy sinh của hiểu biết quả đã tới nơi rồi.

Đêm cầu nguyện

Giờ phút linh thiêng

Gió lặng chim ngừng

Trái đất rung động bảy lần

Khi bất diệt đi ngang dòng sinh diệt

Bàn tay chuyển Pháp

Trong hương đêm tinh khiết

Ấn cát tường nở trắng một bông hoa

Thế giới ba ngàn đồng thanh ca ngợi Văn Phật Thích Ca

Giờ phút linh thiêng

Đóa bất diệt nở ngay giữa vườn hoa sinh diệt

Nụ giác ngộ hé thành muôn thi thiết

Ngài về đây học tiếng nói loài người

Đêm nao

Từ trời Đâu Suất nhìn về

Chư thiên thấy địa cầu quê hương tôi sáng hơn vì sao sáng

Và tinh tú muôn phương chầu về

Cho đến khi vừng đông tỏa rạng

Cho đến khi vườn Lâm Tỳ Ni biến thành chiếc nôi êm

chào đón Bụt sơ sinh

Nhưng đêm nay

Từ địa cầu quê hương tôi

Loài người mắt lệ rưng rưng

Hướng cả về mấy từng trời Đâu Suất

Tiếng kêu khóc của sinh linh ngã gục

Dưới bàn tay ma vương

Dưới bàn tay bạo lực căm thù

Trong bóng đêm

Địa cầu quê hương tôi đã mòn mỏi trông chờ

Giờ mầu nhiệm để Vô Biên hé mở

Cho bóng tối tan đi với niềm lo sợ

Cho hội Long Hoa về

Để pháp âm tiếp nối bằng lời ca tiếng hát em thơ

Đêm nay xin mười phương trăng sao chứng minh

Cho địa cầu quê hương dâng lời cầu nguyện
Cho Việt Nam khói lửa
Cho Việt Nam điêu linh
Cho Việt Nam quản quại đắm chìm trong máu lệ
Sóm vùng dậy trong đau thương thế kỷ
Để biến thành chiếc nôi êm đón chào Từ Thị
Thêm một lần hoa nở Bụt sơ sinh
Đêm nay cầu cho khổ đau trái kết hoa thành
Cho sinh diệt đi ngang dòng pháp thân bất diệt
Cho suối tình thương chảy tràn trên vạn lòng tha thiết
Để loài người học tiếng nói chân như
Để tiếng nói trẻ thơ thành giọng chim ca.

Dặn dò

Xin hứa với tôi hôm nay

Trên đầu chúng ta có mặt trời

Và buổi trưa đứng bóng

Rằng không bao giờ em thù hận con người

Dù con người

Có đổ chụp trên đầu em

Cả ngọn núi hận thù

Tàn bạo,

Dù con người

Giết em,

Dù con người

Dẫm lên mạng sống em

Như là dẫm lên giun dế,

Dù con người móc mật moi gan em

Đầy ải em vào hang sâu tủi nhục,

Em vẫn phải nhớ lời tôi căn dặn:

Kẻ thù chúng ta không phải con người.

Xứng đáng chỉ có tình xót thương

Vì tôi xin em đừng đòi điều kiện

Bởi không bao giờ

Oán hòn lên tiếng

Đối đáp được

Sự tàn bạo con người.

Có thể ngày mai

Trước khuôn mặt bạo tàn

Một mình em đối diện.

Hãy rót cái nhìn dịu hiền

Từ đôi mắt

Hãy can đảm

Dù không ai hay biết

Và nụ cười em

Hãy để nở

Trong cô đơn

Trong đau thương thống thiết

Những người yêu em

Dù lênh đênh

Qua ngàn trùng sinh diệt

Vẫn sẽ nhìn thấy em.

Tôi sẽ đi một mình

Đầu tôi cúi xuống

Tình yêu thương

Bỗng trở nên bất diệt

Đường xa

Và gập ghềnh muôn dặm

Nhưng hai vầng nhật nguyệt

Sẽ vẫn còn

Để soi bước cho tôi.

Tiếng đập cánh loài chim lớn

Lối cũ dấu hài

Hương thời gian không tím

Màu thời gian không như màu trời xanh

Mồ hóng gỗ xưa

Rêu đá lạnh

Và bụi đường

Thời gian không trôi chảy

Không gian chỉ ngừng đọng

Trên đầu tôi, chim bay

Nơi tay người

Nhiệm mầu then cửa

Mở hay đóng

Để chàng lui về nơi xuất phát

Một mình tôi

Bên đôi đường đóng mở

Giữa hai nẻo xuống lên

Bàng hoàng

Vang động tiếng chân xưa

Gọi về Tỉnh thức.

Chứng nhân còn đó

Hỏa châu sáng trên trời Em bé vỗ tay reo Nhưng tiếng súng đã nổ Tiếng cười tắt theo Và chứng nhân còn đó.

Xin đứng bên nhau

Tặng Thanh Văn

"Tôi không hiểu vì sao

Tôi không hiểu động cơ tâm lý nào

Đã khiến những người đồng bào tôi

Mang lựu đạn

Ném vào các em tôi"

Tôi không hiểu vì sao cơ sự xảy ra

Như thế được

Tại sao lại giết các em

Những người con trai

Trán còn ngây thơ

Những người con gái

Tay còn lấm mực học trò

Nghe tiếng gọi thương yêu

Đã về đây

Học giúp xóm làng

Giữ gìn trẻ thơ

Chăm sóc nương khoai vườn sắn.

Đêm qua những trái lựu đạn nổ

Mười hai người sinh viên ngã gục

Tan tành thân thiếu nữ

Có em quần quại

Mang sáu mươi mảnh thép trong một thân hình

Có em đã nằm yên dưới đất

Chờ tổ quốc bình minh

Đợi hòa bình về mà hóa sinh thành cánh bướm.

Chúng tôi cắn răng chấp nhận

Vì dù sao những quả lựu đạn đã nổ

Trời quê hương đã rách

Và đau thương cũng đã xảy ra rồi.

Nhưng còn trái lựu đạn đêm qua chưa nổ

Ket trong lòng đời

Nghe tôi nói không

Còn trái lựu đạn đêm qua chưa nổ

Trái lựu đạn

Nằm đó

Trái lựu đạn

Ket trong lòng người

Chưa biết bao giờ

Nổ tung

Nát tan thân tổ quốc

Nát tan hồn dân tộc.

Chúng tôi van xin

Các anh hiểu cho rằng

Chúng tôi không hòn oán

Chúng tôi từ khước hận thù

Thế giới chúng ta

Tổ quốc chúng ta

Hôm nay cần tình thương trang trải

Đến đây

Xin nghe chúng tôi

Giờ phút cấp bách rồi

Xin cùng nhau tháo gỡ trái lựu đạn kia

Ra khỏi cuộc đời

Ra khỏi lòng đất nước

Ra khỏi tình người

Xin đứng bên nhau.

Ấm áp

Tôi bưng mặt trong lòng hai bàn tay

Có phải để khóc đâu anh

Tôi bưng mặt để giữ cho ấm áp sự cô đơn

Hai bàn tay chở che

Hai bàn tay nuôi dưỡng

Hai bàn tay ngăn cản

Sự ra đi hờn dỗi của linh hồn.

Bài thơ và niềm uất nghẹn

Mỗi tiếng bom nổ trên quê hương tôi

Là một tiếng đội về nguyền rủa

Nền văn minh các anh

Mỗi tấn chất độc đổ xuống

Là một chứng tích niềm cuồng tín vô minh

Nơi tiền tài bạo lực

Các anh chưa chịu nhận lỗi lầm

Các anh vẫn còn đủ sự an tâm

Mà nói dối

Sẵn ống loa to

Coi loài người không có mặt

Các anh nói bảo vệ tự do

Ôi sự thực hôm qua

Và sự thực hôm nay - che lấp đến bao giờ

Bảo vệ tự do - các anh tàn hại một triệu trẻ thơ

Thiêu đốt xóm làng

Bằng Napalm

Phá hủy rừng núi mùa màng

Bằng chất độc hóa học

Đất nước chúng tôi tan nát điều linh

Các anh biết điều đó

Mà vẫn để tiền bạc bạo lực tung hoành.

Ai đã làm

Nền văn minh các anh rã tan

Và để tắt ngấm sáng nay lửa thiêng

Đền cách mạng?

Các anh đã đánh lừa

Chính con cháu các anh

Đưa họ vào hầm sâu

Trang trải nợ tham tàn

Bằng xương và bằng máu

Bài thơ này cũng như niềm uất nghẹn kia

Bao giờ đội lại thành tiếng bom

Kiến trúc chân như

Đừng la mắng những con chim bé nhỏ

Vì tiếng hát ca cần thiết cho cuộc đời

Đừng ghét bỏ thân thể em

Vì đó là đền thờ linh thiêng của linh hồn nhân loại

Mắt trong của em là minh châu ngời sáng, chứa đựng

bóng hình tam thiên thế giới

Và tai em có quyền hạn tối cao với suối chim

Với hải triều sớm tối

Với Beethoven, với Bach, với Chopin

Với tiếng khóc trẻ thơ

Với giọng ru an lành

Và bàn tay em

Là những bông hoa thương yêu ngàn đời không cần ai hái

(Những bông hoa còn bừng nở nhiệm mầu

Làm diễm lệ cả khu vườn nhân loại)

Và vầng trán em

Là bình minh sáng nhất của các bình minh

Đừng phá hoại kiến trúc chân như!

Bông lúa, nội cỏ, hương đêm đều đã cất lên tiếng bảo vệ hòa bình

Tôi biết một viên đạn đồng có thể đến ghim vào trái tim con sơn ca

Sáng nay trên cành xuân

Đương ngợi ca cuộc đời tha thiết.

Nhưng bông lúa

Hương đêm

Nội cỏ

Rồi ngàn sao, vừng nguyệt,

Bằng tất cả sắc màu, thanh âm, bóng hình,

Cương quyết

Cùng chúng tôi, nguyền bảo vệ cho em.

Thịt da và gạch ngói

Máy bay thật đã bay đi

Nắng im lìm

Trưa xế, nao lòng đất cũ

Và lửa cháy tàn rồi

Mái chùa cong đổ nát

Tượng Bụt thếp vàng loang lổ ngồi kia, mim cười nhìn vôi gạch

Chiều thêm im

Tiếng sáo diều vi vu tiềm thức

Đám mây bay

Nát mái chùa làng chở che đàn bé thơ

Tóc mướt học trò

Những đứa bị thương đã về bệnh xá

Những đứa tắt thở

Sẽ được đem chôn sáng mai nghĩa địa cuối làng

Âm thầm đất nước tôi - hôm nay còn đang cắn răng chịu đựng

Để đâu cho hết căm hòn thống khổ?

Chị Năm làm gì với những thúng đạn

Những trái đạn nổ tung, mấy mươi mảnh thép ghim một thân người!

Oi thịt da ơi

Và gạch ngói ơi

Thế kỷ hai mươi gọi về quá khứ

Có phải đứa bé nuôi bằng khoai sắn đất nghèo

Sinh sau hiệp định Genève

Cũng có thịt da, tư tưởng

Nô đùa cười vang trên cánh đồng cỏ non

mỗi khi tiếng chuông chiều xuống

Có phải đã mất từ lâu quyền được làm người?

Chiếc lô cốt cô độc và kẻ thù

Cao ngất

Trên gót chiếc giầy người đàn bà son phấn

Các anh xây chiếc lô cốt

Và cửa số anh

Nhìn xuống

Xóm lá tồi tàn

Và cửa số anh

Nhìn xuống

Ruộng vườn xác xơ

Oan hồn đêm đêm hiện về

Nắm tay vòn quanh

Yên lặng.

Những buổi trưa

Các anh liệng xuống

Vỏ hộp cá

Vỏ lon đựng bia

Chai coca cola

Và tàn thuốc lá

Mỗi buổi chiều

Các anh chĩa xuống

Những họng súng đen ngòm

Trên thân phận tồi tàn

Của chính quê hương anh

Và mỗi buổi hoàng hôn

Xua đuổi xua đuổi cô đơn

Anh bắn lên trời

Trái hỏa châu

Con kiến bò trên mái tranh rùng mình khiếp sợ

Kẻ thù đã tạo ra từ bao giờ

Kẻ thù giờ đây trấn ngự

Thế giới anh

Kẻ thù trấn ngự

Trong anh

Kẻ thù trấn ngự
Kẻ thù khắp nơi
Kẻ thù nằm trong trái tim
Như chất TNT
Đợi giờ tung nổ
Trên gót giày cao người phụ nữ
Các anh xây chiếc lô cốt
Nước mắt người dân
Đã thành sông chảy cuồn cuộn
Dâng khắp bốn bể
Phấn son tiền bạc
Một lần cùng với
Rác rến
Trôi về.

Tuyên ngôn của con người không khuất phục

Các anh chống chúng tôi Chỉ vì chúng tôi muốn làm lắng xuống căm thù Trong khi các anh mưu toan Dùng căm thù làm sức mạnh Các anh nguyền rủa chúng tôi Bởi vì chúng tôi không chịu nhận lời Đi dán nhãn hiệu trên con người Để chĩa họng súng đen ngòm vào đó Các anh lên án chúng tôi Bởi vì các anh không xử dụng được máu xương này Để trang trải nợ hận thù tham vọng Bởi vì chúng tôi nhất quyết đứng về phía con người Chống lại bạo lực và bảo vệ đến cùng Sự Sống Các anh thanh toán chúng tôi Bởi vì chúng tôi chỉ chịu cúi đầu Trước tình yêu và lẽ phải Bởi vì chúng tôi nhất quyết không chịu đồng nhất loài người Với loài lang sói.

Bình lặng

Thơ ấu
Tuổi mười hai ửng nắng
Em nói năng gì?
Con sông xưa
Thành phố cũ
Mây trắng gọi trời xanh
Bình lặng.

Buông thả

Bãi vắng Mưa xóa dấu chân người Trên cát mịn Não phiền từ đâu lại Chân còn chưa chấm đất Lắng nghe phảng phất gió mùa xuân.

Biểu hiện

Tuổi xanh
Như nắng thơm
Sáng rực trời hè
Trưa bình lặng
Năm tháng là đất liền
Ghi chép mãi
Những mùa xanh
Bất tận.

Chào các ngươi

Những nét liễu hao gầy
Màu sáng của tuyết
Đầu mùa đông
Xin chào sáng nay những chú chim có nơi ẩn thân kín đáo
nơi nóc giáo đường kiên cố
Xin chào ngươi những gốc già cổ thụ
Nếu không có các ngươi ở đây
Gió mùa thu chưa chắc đã lên đường
Và ngọn nắng hồng cũng không chắc sẽ có ngày trở lại.

Sáng nay em đi

Cho tương lai
Một khoanh trời loáng bạc
Cánh phụng hoàng vươn
Vút cao trời lồng lộng!
Sóng bạc níu chân cầu
Ánh sáng gọi dậy đàn chim non
Chỗ trú ẩn năm xưa
Nay là nơi tiễn em
Trở về với
Chốn sông dài biển rộng.

Các anh còn tàn phá đến bao giờ

Có ai trong chúng ta

Lại tàn nhẫn trao cho đứa bé đói khổ

Một nắm gạch vụn

Khi nó chìa bàn tay run rẩy

Xin nửa chén cơm?

Các anh đã cho trẻ con chúng tôi

Những viên đạn những quả bom

Các anh đã dội lên đầu chúng

Những trái bích kích

Những trái napalm

Các anh đã đốt

Các anh đã phá

Nhân danh tự do

Các anh tàn hại

Trên dưới một triệu trẻ thơ

Năm 1964, tài liệu nghiên cứu Unesco

Cho biết 48 phần trăm dân số Việt Nam

Là dưới mười sáu tuổi

Trẻ em chúng tôi đẹp như thiên thần

Và napalm các anh

Đã cho chúng hình hài ác quỷ

Trẻ em chúng tôi nhí nhảnh như chim sơn ca

Bom đạn các anh khiến chúng thành không cửa không nhà

Ngơ ngác những cặp mắt dại u sầu

Và lạc loài những bước chân non vất vưởng

Trẻ em chúng tôi hiền lành thật thà như đất

Chiến tranh của các anh biến chúng thành mồ côi

Biến chúng thành hành khất

Cuộc sống đảo điên chật vật

Dạy chúng bắt đầu học thói điêu ngoa Đất nước chúng tôi điêu linh Các anh còn tàn phá đến bao giờ?

Mưa quê hương

Mưa ướt áo ướt đầu

Ướt chân em

Mẹ thì xa

Tối nay ai bắt gió xoa dầu

Gió réo gọi chiều nay hung dữ lạ!

Trước mặt tôi

Nước mưa xóa nhòa phố xá

Nhớ tới quê hương

Cơn mưa nặng hạt

Gió về nghiêng ngả vườn cau.

Nẻo vắng

Rùng mình
Sóng gọn mặt hồ
Sương sóm lạnh
Dấu chân em
Buổi sáng
Trinh tuyền lối cỏ
Không lá ngô đồng xa
Nhưng hồn mùa ấm áp
Hoang sơ đi rồi
Thuyền chở mái trăng về bến cũ.

Tôi thấy em nơi sân nghèo cô nhi viện

Hai mắt của em buồn

Chứa đầy tủi hận

Khi thấy tôi

Em quay mặt nhìn nơi khác

Bàn tay em vẽ những vòng tròn loanh quanh trên mặt đất

Tôi nào dám hỏi ba má em đâu

Tôi nào dám khơi động nguồn mạch thương đau

Tôi chỉ muốn chuyện trò chốc lát

Cười nói đôi câu

Ngồi với em một phút

Cho em vơi chút u sầu

Đất nước đau cùng số phận

Em hãy mở miệng cười

Để cho nhau hy vọng

Thế hệ các em

Chưa đầy năm tuổi trên đầu

Đã thấy tan tành hoa mộng

Cuộc đời xô về hung hãn cuồng bạo

Khổ lụy vì đâu

Thế hệ chúng tôi kém hèn gây nên nông nổi

Lát nữa rồi tôi đi

Để em ở lại sân nghèo cô nhi viện

Hai mắt của em buồn

Tôi đi

Em trở về góc sân quen thuộc

Và ngón tay em lại vẽ những vòng thương đau trên mặt đất.

Mặt trời tương lai

(thuật lời người lính da đen)

Ngồi trong hầm ướt

Suốt một buổi chiều

Tôi ôm súng chờ

Victor Charlie

Anh chàng Việt cộng da vàng

Tiếng vượn kêu sầu núi rừng châu Á

Việt Nam sao buồn lạ

Phảng phất đâu đây núi rừng châu Phi

Súng của tôi đã nổ

Và đôi mắt Victor Charlie

Đôi mắt của nó

Ôi da vàng da đen, con mắt nói gì?

Nước mắt nó: buồn đau châu Á

Tôi từng nghe người thi sĩ

Lên tiếng thương khóc buồn đau châu Phi

Có hề gì đâu da đen da trắng

Nhưng việc gì tôi thù anh, Charlie, Charlie?

Ngân sách chúng tôi đã đổ xuống Việt Nam

Và dân nghèo chúng tôi

Đau thương còn nặng gánh thị kỳ

Detroit, Selma, Chicago, Birmingham, Watts...

Lên đường tranh đấu rồi - anh chị chúng tôi đã đi

Tự lòng đất đau thương chúng tôi vùng dậy

(Ba mươi tỷ mỹ kim

Cho chiến tranh Việt Nam trong năm 1967

Ba triệu mỹ kim

Cho chiến tranh Việt Nam mỗi giờ đồng hồ)

Vợ con tôi giờ này ở Chicago

Cuộc sống lê thê nẻo đời nheo nhóc

Hai tỷ rưỡi mỹ kim cho chiến tranh mỗi tháng

Lớn hơn ngân sách

Chương trình chống nghèo khổ trong một năm

Tại đất nước tôi

(Vĩ đại Hoa Kỳ)

Nửa triệu gia đình công nhân di cư

Và ngân sách giáo dục

Ngân sách thiếu nhi

Nhà ở

Vệ sinh

Ngân khoản cần cho tất cả chúng tôi trong một năm

Chỉ cần ngưng tám giờ chiến tranh trên đất Việt!

Tại sao, tại sao, nào chúng tôi có biết

Tại sao sa vào vũng lầy chiến tranh Việt Nam?

Núi rừng châu Á

Ôi Victor Charlie

Hận thù gieo tự bao giờ

Con đường đâu phải con đường chúng tôi muốn đi

Chúng đã dấu tôi sự thực

Chúng đã dấu đồng bào tôi sự thực

Mặt trời tương lai núp sau rừng núi

Đất rung chuyển dưới chân châu Á

Đất rung chuyển dưới chân châu Phi!

Pháp giới thực ấn

Xin đừng nghe lời thi sĩ

Trong tách cà phê của anh sáng nay có một giọt lệ

Xin đừng nghe lời tôi

Trong tách cà phê sáng nay của tôi có một giọt máu

Bạn ơi xin đừng la mắng tôi

Tôi không thể nào nuốt trôi được chất loãng này

Không khí trong buồng phổi tôi sáng nay đã trở nên đông đặc.

Chàng nói hãy cho chàng khóc bằng mắt anh

Bởi vì chàng không còn mắt

Chàng nói hãy cho chàng đi bằng hai chân anh

Bởi vì chàng không còn chân

Và với bàn tay tôi đây

Tôi đang sờ vào ác mộng các anh

Chàng nói chàng đã được giải phóng rồi

Giải phóng là để cho người còn lại.

Bàn tay tôi úp xuống mặt bàn

Vũ trụ trầm ngâm

Biển lớn vẫn chưa hề nguôi con thổn thức

Và năm đỉnh núi cao

Giữ nguyên thế hồng hoang trời đất.

Tinh tú trên cao

Đêm đêm ngân hà một giải

Bí mật ngàn đời chưa hề hé mở

Bàn tay tôi nằm úp mặt bàn

Vững chãi giữ chặt Tề Thiên không cho vùng dậy.

Không! bàn tay tôi sẽ không bao giờ lật ngửa ra trên mặt bàn

Như một vỏ sò ngả nghiêng

Dạt trôi vào bãi biển

Như một thân hình ngã lăn cù khi trúng đạn

Để cho núi sông ngã đổ

Để cho tinh tú tắt ngấm nền trời

Để cho đại dương bặt tiếng thủ thỉ muôn đời.

Bàn tay tôi vẫn còn úp xuống mặt bàn

Và năm đỉnh núi cao
Vẫn còn hiện ngang thống trị
Bí mật ngàn đời chưa hé
Nhưng sao trăng đêm rằm còn đương thì thầm nói chuyện
Bàn tay tôi còn úp mặt bàn
Đợi phút linh về lật ngược thế thăng bằng trời đất
Bàn tay
Dáng núi bàn tay.

Tiếng gọi

Sáng hôm nay

Tới đây

Chén trà nóng

Bãi cỏ xanh

Bỗng dưng hiện bóng hình em ngày trước

Bàn tay gió

Dáng vẫy gọi

Một chồi non xanh mướt

Nụ hoa nào

Hạt sởi nào

Ngọn lá nào

Cũng thuyết Pháp Hoa kinh.

Chỗ đứng

Quê hương tôi là đây Chỉ có dòng sông, hàng cau, bụi tre, vườn chuối. Mặt trái đất dù mang đầy cát bụi Nhưng trăng sao vẫn đẹp những đêm Rằm.

Xin chớ ngừng tay

Nhà khoa học

Đã lên tiếng

Người thi sĩ

Đã lên tiếng

Người họa sĩ

Đã lên tiếng

Người trí thức

Đã lên tiếng

Gia đình con người lên tiếng

Có kẻ giết người tại Đông Nam Á Châu

Có kẻ giết người ở Đông Nam Á Châu

Thùng thiếc thanh la

Chúng tôi khua náo động

Nhưng kẻ sát nhân còn chưa nao núng

Các anh, các anh phụ giúp chúng tôi đi!

Có người đã tự thiêu ngay trên đất Hoa Kỳ

Người phụ nữ đã lên tiếng

Người sinh viên đã lên tiếng

Tiếng gọi lương tâm

Như kèn đồng vang dậy

Các anh các chị nắm tay cùng đi!

Hướng về Nữu Ước và Californie

Spring Mobilization!

Như dòng thác lũ

Anh về bên tôi, chúng ta cùng đi

Có tiếng kèn gọi bốn phương

Rung động lòng đời

Úc châu

Âu châu

Phi châu

Một gọi ngàn thưa

Thanh la vang dậy

Kẻ sát nhân tuy đà nao núng

Vẫn còn bám sát - anh chị em ơi Hãy nghe lời kêu gọi Nhất Chi Mai Lửa đốt tan thân người thục nữ Nghe tiếng kêu oan giòng Hồng Lạc Khắp nơi các anh các chị Xin chớ ngừng tay!

Quê hương tuổi nhỏ

Nghe

Hoa cau

Quyến rũ

Nắng chiều muộn

Thoi thóp kêu thành tiếng

Không gian đọng

Cánh chim trắng

Vọng

Bến bờ xưa.

Cô thôn chiều nổi gió

Áo lụa bay

Cầu ô thước

Sông nước

Cồn cỏ

Con nghé nhỏ

Đuổi chạy mặt trời

Tiếng tù và giục giã

Khói sương

Cơm chiều lửa đỏ

Mái rạ thấp

Tôi ra gọi em về

Nhưng chỉ thấy

Bốn bề

Hư vô giăng mắc.

Luân chuyển tự tại

Theo dòng nước mà bơi, gối lên sóng! Hãy còn đây Cả trời cao sông rộng Nổi hay chìm? Bọt nước và cánh chim.

Cỏ hoa còn thơm ngát

Bóng dáng tiền trần còn thôi xuất hiện Gió thoảng đêm hiền Ánh trăng khuya mát lạnh Gương nga lặng lẽ Bên ấy trời sáng chưa Để bên này tôi ngủ Đầu gối lên đêm Cỏ hoa còn thơm ngát Buổi mai buổi trưa buổi chiều Giờ nào em lắng nghe tiếng gọi Nhìn vào đâu cũng thấy nụ tinh khôi.

Loài người đang đi tới

Tôi biết các anh không chịu đi lính qua Việt Nam

Để dấn thân vào

Cuộc chém giết dã man

Các anh bằng lòng đi ở tù

Cử chỉ hiên ngang

Chúng tôi còn đi tới

Như vậy nghĩa là trong tù các anh cũng đi tới

Cũng như thầy Quảng Đức

Cũng như Morrison

Cũng như Nhất Chi Mai

Những người tự nguyện thiêu thân

Để loài người đi tới

Những người nằm dưới lòng đất hôm nay

Vẫn còn đi tới

Loài người đang đi tới

Bởi vì chính các bạn đưa loài người đi tới.

Chuyện của Hương

Những trái lựu đạn đã nổ rồi

Những trái lựu đạn không thể không nổ

Những mảnh thép đã ghim vào thân thể

Bàn chân dập nát

Em tôi nó lật sấp mình lại

Lết vào phòng

Như con chó bị thương

Ba má ơi

Và thầy ơi

Và anh chị ơi

Nó thầm gọi

Con mất máu nhiều quá

Em mất máu nhiều quá

Có còn cứu chữa kịp không

Họ đã rút lui chưa hả các anh

Hãy thuê xe ba bánh chở chúng tôi về Sài gòn

Đầu em đặt trên bàn chân

Đôi mắt nó nhắm nghiền

Giờ phút nghiêm trọng

Các bạn lặng nhìn

Người bác sĩ đo huyết áp

Không thể mổ được đâu, các em

Huyết áp chỉ còn 5

Và huyết áp xuống 4

Và rồi xuống 3,5

Và rồi xuống 3

Em sắp thở ra

Máu đi mua về chưa kịp

Có người bạn Phù Tang khẩn thiết

"Xin chuyền máu tôi cho Hương "

Máu của cô bạn

donneur universel

Người thầy thuốc mổ chân tìm mạch

Tiếp máu - ngoài trời đêm đen, đêm đen.

Ba trăm phân khối máu chuyền xong

Những chai máu vừa về kịp

Huyết áp lên

Huyết áp dần lên

Những gì xảy ra ở trường

Hương không hay không biết

Nó mim nụ cười đầu

Sau những ngày dài thiêm thiếp

Nó nói: em phải sống

Đúng rồi chúng ta phải sống

Chúng ta bảo vệ từng mầm hy vọng

Tôi nghe tin mừng

Cuộc giải phẫu đầu tiên cho nó đã thành công

Niềm tin sẽ thắng.

Bỗng tan đi

Sương đọng giọt

Những đuôi lá trĩu xuống

Trái cây sắp chín rồi

Trên buổi sáng trái đất

Đường hoa thủy tiên

Sáng lên

Bỗng nhiên khởi sự tan sương đầu ngõ

Thương tuổi nhỏ

Đường mê

Đêm thâu những giọt nến chảy dài

Một nụ hoa vừa nở giờ này trên sa mạc hiu quạnh

Đâu đây

Một hành tinh lạnh

Chưa bao giờ mang hình ảnh nương cau vườn sắn

Chưa bao giờ

Hiến mình cho sự sống

Bỗng tan đi

Niềm khao khát vĩnh cữu của con người.	

Tiếng gầm sư tử lớn

Mây bay - mây trắng bay Một đóa tường vi nở Bay đó, vốn là mây Nở đó là hoa vậy Tường vi một đóa nở Mây trắng từng cụm bay Không mây thì không bay Không hoa thì không nở Mây là bay Hoa là nở Giả thiết và lập ngôn Hình bóng và khái niệm Đã mở ra trân đồ Điểm là nơi gặp gỡ Của hai đường tìm nhau Đường là điểm di chuyển Tôi dựng cao bằng thấp Tôi xây thấp bằng cao Tôi lập trái làm phải Tôi chia nhiều bằng một Bàn tay tôi năm ngón Những ngón dài ngón ngắn Là cành cây lá non Tư duy tôi sinh trưởng Như hoa nở thành búp Cây sắc thân máu huyết Thịt xương và đòm dãi Tế bào và thần kinh Hình tượng và độc ảnh Thức ăn - và bài tiết Này đây những khóp xương (Mà ngày mai còn lại Không phải là của tôi

Không phải là của anh

Nhưng ôi tội nghiệp thay -

Gây huyễn giác vô thường

Khiến em đã đôi khi

Khóc thầm cho thân phận)

Tư tưởng tôi gửi đi

Mười phương sóng giao cảm

Em tìm cách chép ghi

Ngôn từ tôi nói ra

Âm ba dồn dập chuyển

Em tìm cách chép ghi

Hình ảnh tôi chiếu doi

Miệng tôi nói, mắt cười

Em tìm cách chép ghi

Ngõ rằng giữ lại được

Chiều theo thời không gian

Em tìm lai dấu vết

Dấu vết y như thực

Tôi chiếu lại khúc phim

Những ngón tay em

Lấm tấm trên màn bạc

Xót thương

Xót thương chi

British Museum hôm ấy

Người đó nằm khum sấp xuống

Nghiêng nghiêng vùng ưu tư

Năm nghìn năm trước Chúa

Năm nghìn năm sau Chúa

Ô hay nào khác chi?

Cát nóng đã giữ lại

Như máy ghi âm kia

Cát nóng giữ được gì?

(Hay chỉ là một tờ

Thông điệp đau mầu nhiệm?)

Da thịt tôi nóng mềm

Máu chảy tươi, êm ả Có những hạch tiết tuyến Chưa khô cạn hôm nay Có tinh dịch, nước bọt Có nụ cười rất tươi Có ước muốn, dự tưởng Tôi đã từng ôm lấy Cả cuộc đời trong tay Một chiếc bong bóng đỏ Trong tay em bé quê Vì máu huyết chưa khô Vì tinh dịch chưa cạn Có đã là mầu nhiệm Không cũng là mầu nhiệm Có không đều như nhau Không có gì sai khác Chỉ ảo tưởng về tôi Tạo cảm giác khổ đau Thịt tôi mềm hôm nay Thần kinh tôi xúc động Nệm giường đời êm ấm Tôi nghe lời rên siết Ôi mầu sắc tuyệt trần Bởi vì tôi có mắt Ôi âm thanh vi diệu Vì tôi đang có tai Tuyệt trần và vi diệu Là với mắt với tai Tuyệt trần và vi diệu Là với manas này Có manas là vi diệu Không manas cũng là vi diệu Vi diệu là vi diệu Manas, manas oi

Không vi diệu là không vi diệu

Manas, manas oi

Có là có manas

Không là không manas

Vi diệu là không hay là có

Manas là có hay là không

Manas, ô manas

Không manas ô không manas

Đều là manas hết

Có không đều là bịa đặt

Manas, cho tôi cười!

Tôi dẫm chân khóc rống

Khi mẹ mất

Hôm ấy nắng mai hồng

Gió thổi về nửa đêm

Một ít nhiều nước mắt

Thầm lặng chảy thành dòng

Những tuyến của nước mắt

Còn dư cho mùa đông

Mẹ cười

Mẹ không cười

Không mẹ hay có mẹ

Tôi dẫm chân - lún đất

Đất lún vào chân không

Hôm qua trời dịu nắng

Mẹ trồng vài luống hoa

Mẹ chết lúc nửa đêm

Luống hoa lên

Bông hoa cười

Này đừng cười

Tôi đánh thấy mồ

Ô hay cái ông này kỳ quá

Cười hay không cười

Lúc bây giờ cũng hết

Hết hay không hết

Bây giờ cũng hết

Ông nói như đồ điên Mắt em là tứ đại Mà rạng ngời yêu thương Là hay là không là Leo lên cây làm chi Để rồi em sợ ngã Đặt vấn đề làm chi Cho vô minh xao động Cho ngăn tràn sự sống Mắt em là tứ đai Mà oán hận ngập tràn Có bàn tay tôi đây Nước giải oan tẩy rửa Súng kia là vô tội Bàn tay kia vô tội Bông hoa, viên đạn đồng Nuôi nấng cho hoa nở Những chiếc gai để châm Con sâu ăn cuống non Con sâu xanh mầu ngọc Giọt nước mắt pha lê Giọt nước bùn vẩn đục Ôi tôi biết nói gì Cười cũng là ngu phu Khóc cũng là ngu phu Vừa cười lại vừa khóc Cũng vẫn là ngu phu Không cười cũng không khóc Cũng vẫn là ngu phu Cười cười và khóc khóc Nở thêm hoa cho đời Trong khuôn mặt thế gian Hoa vốn thiệt là hoa Bông hoa của tư tưởng Ôm chầm không thời gian

Thoát ra ngoài lưỡng biên Vật chất và tốc độ Vật chất và lưu chuyển Ôi nụ cười giác ngộ Ôi nụ cười quái đản Ôi nụ cười mê hoặc Ôi nụ cười từ bi!

Ước nguyện

(đoan cư ba thượng tuyệt trần ai)
Một sẽ luân hồi thành ba thành bốn
Thành năm
Chúng tôi sẽ trở lại hoài
Chúng tôi sẽ trở lại hoài.
Hạt mưa đêm nay thánh thót
Hãy ngồi trên những ngọn sóng này
Dạo chơi biển mang mang tiềm thức
Chập chùng chập chùng đồi núi
Vào ra sông biển
Cánh hải âu vòn nắng
Trắng muốt màu tuyết sáng
Môi bé thơ xin đừng ngưng hát ca.

Đại trượng phu

Cửa tùng đôi cánh khép
Một mũi tên sáng loáng lìa dây cung
Lao vút tới
Mặt trời nổ tung
Đầy sân hoa cam rụng
Phảng phất
Bóng vô cùng.

Xin trả về cho non sông cho nhân loại cho đồng bào

Bốn đứa em chết đêm qua

Một đứa tên Hy

Một đứa tên Tuấn

Một đứa tên Thơ

Một đứa tên Lành

Tôi xin cáo với đồng bào, với đất nước,

Với các chị các anh.

Bốn đứa con trai, đầu còn rất xanh

Hai năm trước

Chúng nghe lời tôi

Ra đi, vào lòng đất nước

Mong gieo rắc tin yêu

Xây dựng hòa bình

Xương các em là xương tôi

Thịt các em là thịt tôi

Xương tôi tan

Thit tôi nát

Nửa đêm chúng bắt các em

Đầu trần chân đất

Đi tới bờ sông

Chúng bắt các em quỳ xuống

Chúng hỏi

Có phải Thanh Niên Phụng Sự Xã Hội không

Các em nói có

Chúng bắn các em ngã quy bên bờ sông

Chúng bắn tôi ngã quy bên bờ sông

Có mặt đồng bào

Có mặt các chị các anh

Máu của các em, tôi xin trả về cho non sông

Xương của các em, tôi xin trả về cho non sông

Máu xương đó trinh nguyên

Chưa bao giờ làm hoen ố giống Lạc Hồng

Còn những bàn tay các em, tôi xin trả về cho nhân loại

Trái tim các em, tôi xin trả về cho nhân loại
Những bàn tay kia chưa bao giờ gây tàn hại
Những trái tim kia từ thơ ấu chưa bao giờ nhận gửi máu hòn căm
Còn da các em đây, xin gửi trả về cho đồng bào
Các em chưa bao giờ chấp nhận
Việc nồi da mà xáo thịt
Xin hãy dùng những mảnh da của các em đây mà vá lại
Những đường rách, những vết cắt rướm máu
trên thân hình dân tộc thương đau.

Những giọt không

Mát lòng, nhờ
Những giọt không
Bỗng đâu thuyền đã
Sang sông
Tới bờ!
Cát mềm, bãi vắng
Nguyền xưa...

Sinh tử không hoa

Đêm nghe mưa gội
Linh hồn thức dậy
Trời thế gian ngập lụt
Biển sóng gầm ảo tượng
Trong phút giây chập chòn
Đường nét hôm nay
Ra vào thấp thoáng
Đưa anh về đâu?
Có
Không
Mầu nhiệm trong giây lát
Hạt mưa cười
Nghiêng đổ u sầu

Nhập lưu

Mỗi ông thầy tu có một chỗ nơi góc chiếc chiếu để ngồi thiền Hãy ngồi yên trên chỗ đó

Trái đất mang tất cả chúng ta đi

Và chỗ ngồi cũng như một chỗ ngồi trên toa xe lửa hạng nhì

Đến ga rồi thì ông thầy tu cũng phải đi xuống

Và chỗ ngồi đó sẽ được phủi bụi đi để cho người khác tới ngồi Mỗi ông thầy tu ngồi trên tọa cụ nơi góc chiếc chiếu của mình được bao lâu?

Tuy thế hãy ngồi yên trên đó

Như sẽ không bao giờ phải nhường chỗ cho ai khác

Như sẽ không bao giờ có ga để xuống

Chiếc xe lửa

Chiếc xe đầy lửa trong lòng nó

Sẽ đưa ông thầy tu về đâu?

Mỗi ông thầy tu ngồi kết già trên tọa cụ nơi góc chiếu của mình Bắt chước trái núi hùng vĩ

Trái núi sừng sững đứng đó

Nhưng trái núi cũng xoay tròn theo ông thầy tu

Chiếc xe lửa của chúng ta đang đi.

Sáng nay ông thầy tu ngồi vào chỗ ngồi của mình trên góc chiếu, và mim cười

Tôi không có ngồi hoài đâu ông

Chiếc xe lửa khi tới ga sẽ không mang theo tôi

Một chiếc tọa cụ, hay là một bó cỏ tươi

Tôi ngồi xuống

Một lần này nữa thôi.

Dựng tượng tuổi thơ

Đứng nhìn bên khung cửa số sáng nay của cuộc đời Tôi thấy em ngã xuống, rồi em đứng dậy mim miệng cười Cầu nguyện cho em đừng để thân em lấm bụi then thùng, đừng để tâm em mang sẹo cô đơn vụng về yếu đuối Mỗi lần ngã là một lần đứng dậy Để trưởng thành Để cuộc đời nhường một bước đi lên Những mũi tên bắn vào thân thể em Hãy để cho chúng rơi như lá thu đẹp lìa cành Ngoạn mục trò chơi tuổi thơ con trẻ Em có thấy khi chiều gió qua Nước hồ trong thoáng gọn Nhưng rồi nước hồ sau đó vẫn bình yên Lặng chiếu bóng núi bóng trăng? Em đã trưởng thành rồi Cho tôi xin thêm của cuộc đời một ít tháng năm Vừa đủ dựng Tượng tuổi thơ can đảm.

Vững cánh

Loạn cánh
Một buổi chiều gió lộng
Tan tác mây thu
Những bóng chim giã từ
Dư ảnh mùa xuân nắng ấm
Người đã từ lâu quỳ nơi giáo đường bình lặng
Bỗng dưng nghe qua hồn mùa
Chiều nay vang vang tiếng gọi
Lên đường vượt cánh đồng dài tuyết giá
Vững cánh chở niềm tin.

Pháp thể hằng hữu

Bờ sông vắng
Bờ sông nắng
Nắng trên hè phố
Nắng trên bức tranh
Nắng trên lòng sách
Sách cười trang chữ
Lặng lẽ giòng sông trôi
Lòng tôi với lòng sách
Lòng tôi với giòng sông
Nắng còn lưu hoa
Trên lòng sách
Thời gian
Tràn lan
Mênh mông.

Vô khứ lai từ

Thiếu tiểu ly gia lão đại hồi

Hương âm vô cải phát mao thôi

Nhi đồng tương kiến bất tương thức

Tiếu vấn lão tùng hà xứ lai

Lão tùng hà xứ lai

Tôi cũng đến từ nơi em đã đến

Nhưng em không nghĩ rằng chúng ta có quen nhau

Tôi vuốt bộ râu tuyết sáng nay

Lá non trên đọt cây

Môt buổi mai

Mơn mởn sắc mầu

Thấy mình không hề quen hạt mầm năm trước

Thấy mình không quen gốc cũ

Làng cũ giọng không đổi

Hai mươi năm

Nay thành làng của em

Trước đôi mắt ngơ ngác kia

Tôi chỉ là ông khách lạ

Một cụ già chống gậy về làng

Buổi sáng mùa thu

Tới hay lui

Đi hay về

Trong chúng ta, ai không là người qua lại?

Lão tùng hà xứ lai

Em không thấy

(Mà sao em thấy được

Bài hát ca dao xưa

Nếu giờ tôi có hát

Em cũng không nhìn nhận được tôi mà)

Em cười khi tôi nói

Đây là làng của tôi

Tôi cũng cười vang

Khi em nói tôi là người mới đến

Bui tre

Bến nước

Đình làng

Còn đó - có đổi thay mà không đổi thay

(Duy giọng nói người làng không thay đổi)

Một gốc măng mới

Một mái ngói đỏ

Một con đường nhỏ

Một đứa trẻ thơ

Tôi về làm chi

Nào tôi có biết

Một thoáng hương xưa

Người lữ khách

Không chốn khởi hành

Và không nơi tới

Kẻ vãng lai tam giới

Là ai?

Kiếp luân hồi xưa

Khoai sắn

Đồng cỏ

Tót rã rom khô

Bạn về quê bạn

Tôi thấy khắp nơi

Em tho

Mái ngói đỏ

Con đường nhỏ

Quá khứ tương lai nhìn mặt

Bên nó bên ni là một

Nẻo về tiếp nối đường đi.

Đừng khóc

Buổi trưa hè
Tiếng phi cơ bay nặng
Sát mái nhà
Đe dọa bé thơ.
Cùng ngồi với em
Lòng ngực tôi muốn tung ra tan vỡ
Em nín lặng, ôm đầu
Tôi ra đi chiều nay
Tìm nàng tiên năm trước
Cứu quê hương ta
Can đảm lên
Còn tương lai đó

Trước buổi khuya, tôi sẽ trở về.

Các anh đứng dậy

Con của tôi nằm

Trong nôi

Thiên thần bé nhỏ

Đất nước nằm trong cơn bão tố

Con tôi nằm

Trong con bão tố.

Tôi muốn làm sao

Đem thân yếu nhỏ

Che chở con tôi

Nhưng đất nước chuyển rung

Và chiếc nôi con tôi

Anh ơi

Chị ơi

Đã biết bao đêm

Thao thức lòng đời

Hôm qua và hôm nay

Trên dưới ngút rừng khói lửa

Bom đạn rung trời tiếng nổ

Các anh đứng lên

Vì thế hệ chúng nó

Cho tôi góp phần công quả

Các anh đứng dậy các anh ơi.

Lưu chuyển

Gió lặng trưa nay

Bốn cây trắc bá một hàng

Bức tường gội nước thời gian loang lổ mỏi mòn

Chìm lắng bơ vơ hồn gạch đá

Trời xanh trời xanh ơi bình lặng

Tôi tới hôm nay thăm dò tuổi gạch

Những tảng đá chồng lên nhau

Kiên nhẫn tháng này năm nọ

Đợi chò, thương biết mấy

Thịt da tôi trên nẻo đường sa mạc ghé qua mau

Để lại chút ấm lòng bàn tay, phập phồng trái tim nhịp thở

Bóng xưa xa hút rồi

Các ngươi còn ở đây chờ đợi.

Này, có phải ngày xưa ta đã qua đây

Trong một chu kỳ nào

Để hôm nay dừng bước chân ngẩn ngo,

bâng khuâng tìm dấu chân kiếp trước?

Ở khoảng không giữa lòng bàn tay tôi

Khi năm uẩn được trả về

Ngày mai còn có những nguyên tử nào quần tụ?

Ai chết bên bức tường vôi gạch giữa trưa hè,

trong lúc trời lặng yên mim nụ cười xanh biếc?

Gạch đá ơi, ai đi qua

Và ai còn ở lại?

Tôi muốn chở ngươi đi cùng trong tốc độ

Nhưng tôi bỗng đã nghe rồi!

Có kẻ từng đi tìm khứ lai

Hãy chỉ cho tôi nơi nao là chỗ chân trời

Để tôi có thể thấy cùng với các ngươi, tự kiếp xa xôi nào,

lưu chuyển cùng trong tốc độ? Cho tôi gọi về cây khế cây chanh năm cũ

Cùng với hôm nay hàng cây trắc bá

Dừng chân nơi đây Cuộc hành trình kỳ lạ Tuy mầu trời xanh bình lặng muôn đời còn đó Nhưng mầu trời xanh bình lặng hôm nay ra đời.

Một lá ngô đồng rơi

Colchiques dans les prés

Một lá ngô đồng rơi Có hay chẳng người ơi Một lá ngô đồng rơi Thu đẹp đã về rồi Lờ lững trên trời cao Chiếu lên nước hồ xanh Lò lững trên tròi cao Mây bạc còn dựng thành Rừng vi lô quạnh hiu Sáo lên ru hồn ai Rừng vi lô quạnh hiu Nắng vàng ngập ruộng dài Niềm thương trong lòng tôi Thắm tươi không nhạt phai Niềm thương trong lòng tôi Thu đẹp vẫn còn hoài. (Điệp khúc) Ngàn chiếc lá còn rơi Đỏ au hay vàng tươi Ngàn chiếc lá rơi rơi Bay vèo ngập cả trời.

Bồ Câu Trắng Hiện

Vết thương nhân loại

Gió về hơi bấc căm căm lanh Chiều xuống nhanh chân phủ núi đồi Ri rỉ thấm dần manh áo mỏng Chất gì loang loảng. Máu! trời ơi! Vết thương nhân loại đà khơi mở Trên chiếc tàn thân lấm bụi đời Gió rét, chao oi là buốt lạnh, Lòng đau như cắt, lệ đầy vơi. Ai gây chi lắm niềm cay đắng Vũ trụ cầu van đến nghẹn lời! Sâu độc đã vào, hoa lá úa Rồi đây vàng võ một chiều thôi Ôi vết thương sâu lòng nhân loại Thuốc thang tìm kiếm đã bao hồi? Đau quá, cạn khô dần huyết mạch Đừng sâu thêm nữa hõi người ơi.

Xin cúi đầu đưa về

Đây hai bàn tay tôi

Xin trả về cho em

Thành khẩn nguyện cầu xin đừng nghiến nát

Tôi đã trở về, như một kẻ đầu hàng ngoan ngoãn

Dù muôn khổ đau, lòng không oán thán,

Bởi vì dưới ngôi sao em tôi đã sinh ra,

Bởi vì em tôi mới sinh ra

Để vạn kiếp làm người trai khờ dại

Đây hai bàn tay tôi

Là trái tim

Là khối óc

Là cuộc đời

Là tất cả những gì còn sót lại

Những bàn tay không mang quyền phép lạ

Nhưng đã hơn một lần nhỏ máu trên cung bậc thương yêu.

Đây hai bàn tay tôi

Xin trả về cho em

Kẻ thương yêu, mẹ dạy, không bao giờ tính toán

Cỏ mộ úa vàng, cũng như hoa hồng đương lứa

Thương yêu muôn đời vẫn hạt sương trong

Đây hai bàn tay tôi

Xin cúi đầu đưa về

Em nhìn xem: những vết thương ngày xưa vẫn chưa lành dấu máu

Mười ngón đơn sơ hồn em xin đậu

Như những giọt sương ngời đầu ngọn cỏ rung rinh

Đây hai bàn tay tôi

Một kiếp luân hồi không xóa nhòa thương tích

Nụ cười còn đây, tôi không bao giờ oán trách

Còn đây tâm hồn thơ dại ngày xưa

Đây hai bàn tay xưa

Băng bó vẫn chưa lành

Tôi mang về trả lại

hành khẩn nguyện cầu xin đừng nghiến nát Iguyện cầu mười phương trăng sao chứng minh.	

Hãy nguyện cầu cho bóng tối thêm sâu hỡi ngàn sao lấp lánh

Thuyền đã ra đi, đại dương một sáng mai hồng

Tôi ở lại một mình

Đếm những dấu chân in trên nền cát trắng

Bao nhiêu người đã lo sợ ra đây

Cùng nguyện cầu cho trời yên bể lặng

Gió ơi, hãy mang lời cầu nguyện đi xa

Và xui giục cho trùng dương nổi sóng.

Hỗi đau thương, hãy lại đây cùng ta nhìn:

Người lái thuyền sáng hôm nay

Đang ngắm trời mây

Và thản nhiên cười trước sóng

Đã không nguyện cho trời yên bể lặng

Nhưng nguyện cầu cho chân cứng đá mềm

Hõi đau thương, hãy lại gần đây thêm nữa

Với ta, hãy thôi đi chuỗi cười kiêu hãnh

Có ngươi, ta là tất cả,

Không có ngươi, ta chỉ là ta.

Hãy nguyện cầu cho bóng tối thêm sâu

Hõi ngàn sao lấp lánh!

Ta muốn khi mặt trời vừa lên

Nắng mai sẽ xối chảy trên sườn đồi

Những dòng thủy tinh loáng bạc.

Ngày với đêm thù nghịch

Ngày với đêm tương sinh -

Từ ngàn vạn năm xưa, ánh sáng và bóng tối giao hình

Này em bé thơ ngây

Phải chẳng em là một thiên thần vừa đọa?

Đừng nhìn ta với nét nhăn trên trán

Em đang còn xa lạ

Hãy cười lên, hương ngát bình minh

Hãy cười lên, trăng núi an lành

Cười đi như thuở nào ta còn thơ dại

Xin em đừng nghe lời ta nói
Để rồi lòng em thắc mắc ngẩn ngơ
Ngày mai nếu có nghe
Hãy nghe lời ta như nghe suối reo
Hãy nghe lời ta như nghe chim hót
Như xem liễu lục bông hồng
Như ngắm hoa vàng trúc biếc
Như nhìn bạch vân minh nguyệt
Tiếng hát ca nhiệm mầu sáng nay
Đã thoát ra từ khổ đau của ngàn muôn kiếp sống
Ngàn đóa sen tinh khiết nhả hương
Đã nẩy sinh nơi bùn lầy nước đọng
Ta vẫn đứng chờ em.

Xóm mới

Sáng hôm nay hộp diêm của tôi hết rồi Bếp lạnh như trời cuối thu ướt lạnh Tác phẩm dở dang còn đó Tôi sang nhà láng giềng xin lửa (Hồi bé chúng tôi thường hai đứa chạy xin) Em hỏi tôi sẽ làm sao nếu nhà láng giềng không còn lửa - Chúng tôi sẽ họp hai người hát ca Nhớ lời em dặn "là những bông hoa" Chúng tôi sẽ cầm đuốc đi bên nhau hướng về Xóm Mới Em cũng cứ hát ca đi, trong khi chò đợi, Thế nào trong xóm ta cũng có nhà còn lửa Thôi tôi xin mọi người đưa tay nói thực: có phải tất cả chúng ta đang tin ở điều đó như đang tin hôm nay ở hiện hữu nhiệm mầu? Tôi biết có những nhà nghèo, nhưng trấu hồng ngún cháy ngày đêm trong bếp hồng âm i Tôi sẽ nhớ lời em không quấy động bếp lành Một nằm rơm đặt vào Đợi khói tỏa màu xanh

Em nhìn xem: chỉ một hơi thở nhẹ của hồn tôi thôi cũng đủ gọi về lửa đỏ.

Anh về, người lữ khách hôm nay thấy lòng ấm áp Một buổi chiều nhìn khói lam ấp ủ mái tranh thơ Về Xóm Mới chúng tôi đi! tất cả vẫn mong chờ Em tôi vẫn còn trông nom chút lửa hồng bếp cũ Mái chèo xuôi nước sông

Thuyền về không do dự

Sao đêm an lành thuyền anh đi mãi

Nhìn bóng chiều sa không ngại

Vì biết tình thương hôm nay còn đủ sưởi ấm ngày mai Bếp tôi ấm rồi, mời anh về với chúng tôi thôi

Công phu của ai ngàn năm bắc một nhịp cầu nối liền xa cách Tác phẩm còn tươi nét mực

Lấy giọng trong lành, em tôi sẽ đọc lên cho chúng mình nghe bên tiếng nổ tí tách của những cành lửa reo vui.

Lửa đốt em tôi

Lửa đốt cháy lòng tôi, đau thế gian, Ngã gục người học tăng bé nhỏ Em đốt Tuổi Xanh thành Lửa Đỏ Cháy ngất trời cao ngọn đuốc Rực về sông núi âm u Ôi thịt xương em Cho tôi quỳ ngàn năm bên đống tro yêu quý Luyện phép linh thiêng Biến em thành hoa hồng trở lại Những đóa sen búp đầu mùa chưa kịp hái Chưa từng nở thấy ánh thiều quang Tôi nghe rồi em, mưa gió phũ phàng, Tôi nghe rồi em, Từng tế bào rưng rưng trong cơ thể Tôi nghe rồi, tiếng gọi em vang -Không ai vô tâm đâu - địa ngục hay thiên đàng Đều ngó về em, tim thế gian ngừng đập; Trời đất nhìn nhau: trời cao hay thấp? Tên em viết bằng chữ trăng sao. Lửa đốt em tôi Ôi là da là thịt Em có đau không? nước mắt tôi không đủ Để tưới lên, mát dịu hồn bé nhỏ linh thiêng Tôi còn đây, thương tích dẫu nặng nề, Mang nguyện lớn chuyển trao về thế hệ. Tôi còn đây, chúng tôi hứa chẳng bao giờ phản bội. Em nghe không? - chẳng bao giờ phản bội, Vì tim em đã hóa trái tim tôi.

Bướm bay vườn cải hoa vàng

Mười năm vườn xưa xanh tốt

Hai mươi năm nắng dọi lều tranh

Mẹ tôi gọi tôi về

Bên bếp nước rửa chân

Hơ tay trên bếp lửa hồng

Đợi cơm chiều khi màn đêm buông xuống.

Tôi không bao giờ khôn lớn

Kể gì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm

Mới hôm qua đây, tôi thấy bướm bay từng đàn rộn rã

trong khu vườn cải hoa vàng

Me và em còn đó

Gió chiều như hơi thở

Mơ gì một mảnh tương lai xa xôi?

Gió mang tiếng ca. Ngày ra đi em dặn:

"Nếu ngày về thấy khung trời đổ nát,

thì tìm tôi trong tận đáy hồn anh"

Tôi đã về. Có tiếng hát ca, bàn tay trên liếp cửa

Hỏi rằng: "Có tôi hôm nay đây, tôi giúp được gì?"

Gió thì thầm: em nên hát ca

Bởi vì hiện hữu nhiệm mầu

Hãy là đóa hoa, hãy là nụ cười,

Hạnh phúc có bao giờ được dựng xây bằng vôi với gạch?

Hãy thôi là nguồn khổ đau cho nhau

Tôi tìm em.

(Như đêm giông tố loạn cuồng

Rừng sâu đen tôi

Những cành cây sờ soạng

Đợi ánh chớp lòe ngắn ngủi

Thấy cần được hiện hữu bên nhau, tìm nhau)

Em hãy là đóa hoa đứng yên bên hàng dậu

Hãy là nụ cười, là một phần của hiện hữu nhiệm mầu.

Tôi đứng đây. Chúng ta không cần khởi hành

Quê hương chúng tôi đẹp như quê hương của tuổi thơ

Xin đừng ai xâm phạm - tôi vẫn còn hát ca.

Đầu còn gối trên thánh kinh, sáng nay tôi nghe xôn xao trong nắng mai vũ trụ đang được những con ong vàng

siêng năng bắt đầu khởi công tạo dựng

Công trình xây dựng ngàn đời

Nhưng công trình, em xem, đã được ngàn đời hoàn tất

Bánh xe mầu nhiệm chuyển hoài đưa chúng ta đi tới

Nắm lấy tay tôi, em sẽ thấy chúng ta đã cùng có mặt tự ngàn xưa

trong hiện hữu nhiệm mầu.

Tóc mẹ tôi còn xanh, và dài chấm gót

Áo em tôi phơi còn phất phơ bay trước dậu

Nắng sớm mùa thu

Tôi ở đây. Chính thực là vườn xưa

Những cây ổi trái chín thơm

Những lá bàng khô thắm

Đẹp

Rụng

Còn chạy chơi la cà trên sân gạch

Tiếng hát vẳng bên sông

Những gánh rom thom vàng óng ả

Trăng lên, quây quần trước ngõ

Vườn cải hoa vàng, chính mắt tôi vừa thấy sáng qua.

Tôi không ngủ mơ đâu,

Ngày hôm nay đẹp lắm, thật mà

Em không về chơi trò bắt tìm nơi quá khứ

Chúng mình còn đây, hôm nay, và ngày mai nữa,

Đến đây

Khi khát ta cùng uống ở một giếng nước thơm trong.

Ai nói cho em nghe rằng Thượng Đế đã bằng lòng

cho con người khổ đau đứng dậy hợp tác cùng người?

Chúng ta đã từng nắm tay nhau từ muôn vạn kiếp,

Khổ đau vì không tự biết là lá là hoa

Em hát ca đi. Bông cúc cười theo em bên hàng dậu,

Đừng bắt chúng tôi nhúng hai tay vào vôi cát,

Những ngôi sao trời không bao giờ xây ngục thất cho chính mình.

Để cho chúng tôi hát ca. Để cho chúng tôi là những đóa hoa.

Chúng tôi đang ở trong cuộc đời -

mắt chúng tôi chứng minh cho điều ấy.

Bàn tay cũng là hoa. Đừng biến bàn tay em tôi thành dây chẳng

Thành khớp răng cưa

Thành móc sắt.

Hiện hữu không kêu gọi tình thương.

Hiện hữu không cần ai phải thương ai

Nhưng em phải là em, là đóa hoa, là bình minh hát ca,

không đắn đo suy tính

Xin ghi vào đây một tân ước nữa của tất cả chúng ta

Và xin vẫn nghe lời tôi như nghe suối reo, như nhìn trăng sáng

Em về, đưa Mẹ về cho tôi thăm

Cho tôi hát em nghe, để tóc em sẽ dài xanh như tóc Mẹ.

Về với em bé thơ ngây

Sương vương cành lá, bình minh đến Tôi thấy em tôi mim miệng cười Nắng sóm trong như hồn bích ngọc Ngày xanh tuổi mộng nở xinh tươi Ngây thơ mắt biếc hồn vô tội Tràn ngập nhân gian vạn tiếng cười Sầu đau nhân loại, như mây khói, Phút chốc tan dần trong nắng mai. Đau thương sầu hận ngàn muôn kiếp Danh lợi phù vân, gọn nắng chiều, Tôi thấy thiên đường đang mở cửa Nâng hồn em nhỏ trái tim yêu Về đi, lữ khách! đường xa lắm Cát bụi sầu thương vướng đã nhiều Thanh thản ngủ trong lòng đạo cả Cho hồn thơ ấu được nâng niu.

Chân dung

Gió sớm mai hồng lật những trang ngà

Tập thơ thời gian vô cùng dệt bằng tơ lụa không gian,

đóng bìa xanh rừng thẳm

Những trang thơ mênh mang lòng đại dương bát ngát

Tôi tìm bài thơ chân dung Em, nét chữ lung linh sắc hoa mầu lá

Trời cao đã cho đại dương sâu ngôi sao đẹp nhất của mình

Muôn đời mắt em ngời sáng

Trùng điệp sóng dồn về cát trắng

Trinh nguyên vùng trán phương Đông.

Gió mai thoảng về hơi thở

Cành lá thì thầm để rơi những giọt sương trời lác đác

Tây phương da trời là suối, những sợi tơ trời vén gọn,

để cho trăng nở tuyệt vời

Mưa, ôi những sáng tuôn mưa - trời đất chuyển mình,

dồn dập thét gào, những đọt cau xa oằn oại,

những con chim trong màn mưa bạc,

Tôi quỳ xuống rưng rưng.

Tiếng gọi của em từ bản thể

vọng về, tôi gục đầu lắng hết tâm tư, mắt đầm lệ nhớ

Trưa, ôi những buổi trưa lắng vào tuyệt đối - tròi cao xanh ngắt,

bâng khuâng nghe tiếng gọi tôi về

Tiềm thức dâng tràn u hoài của thăng trầm mấy kiếp

Lá đón nắng hồng mai đến: chiếc áo tháng tư nhẹ sắc,

thoáng hương kỳ ảo mùa Xuân

Em khắp nơi

Và đôi bàn tay em, đôi bàn tay, hoa nở tuyệt vời trên sự sống

Phép mầu hiển hiện khi những ngón tay ngà hé mở:

Chim bồ câu xòe cánh trắng

Cao vút trời xanh hòa bình tỏa rạng - tiếng ngọi ca

vẳng lại tự những tinh cầu xa...

Đêm bình yên. Trời cao. Biển dâng từng đọt sóng

Và đợt sóng cao, to

Hào hùng hơn cả

Đang vươn mình tìm tới tận chân trời.

Nét chữ trăng sao trên tờ thơ mầu nhiệm

Em về: hoa hồng hé cánh

Tia nắng đầu reo vui trên mầu hoa đại còn đẫm ướt sương khuya

Nụ cười tới trên cánh hồng sen úp mi, hé nở:

Bờ xanh xanh, hương xa gọi về muôn huyễn tượng

Long lanh mặt trời chói rạng trong ngàn sương đọng giọt.

Mắt mờ hoen lệ

Trước nhiệm mầu biểu hiện

Tôi mim cười nhìn mây nước:

Bài thơ em hé vườn sáng chân như.

Đừng biến mảnh vườn xanh xưa thành mồi ngon lửa dữ

Khói lửa dậy mười phương

Hoảng hốt cuồng phong

Thương đau ngập tràn về sông núi

Khóc các anh

Thương các em

Tôi còn đây, hồn và xác bồn chồn như đứng trên đống lửa

Mẹ thương đau, chiều rám hồng

Lòng như sa mạc, mắt khô không tìm ra lệ khóc

Chiều nay em về đâu?

Bên hông tôi súng nổ

Lửa tên làm mẹ ruột gan bời bời héo hắt

Mái tóc điểm sương bao nhiều lần ẩn nhục,

Bao đêm chong đèn cầu cho mưa tạnh gió êm?

Tôi biết chiều nay chính Em sẽ bắn Tôi

Để lại vết thương cho Mẹ ôm ấp ngàn đời nhức nhối

Ôi tàn ác những ngọn cuồng phong từ phương nao thổi tới

Làm cho nhà tan cửa nát,

Ra đi, ruộng vườn khô cháy

Ngoảnh nhìn lui, ruột thắt gan khô

Ngực tôi đây, em bắn đi. Mạch máu của Mẹ truyền cho đây, em cắt đi, để mà xây dựng nên lâu đài em mơ ước.

Anh nhân danh ai

Em nhân danh ai

Ôi hãy trở về nghe lời ru của Mẹ

Thương yêu ngọt bát canh Tần.

Những đêm bên ướt Mẹ nằm

Bên ráo Con lăn,

Từng miếng cơm nhai

Từng bầu sữa cạn

Bao nhiêu ngày

Bao nhiêu tháng

Bao nhiêu năm

Lo lắng cho con nên hình nên vóc

Sáng nay một viên đạn đồng làm Anh ngã gục

Một viên đạn đồng ghim vào giữa tim, thân Em lăn lóc

Mẹ sống làm sao được nữa, con ơi?

Chị sống làm sao được nữa, em ơi?

Thương đau chừng nào vơi, bên cạnh đĩa dầu hao xóm cũ?

Anh nhân danh ai

Em nhân danh ai

Ôi hãy trở về quỳ sám hối dưới đôi chân Mẹ

Đừng biến mảnh vườn xanh xưa thành mồi ngon lửa dữ

Gió cuồng tàn bạo tha phương.

Ngực tôi đây, anh bắn đi, mạch máu của Mẹ truyền cho đây,

anh cắt đi, để mà xây dựng nên lâu đài anh mơ ước.

Mẹ là tình thương

Mẹ không là chủ nghĩa

Tình thương, mái tranh nghèo có cả anh em ta

Và chủ nghĩa, bức trường thành máu lửa.

Mẹ không có phe, đừng tự nhận anh về phía Mẹ

Mẹ không có phe, đừng tự nhận em về phía Mẹ

Mẹ không có phe

Ôi tôi thấy dáng điệu cầu xin xót thương rơi máu,

Mẹ đang chấp tay cầu khẩn anh em ta

Trưa nay tôi gục đầu trên miếng tre xanh lịch sử

Tình thương nơi ta, anh ơi, hình như sắp chết

Tình thương nơi ta, em ơi, hình như đã chết

Và như vậy, người Mẹ hiền thân yêu sẽ chết

Công trình máu lửa ta xây, sẽ là của ai đây?

Sáu chiếc chèo tay

Thuyền đi từ bến sông lầm lạc Gió cuốn mang xa một cánh buồm Sáu chiếc chèo tay khua nước bạc Đi từ mây nước gọi hoàng hôn Mưa rơi từng hạt trên mui vắng Như tiếng than van của mọi trời Sóng nở thành hoa trên mặt nước Sắc hoàng hôn, tím, ngã chơi vơi Sáu chiếc chèo tay mang nhịp sống Đưa thuyền tách khỏi bến mê mờ Qua ngàn lớp sóng trần xô đẩy Hướng thắng về nơi bản thể xưa Đây rồi: tràn lan trên đất yêu Ngàn bông hoa lạ nở trong chiều Hương thơm lúa chín say mùi rạ Sắc thắm mây hồng quyện tiếng tiêu Thuyền đến bên sông: ngừng nhịp nước Quay nhìn bến cũ lúc ra đi Thì đâu? nơi cõi xa xăm ấy Là cả mênh mông chẳng thấy gì! Đã xa hun hút bờ mê vọng Sóng gió trần gian cũng lặng rồi Phương xa ngây ngất trời hương khói Bến bờ giải thoát hiện ngàn nơi.

Chiến tranh

Xin hãy nghe tôi đây

Làng tôi hôm qua chỉ vì có sáu người Việt Cộng về

Mà đã bị dội bom - hoàn toàn tan nát!

Cả làng tôi chết sạch

Nên hoang ngơ ngác

Lũy tre xác xơ

Miếu thờ ngã gục

Tôi về đây trong mây nước rưng rưng.

Có trăng sao mười phương

Có nhân loại, có anh em đây

Cho tôi cất cao lời tố cáo cuộc chiến tranh bẩn thủu này

Cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn, dã man, thảm khốc,

Ai xô chúng tôi vào vũng lầy chết chóc?

Xin làm chứng cho tôi

Hãy nghe tôi đây

Tôi nói rằng tôi không công nhận cuộc chiến tranh này

Chưa bao giờ và không bao giờ công nhận cuộc chiến tranh này

Tôi muốn nhắc lại một ngàn lần, trước khi tôi bị giết

Hãy nghe tôi, như nghe chim đỗ quyên,

Vì anh em

Nhỏ giọt máu trên cành hoa mà kêu lên tiếng kêu bi thương thống thiết

Tất cả các anh hãy quay báng súng về đập vào khối đen hận thù tham vọng

Hãy đưa bàn tay của các anh ra mà chở che cho sự sống

Kẻ thù của chúng ta là cuồng tín, là bạo tàn

Là tham lam, là vu khống

Kẻ thù chúng ta không phải con người

- dù con người gọi là Việt cộng -

Giết con người đi rồi, chúng ta ở với ai?

Hãy đuổi chúng đi, những đàn âm binh từ muôn phương tràn tới Gieo rắc vô minh, hận thù Sầu thương vời vợi Anh em giết nhau tủi nhục quá chừng Cuộc chém giết vô nghĩa quá rồi, oan khuất nhiều rồi Anh có nghe không?

Ruột đau chín khúc

1.

Tôi đến đây để cùng khóc với các anh các chị.

Xứ sở ta đau thương và cảnh tình ta bi đát.

Bàn tay tôi đây xin các anh nắm lấy, xin các em nắm lấy,

Tôi muốn được nói cùng các anh và các chị: dù sao thì chúng ta cũng phải can đảm để mà lo lắng cho trẻ thơ, cho ngày mai.

2.

Đã một tháng rưỡi trời sau khi nước rút, em tôi nhận được của cứu trợ hai lần, một lần chưa đầy lon gạo.

Ba ngày mới có một bữa cơm. Chiều nay tới thăm em, tôi được em cho biết rằng tối nay em phải ăn đọt cau và bắp thối.

Thương thay cho em tôi

(Và cho biết bao chiếc đầu xanh vô tội

Một đàn trẻ con da vàng mặt bủng)

Đi kiết từ hơn một tuần nay, không thuốc không men.

Nước cuốn mất mẹ em rồi, nước cuốn mất cả cha em, nước cuốn mất cả em em nữa

Trên chiếc đầu thơ ngây, khăn tang không có

Nhưng nắng chiều vàng vọt trên cánh đồng tan hoang xác xơ khốn khổ

Đã là chiếc khăn tang phủ trọn tâm hồn tôi.

3.

Hãy tới đây mà chứng kiến cảnh những người thương của tôi trong trận bão lụt Giáp Thìn. Đến để ằm trong tay em bé xanh xao đã rủi ro còn sống. Để thấy người cha trẻ sau khi tìm biết rằng vợ và bốn con đã chết, trong ba ngày ba đêm đã ngồi yên nhìn vào khoảng không, và thỉnh thoảng cười lên sằng sặc.

Ở xa xăm anh có nghe thấy tiếng cười ấy không? Hãy đến đây để thấy cụ già râu bạc, sau những ngày cô đơn tuyệt đối trên mảnh đất hoang, đã quỳ xuống đỡ lấy nắm cơm cứu trợ trên tay một em thiếu nhi ngơ ngác.

Cụ đã quỳ trước tình thương, trong khi em bé khóc "Cụ ơi, con chỉ bằng cháu của cụ mà thôi "
Nhưng dù sao thông điệp tình thương đã tới nơi rồi
Tôi có quyền đặt lòng tin nơi ngày mai nhân loại.

4.

Chồng chị đã mất rồi, con chị đã mất rồi,
Vườn dâu tan nát
Bếp lửa làm sao nhóm lại, mảnh đất nghèo ơi?
Trời cho, rồi trời lấy lại,
Tôi sợ chị tôi chiều nay không còn kiên nhẫn,
Mà mở miệng ra, nguyền rủa hiện sinh mình.
Tôi khóc khi nghe chị nói rằng:
"Tuy một phút khó khăn
Mà khỏe thay những gia đình chết trọn".
Nhưng hôm nay còn tôi, còn anh, còn bạn
Ta chung lưng gánh đầy hiện hữu trên hai vai
Hãy nương vào nhau, và gắng đừng bật lên tiếng khóc;
con đường còn dài,
Vì thế hệ tương lai, hãy cúi đầu đi tới.

5.

Người nông dân ngửng đầu lên khi nghe lời tôi hỏi Và chua xót trả lời, không e dè, ngần ngại: "Tôi ghét cả hai bên Tôi không theo quốc gia Tôi không theo giải phóng Tôi chỉ theo người cho tôi sự sống" Cuộc tồn sinh! ôi tủi nhục không chừng!

6.

Trên thượng lưu sông Thu Bồn Đứng giữa dòng Tôi cắt đầu ngón tay cho giọt máu đào rơi,
hòa tan vào dòng nước
Máu tôi đã được hòa với dòng sông
Thôi hãy nằm im
Tất cả những ai đã vong thân oan ức!
Còn những người sống, và còn dòng sông đây Nghe tiếng trẻ thơ từ muôn trùng đồng vọng
Tôi đã trở về giữa những thành núi cao
Để đêm nay nhìn đỉnh núi nghiêng đầu nghe dòng sông kể chuyện
Chúng tôi còn đây, trong cuộc đời hằng chuyển,
sẽ xin đứng bên nhau mà dựng lại quê hương

7.

Có những Trì Địa tay còn lấm mực nhà trường Xẻng cuốc trên tay Đào đất bắc cầu

Cúi xuống vừa khóc vừa chôn những thây người sình thối Có những bóng hình Quan Thế Âm, với vừng trán thơ ngây vô tội Áo nâu

Chân đất

Nón lá che đầu

Lặng lẽ đặt từng bước chân non trên vùng đá sạn thương đau Chui vào những túp lều con mới dựng Bất chấp hiểm nguy quốc gia, việt cộng Tìm tới Những người thoi thóp Đang ngửa cổ chờ trông

8.

Tôi đã thấy rồi bàn tay các em
Tuy bé nhỏ, nhưng hiền như tơ trời Đâu La Miên thuở trước
Vừa đưa ra để ẵm lấy trẻ thơ
Thì đứa bé bỗng nhiên lặng thinh, nín khóc
Và mắt người mẹ khốn khổ sáng lên như hai viên bích ngọc
Khi nhìn hộp sữa đã được từ nghìn trùng sông nước
đem đến cho con

9.

Tôi ngồi đây, trước cánh cửa thiên đường Đương khép chặt Tôi cúi đầu mong đợi Nơi vườn cũ chắc hương cau còn nhẹ tỏa Nhưng các em sao lặng lẽ chiều nay Hãy cất tiếng lên, trên mảnh đất đau thương này Cất tiếng lên, cho chim xanh ngàn nơi bay về quy tụ Cho nước non này mãi còn cẩm tú Nói lên đi em Hiện hữu sẽ bừng sinh sau ngôn thuyết nhiệm mầu.

Hoa mặt trời

Em đến đây, bằng đôi mắt hồn nhiên
Nhìn màu xanh của pháp thân hiển hiện
Dù thế giới tan tành
Nụ cười bông hoa cũng không bao giờ còn tan biến
Chúng ta đã được gì hôm qua
Và sẽ mất gì sáng nay?
Em đến đây
Theo ngón tay tôi
Nhìn thẳng vào thế gian điểm tô bằng ảo tượng
Hoa mặt trời mọc rồi
Muôn hoa khác đều quay về quy ngưỡng.

Một mũi tên rơi hai cờ huyễn tượng

"Cũng như dòng suối về gặp đại dương

Ngày mai ra đi anh nhó hát lên khúc ca mùa mới

Tiếng hát kia vẳng lại sẽ đủ sức tiễn tôi trên một đoạn đường "

Tôi sẽ không ra đi

Hoặc sẽ ra đi nhưng không bao giờ tôi đến

Nơi khởi hành có trăng mây gió nước, và nơi tôi đến đón chờ cũng sẽ có hoa vàng trúc tím

Là lá là hoa, em đã có tôi từ vô thỉ

Và mầu xanh tròi cao trong mắt em sẽ còn mãi mãi

Nhưng vì không thấy, thương tôi, em đã bao lần nhắc chuyện ra đi Sáng nay sau giấc ngủ của trăng sao,

vũ trụ làm rơi những giọt nước mắt trong như pha lê,

Êm dịu sương khuya, hãy khóc cho hồn ngươi thêm đẹp

Nước mắt sẽ biến hồn hoang vu thành nơi vườn quê tươi sáng,

Thanh lương thấm lòng trái đất, nâng niu lộc mướt chồi non,

Ngày xưa những khi ngồi nhìn em khóc, tôi cũng đã ưng khóc để được dỗ dành.

Ôi thiên nhiên

Bà mẹ tóc xanh, xanh mướt đất trời, nụ cười đem về đầy bướm chim hoa lá,

Là lá là hoa, em đã có tôi từ vô thỉ

Và trong nhận thức mong manh em, tôi thực chưa bao giờ từng hiện hữu tử sinh.

Em có nhớ ngày đầu tiên khi Mẹ đưa tôi về, nhờ năm nhóm nhiệm mầu, em mới trông thấy bóng hình tôi hiển lộ?

Ngày mai bóng hình mất đi

Em hãy mim cười

Và bình thản tìm tôi trở lai

Tìm tôi qua thanh sắc đã sinh và đã mất

Để thấy rằng tôi vẫn còn chân thực

Chưa bao giờ đi

Chưa bao giờ đến

Qua thời gian, qua nhận thức, qua chủ khách tồn sinh.

Tìm tôi và tiện dịp em tìm em

Nét khám phá nguyên sơ

Chỉ cho em thấy rằng em là bất diệt

Em sẽ thấy

Không có gì đi, mất

Và với một mũi tên thôi, em bắn rơi một lần hai lá cờ huyễn tượng

Chân như sẽ xuất hiện mầu nhiệm nơi tử sinh.

Tôi đang mim cười an nhiên trong phút giây hiện tại

Nụ cười nở mãi trong bài ca mùa Xuân bất tận

Trong nụ cười kia em cũng sẽ thấy em còn mãi

Bởi vì em quả thực chưa từng bao giờ hiện hữu

trong ảo tưởng tồn sinh.

Nụ cười hôm nay, ta sẽ nhìn thấy ngày mai

Tận cuối đường ảo tượng

Không có gì đã qua và đã mất

Không có gì sẽ qua và sẽ mất

Và suối chim khuyên em hôm nay

"Hãy vẫn cứ là bông hoa hát ca ".

Vòng tay nhận thức

Thử hữu cố bỉ hữu Thử vô cố bỉ vô

Chuông ngân một đêm dài không ngủ

Hai bàn chân không, tì tay cửa sổ

Tôi đợi vườn cây hoa lá hiện hình.

Ánh sáng chưa về

Nhưng trong lòng đêm thâu

Tôi biết em còn đó

Trong lòng đêm thâu hay trong lòng bao la nhận thức

Tự bao giờ, em vẫn là duyên sở duyên.

Lát nữa bình minh về, và em sẽ thấy

Cả em, cả chân trời hồng

Và cả mầu trời xanh biếc

Mênh mang, vời vợi

Đều hiển hiện trong lòng mắt tôi

Xanh nghĩa là xanh cho ai

Hồng nghĩa là hồng cho ai

Nghiêng mình trên giòng nước trong, em hỏi

Hiện hữu ca lời duy nhất nhiệm mầu

Tôi bỗng mim cười hồn nhiên trước đêm sâu

hồn nhiên trinh bạch

Tôi biết vì tôi còn đây nên em còn đó

Và hiện hữu em trở về bừng tỏa nơi nụ cười

huyền diệu của đêm nay.

Sải tay, tôi bơi đi

Bình yên

Trong giòng suối trong, im lặng,

Tiếng nước thì thầm bên tai, êm ái,

Tôi ngửa mặt nhìn trời cao, đầu tôi gối sóng

Còn kia, đúng rồi, mây trắng trời xanh

Xao xác lá thu trong rừng cây

Và ngây ngất hương thơm của cỏ rom đồng nội

Kìa ngôi sao khuya đưa lối

Cho tôi trở về.

Tôi biết là em còn đó, vì tôi còn đây

Vòng tay nhận thức, vô lượng do tuần, nối liền diệt sinh năng sở

Và tôi đã thấy

Trong lòng đêm thâu hay trong lòng bao la nhận thức

Của em, cũng như của vườn hoa lá

Tôi đã tự bao giờ, vẫn là duyên thân sở duyên

Diệu hữu ca lời chân không mầu nhiệm.

Đêm thâu còn đang nguyên vẹn

Âm thanh hình bóng em về tràn đầy nơi hiện thể

Bởi vì đêm nay

Tì tay trên cửa số

Và chân không trên nền đất mát

Tôi còn đây, đang hiện hữu cho em.

Ngôi sao nhỏ

Liên tiếp mười hôm trời nặng mây mù

Bên cửa sổ nhìn em, bốn phương mịt mờ không thấy

Em đi đâu? Linh hồn tôi bỡ ngỡ

Như con chim con lạc vào một hải đảo đầy đặc sương mù

Mưa gió tơi bời mấy đêm

Kinh thành hoang lạnh, ướt bóng người đi đêm hè phố

Chúi đầu trên sách, bắt chước chàng thư sinh thuở trước

Những mong rộng mở chân trời tiềm thức, hiện bóng hình em

Mưa gió vẫn tơi bời

Đêm nay đầu chúi trên án thư

Ta không ngờ gió cuốn ngàn mây, trời quang, mưa tạnh,

Thao thức vừa nghe tiếng gọi

Giật mình nhìn ra, ta thấy bóng em bên cửa số:

Em đã trở về!

Ôi thương thay ngôi sao nhỏ! Qua bao nhiều mưa gió dập dồn

Em đã đi lạc về phương nao, tự bao giờ,

và đã khóc trên bao nhiều cánh đồng xa lạ?

Em đã về

Mắt còn ngơ ngác nhìn ta qua cửa sổ

Đi đâu trong bao nhiêu ngày mưa gió

Thân bé bỏng còn run

Vì ngợp gió vô biên?

Nằm yên trong lòng cốc pha lê, mắt lệ cười buồn, em kể:

"Hôm nay thiên đình mở hội ngàn sao,

Trời quang, mưa tạnh,

Em đã về tận thiên cung đội sớ

Quỳ nơi điện ngọc

Xin cho đất cũ thanh bình

Cho hoạn nạn tai ương

Cho binh đao nước lửa

Cho bạo quyền hung ác

Ngừng tay trên mảnh đất nghèo khổ quê hương ".

Tiếng gọi của em vang thấu ngàn sao, ngập ngừng từng giọt lưng chừng không gian muốn rụng, Cho ta cảm ơn muôn trùng tinh đẩu
Những viên kim cương niềm tin bất diệt, những bông hoa nở sáng trên cánh đồng tâm thức bao la.
Ngôi sao bé nhỏ đã về
Mắt tôi đầm lệ
Tôi gọi tên tôi
Mà tâm tư chợt thấy rưng rưng.

Duy thị nhất tâm

Thành trì em năm xưa Ai đã hứa sẽ xây cho vững chãi? Sáng hôm nay những người cũ bỗng thấy bập bềnh phiêu giạt trên sóng gió đại dương Khổ đau xây cho loài người một trú địa cuối cùng, Và nơi đó em sẽ ẩn náu qua đêm dài độc địa. Hãy nhắc lại cho tôi nghe những lời năm xưa tôi đã hứa Để tôi có thể còn có mặt ngày mai và làm chứng cho em Những mũi tên cắm vào thân thể tôi vẫn còn đây, nguyên vẹn, chưa bao giờ giao trả Sửa soạn khu vườn xanh của em cho sây trái Tôi cũng sẽ là một con chim như những con chim khác Suốt đời chỉ muốn tìm tới chốn suối ngọt cây lành. Hãy là chuyển luân thánh vương Ngọn bút nội tâm em sẽ ký sắc lệnh đày khổ đau ra ngoài vòng hiện hữu Và gọi về từ muôn phương tản mác nào hoa, nào bướm, Cho chồi non tuổi xanh căng nhựa sống, Vũ tru cười khi hai mắt em cười.

Giao cảm

Lặng lẽ chiên đàn nhả khói thơm
Đỉnh trầm xông ngát ý thiền môn
Lung linh nến ngọc ngời sao điểm
Thanh tịnh. Trần gian sạch tủi hòn.
Chầm chậm xuân về lòng đất chuyển
Nhạc trời thanh thoát rộn muôn phương
Tâm linh một thoáng bừng giao cảm
Lặng hết bao nhiều lớp sóng cồn
Trời đất hân hoan mừng nắng dậy
Một đàn em nhỏ rộn yêu thương
Quần điều áo lục theo chân mẹ
Hái lộc mùa xuân chật ngả đường.

Quán tưởng

Trăng tròn đêm nay, xin gọi hết muôn sao về cầu nguyện

Và định lực khiến trời rung đất chuyển

Tập trung về nơi điểm sáng của tự tâm

Có muôn loài làm chứng đây, đau thương đã ngập tràn rồi,

Mười phương nghe tiếng chuông khuya

Hãy chấp tay quán từ bi

Cho mật ngọt tình thương nơi trái tim ứa thành cam lộ

Giọt nước thanh lương, trên lòng đau thế gian, xóa tan sầu khổ

Từ đỉnh tâm linh cao chót vót

Cam lộ chảy về từng mạch

Thấm nhuận đồng xanh, ruộng mía, vườn dâu.

Con rắn hổ mang uống xong giọt sương khuya trên đầu ngọn cỏ,

Bỗng cảm thấy tiêu tan nọc độc trên lưỡi mình

Và những mũi tên tẩm thuốc của loài ma

nở thành bông hoa khi bay đến

Cam lộ vương như lai!

Cam lộ vương như lai!

Phép mầu hiển hiện:

Với hai cánh tay trẻ thơ mũm mĩm, em nghiêng đầu

thương yêu ôm con rắn vào lòng

Lá xanh vườn xưa, nắng lên trên tuyết trắng

Dòng Tào Khê vẫn hướng về phương Đông

Tịnh thủy trong bình là tịnh thủy trong lòng:

Cho súng đạn trần gian khuya nay rơi xuống tan thành cát bụi.

Một bông hoa nở rồi

Hai bông hoa nở rồi

Muôn bông hoa tím vàng lấm tấm trên thảm nhung đồng nội

Và thiên đường hé mở một lần với nụ cười trên đôi môi em thơ.

Nếu hỏi rằng "người muốn bao nhiêu "

Tôi sẽ xin rằng "tất cả "

Tôi tham lam hơn ngày xưa, tham lam tột độ,

Cả ngài, cả tôi

Cả người thiên hạ

Xuôi về, sáng hôm nay, trong duy nhất nhiệm mầu.

Ôi những mảnh rời nhau, khổ đau,

Tách ra ngoài đại thể!

Đã từ lâu, ngàn vạn đời,

Chúng tôi tự tìm, sò soạng, trong ngục tù giả trá an vui

Sáng hôm nay em tôi trở về quỳ dưới Phật đài

Mắt đầm đìa lệ,

Ôi những linh hồn đi tìm bến đỗ

(Hình bóng của tôi xưa

Phiêu lưu ngàn năm, một hôm sầu khổ, khao khát bến bờ)

Hãy để yên cho em quỳ lâu trên điện Phật

Cho lệ em thầm lặng chảy

Cho lệ em mặc sức tràn trề

Hãy để yên cho quỳ lâu thêm nữa

Đủ thì giờ cho lệ em khô ráo

Bởi vì người ơi, một sáng mai kia,

Tôi sẽ đến châm lửa vào túp lều nho nhỏ của em ở ven đồi

Túp lều duy nhất còn lại của đời em

Cho lửa cháy lên cao

Cho tan hoang tất cả

Cho chỗ nương tựa cuối cùng tan rã

Cũng như chiếc bè, trên đại dương, tan rã,

Để vỏ cứng hồn em, trong hỗn độn nhiệm mầu,

Sẽ võ toang. Tràn trề ánh sáng!

Tôi sẽ gặp em, bên ánh lửa hồng cháy rực của túp lều

Nước mắt sung sướng chan hòa

Tôi nhìn em

Và khi cầm tay em, tôi hỏi rằng: "em muốn bao nhiêu "

Tất nhiên em sẽ cười và sẽ xin rằng "tất cả ".

Trầm hương tưởng niệm

Bảy năm

Trầm hương xa

Hình ảnh mẹ

Một sáng mùa thu lạnh nắng

Mẹ rủ áo ra về

Đau thương đầy vai trút nhẹ

Con không khóc;

Cuộc đời xa lạ,

Ra đi tủi hòn rưng rưng

Gió bay áo con

Vàng nắng, đồi cao, trời xanh,

Nấm đất.

Những người còn ở lại sau chót

Cũng ra về.

Con nói chuyện cuộc đời

Lòng tan nát nhưng bình an

Hiện hữu đã quá nặng nề trên vai mẹ

Bảy năm

Thỉnh thoảng mẹ về, linh động

Hôm nay hai giọt nước mắt xót thương

Tủi hòn con chia với mẹ

Hiện hữu vai con còn gánh

Nhớ về hình ảnh mùa thu xa

Trầm hương xa

Gió thổi vi vu

Đồi cao ngợp nắng

Hôm nay con về

Ó lại với con hôm nay mẹ ơi

Ngày mai không biết về đâu phiêu bạt

Nhưng Mẹ vẫn còn

Ôi thương yêu ngàn năm

Cho con gục đầu nhớ nhung

Gọi về quê mẹ.

Thế giới chúng ta

Nắng trên ngói reo vui Và nắng trên bức tranh sáng nay đồng vọng Tôi chế nắng bằng mầu Nhờ mầu chuyền sức ấm Tiếng hát của loài chim sứ giả Sáng nay Nói rằng thế giới chúng ta Lại bắt đầu một chu kỳ tạo dựng.

Mùa nhân loại mang áo mới

Tôi đến đây trong u tịch rừng sâu Ngồi lắng hết tâm linh vào cảnh vật Trời thanh tịnh quá! nắng chiều đang tắt Cả rừng cây lặng lẽ đứng trang nghiêm Cảnh thiên nhiên trong giờ phút êm đềm Đã xâm chiếm. Để tâm hồn xúc động, Tôi suy nghĩ miên man về cuộc sống Đầy đau thương sầu khổ của nhân gian: Ai đã ra tay rẽ nghé, chia đàn? Trời! cuộc sống tang thương và đẫm máu! Tiếng sinh linh kêu mười phương chưa thấu Tiếng say cuồng của bạo lực vô minh Tôi ngồi yên nghe tất cả bất bình Lắng đọng xuống hồn thiêng liêng, kết tụ Gió kín đáo trong cây thầm ủ rũ Rồi không gian bỗng chuyển ý trầm tư Tôi ngồi yên như núi, lặng như chùa Mãi an trú trong chiều sâu hơi thở Đất mẹ còn đây thương yêu phòng hộ Hẹn chữa lành muôn vạn nẻo sầu thương Từ nguồn tâm, năng lượng đã lên đường Gây chuyển biến sâu xa hồn vũ trụ: Lao xao không gian muôn vàn tinh tú Tôi bỗng nghe lòng đất nở hoa tươi Trong thân cây nhựa mạnh thúc đâm chồi Nước chảy xiết thêm giữa lòng thác suối Mùa thiên nhiên đã về, mang áo mới! Tôi nghe mênh mông nắng reo đồng nội Đất vùng quê khoai sắn lên tươi xanh Hoa nở, chim ca, trái nặng trên cành Sung túc quá, một mùa xuân vũ trụ! Tôi linh cảm thấy loài người muôn xứ

Đang đứng lên, chèo chống giữa phong ba Ủ nguồn nhân nơi tin tưởng chói lòa Lấp cạn hố phân chia và sầu khổ Bông trí tuệ đang tưng bừng đua nở Cây tình thương đang khoác áo xanh tươi Hương tự do ướp lấy cánh hoa đời. Tôi nghe không gian tiếng kêu rộn rã Nghe vũ trụ tưng bừng trong cây lá Cả loài người khoác áo mới tương thân Và nơi đây, lấp loáng ánh sương trăng Tiếng hoa lá hò reo bừng mạch sống.

Anh ấy chết sáng nay

Viết cho Anton Cerbu

Đi đâu? mùa xuân sắp đến rồi Anh không đợi nụ hoa đầu hé cánh. Xác anh, ai chôn vùi đất lạnh? Đây là đâu? vùng cô tịch hoang liêu? Có lẽ sáng nay tuyết rơi Và điện thoại nơi nhà tôi vang động Anh ra về, chúng tôi mang tiếc nuối, Và hồn trẻ thơ nao nao Hai mắt anh còn đó Và sự nghiệp Và cuộc đời Cho tôi thấy nẻo anh về quang đãng Ngày mai trong khung trời sáng Tôi sẽ về đốt hương Nơi thư phòng cũ Và tập hợp lại đàn trẻ con năm xưa Chúng tôi sẽ cùng hát ca, Bài ca phương Đông chói rạng Cùng cất cao tiếng cười Tươi như nắng sớm Cho khói trầm lên Âm áp linh hồn anh.

Hòa bình

Sáng nay vừa thức dậy
Nghe tin em gục ngã
Nơi chiến trường
Nhưng trong khu vườn tôi, vô tình
Khóm tường vi vẫn nở thêm một đóa
Tôi vẫn sống, vẫn ăn và vẫn thở

Nhưng đến bao giờ mới được nói thẳng điều tôi ước mơ?

Princeton

Vàng rung Princeton Mùa lá đổ Xanh ngắt trời thu buổi sáng Nao nao sương khói nhó thương về Chen lẫn rừng cây Năm tháng xa vời, Biển rộng sông dài, Hình hài một mảnh Đưa tay nghiêng mắt chào em thầm hẹn "Nhớ mùa thu sau trở lai Xin dâng hoa lá Xin dâng trời xanh mây trắng cho người " Princeton thì thầm. Princeton, Princeton Một sáng ta về nhớ cố nhân Lá cản chân ta xào xac Đàn em bé nhỏ nô đùa bãi cỏ xanh non Những bàn tay đưa cao, vẫy nhẹ, Không tiếc thương, không vấn vương Còn ta, còn ngươi, Năm ngoái năm xưa trò chuyện Xa ai, ai xa mà ta tiếc thương?

Trường ca Avril

Avril về

Trong rừng cây trang nghiêm

Tình thương đã từ nơi ngàn xanh nơi suối trong thể hiện

Bàn tay Mẹ nhiệm mầu

Sửa soạn cho chúng ta ra đời

Trong hào quang của mùa xuân tình thương ấm áp

Đưa tôi ra đời hôm mồng bốn

Khắp nơi chim lạ bay về hát ca

Ngơ ngác như một con nai con nhìn trời xanh, nhìn suối trong, nhìn lộc non trên cành cây,

Tôi về khi vũ trụ đang chuyển mình trong mùa tuôn dậy.

Rừng cây đang thay áo mới

Con nai con khờ dại soi mình trên dòng nước

Lắng tai nghe tiếng thì thầm gió lạ

Mạch sống dâng

Lời hát ca trong từng nụ nhiệm mầu

Quê hương tôi là rừng sâu

Có những thân cây vươn mình thẳng tắp

Mỗi khi nắng xuân về xối chảy trên ngọn cây, hương rừng bay

Mây trắng che trên trời xanh biếng biếc

Rừng cây

Bãi cỏ xanh non

Và một dòng nước thấm lòng đất mát.

Trời đất vừa sinh ra tôi

Chim chóc ca ngày thứ nhất

Đất trời dâng hương ngất ngây

Tôi lớn lên, dòng suối ca ngày thứ hai

Và con nai con tìm tới, ngây thơ, bên bờ xanh mướt cỏ

Nghiêng đầu nghe ngóng

Nhựa dâng đầu cành giục giã những nụ hoa

thẹn thùng chưa muốn hé

Cho vừa nở kịp ngày thứ ba

Nắng ấm reo vui trên cành biếc nõn nà

Ngày thứ tư vừa lại. Hoa anh đào khai hội

Có gì mới lạ trong tiếng ca mùa mới đang lên?

Ngày thứ năm. Bình minh về bất chọt

Rừng thức giấc trong mùi thơm ngây ngất

Của ban mai kết đọng hương ngàn hoa

Và cũng bất thần em về. Trong rừng sâu hiển hiện,

Em rón rén bước từng bước nhẹ, trên màu xanh thảm lụa

Con nai con vẫn giương mắt nhìn em ngơ ngác

Trong giây phút thiêng liêng huyền hoặc

Em biến thành một bông hoa nhỏ bám vào lòng đất mẹ thương yêu

Nắng lên, một giọt sương long lanh còn vương

trên cánh hoa sao bé nhỏ

Nhưng rừng cây không hay

Hiện-hữu-em ca bài ca bất diệt

Tiếng ca em quen thuộc như đã có từ ngàn xưa

trong rừng sâu lặng lẽ nghiêm trang

Con nai con vẫn giương mắt nhìn quanh

Không có gì thêm

Không có gì mới lạ

Không nghĩ rằng em trong rừng sâu vừa lạc

Bởi vì tiếng ca em hòa mầu nhiệm trong khúc ca

mùa Tuôn Dậy màu xanh

Bông hoa kia như đã cùng có mặt một lần với đất mẹ buổi ban đầu.

Một con chim nghiêng nghiêng mắt nhỏ nhìn em

và tung ra một tràng ngọc âm thanh trong suốt

Chim, hoa, cây, suối

Không ngừng ca

Cả rừng cây hợp tấu

Không ngừng lại để hỏi em có mặt tự bao giờ.

Bông hoa bé nhỏ rừng cây

Một phần của hiện hữu vô thỉ vô chung

Em không phải Tạo Sinh mà chỉ là Biểu Hiện.

Rừng cây đã thay xong áo mới

Ngày mồng mười có hai đứa trẻ con nhà ai nắm tay nhau tung tăng chạy trên bãi cỏ xanh non, tiếng cười trong veo như tiếng hót chim hoàng oanh buổi sáng

Chúng băng qua đồng cỏ và dừng lại bên cửa rừng Nắng phơi phới reo

"Avril đã về trong rừng cây" đứa bé thì thầm bên tai đứa lớn

Như khám phá ra điều gì tối ư quan trọng

Chúng nắm chặt tay nhau và cùng lắng tai nghe...

Phải rồi, khúc hát bất diệt mùa xuân

Hai đứa nhìn nhau. "Avril đã về trong rừng cây",

phen nầy đứa lớn thì thầm bên tai đứa bé.

Nắng ấm tràn lan cây cỏ

Bỗng con nai con xuất hiện ở cửa rừng sưởi nắng

Bốn gót chân mang theo hương thơm những bông hoa

vàng tím trong rừng

Có đàn bướm lạ tung tăng đọt cây bờ suối

Bay đến gần nai.

Nắng ấm vẫn reo

Dòng nước vẫn đi vào lòng đồng cỏ xanh êm ái

Nhưng con nai con và hai đứa bé đã cùng lạc vào rừng sâu

Tìm theo tiếng hát nhiệm mầu.

Bỗng nhiên có tiếng nổ dồn dập kinh hoàng

Một đàn chim sắt ào ào bay đến

Tóe tung lửa đồng khạc trên đồng xanh, mặt suối

Rào rào xé mây tung gió

Tự nhiên rừng cây bặt tiếng hát ca.

Hoa khép không dâng hương

Suối trong không soi dáng mây trời

Chim chóc lặng im như khi đêm về nằm yên trong tổ kín.

Nhưng rồi cuối cùng đàn chim sắt bay đi

Rừng xanh trở về bình an,

Thanh tịnh.

Rừng cây mim cười

Tiếng hát ca mùa tuôn dậy vẫn như chưa từng bao giờ đứt đoạn Cành lá chuyền nhau tin vui Tiếng thì thầm êm ái
Con nai con đã cùng hai đứa bé tìm ra bông hoa tím nhỏ
(Bông hoa vẫn không ngưng lời hát ca)
Đứa nhỏ ôm lấy đầu nai
Đứa lớn vuốt ve mình nai
Tất cả hát theo bài hát ngàn đời của nhiệm mầu hiện hữu.
Ngoài kia nắng ấm vẫn reo
Avril trong rừng cây nguyên vẹn
Dòng suối đi sâu êm êm vào lòng đất
Và muôn vạn bông hoa vàng tím đã nở, tự bao giờ,
lấm tấm trên cánh đồng cỏ xanh non.

Sở y

Nương tựa vào đâu
Pháp trần hình thành
Trên sắc thanh hương vị xúc
Nét chữ xóa đi trong bản nháp tưởng tượng
Xóa đi hay không cần xóa đi
Nương tựa
Tìm đâu chốn về?
Ưng vô sở trụ.

Nắng

Mùa Xuân rồi mùa Ha Mùa Ha rồi mùa Thu Mùa Thu rồi mùa Đông Đây ta ánh nắng hồng Đây ta ánh nắng hồng Trong trời mây ca hát Lùa trong hương bát ngát Của hoa sáng đơm sương Trên tàu chuối xanh ròn Đồng lúa xanh nhung lụa Trên cánh chim bay múa Ta về đây: bình minh Đây ta ánh nắng hồng Đem cho đời Quang Vinh Lùa xa ngàn vạn dậm Muôn lớp màn vô minh Nắng cho khô lệ đời Nắng sưởi hồn vũ trụ Ráo lê cho môi cười Nắng soi đường lữ thứ Nắng. Ruộng hồ lên hơi, Nung tâm hồn con người Cho bền thêm sắt đá Cho một lòng một dạ Hợp ca với đất trời. Da nông phu sạm lại Vầng trán chảy mồ hôi Từng giọt... Trên đất mới Rơi trong tâm tình người Trong lòng sâu vũ trụ.

Trần gian xưa cẩm tú Thử lửa bao phen rồi! Hào quang cho nhân thế Trên mảnh đất xinh tươi Ta đứng với nhân loại Cùng nhau xây cuộc đời Hào quang ta cho khắp Không hạn những đầy, vơi Đây ta ánh nắng hồng Tơ giăng thành bức lụa Làm nên bức màn trời Để cho ngày tàn tạ. Dừng lại khi hoàng hôn Về trên mảnh hương thôn Ta hẹn người gặp gỡ Tưng bừng khi tinh sương.

Sài Gòn ơi đập tan đi ảo ảnh

Cho tôi xin trên hè phố đêm nay

Một ít gió mưa về

Đập tan giùm ảo ảnh

Ma vương chiều nay vẫn diễn trò dối gạt

Tung rãi giọng tình ca sầu đau từ muôn kiếp trước

Có giọng nam thanh nữ tú nói cười trôi trong phố phường

đèn đêm chói sáng

Căn phòng em sau buổi cơm chiều nay,

ấm cúng trong bản trầm ca lãng mạn

Ôi tắt giùm tôi chiếc máy thu thanh! ô nhục Sài gòn ơi,

đừng nhỏn nhơ vui giữa lòng đau đất nước

Trong đêm đen

Những cuộc hành quân lặng lẽ

Và trong im lặng đêm đen, qua bàn chông, những gót chân bết bê bùn máu, những chiếc cáng thương binh những thân người lìa tay, lủng ngực không kịp chở về bệnh viện

Bệnh viện xa, rất xa

Nơi có ánh đèn đô thành sáng chói

Bát canh bông bí ngọt thơm giữa mâm cơm chiều nay

không còn hương vị trên lưỡi tôi đắng chát

Bên kia sông, bên kia sông

Bóng tối ngập tràn mọi nẻo

Tôi van xin ở đây tiếng ca và ánh đèn hãy tắt

Trong giây phút

Cho tôi được hòa mình trong đại thể thương đau

Xóm nhà lá hôm qua trong cuộc hành quân

Rực trời bốc cháy

Và bụi tre vàng bên sông bốc cháy

Đứng bên bờ thương đau, nhìn giòng sông ngầu đục

em bé mồ côi nặng lời nguyên rủa chiến tranh

Những mũi tên thực tại đã từ lâu xé toang màn bản ngã

Ào ào xâm nhập. Ai cho anh ngồi đây? ngồi đây là có tội

Tiếng ca và ánh đèn làm mọc những chiếc vẩy cá nặng nề

trong tim phổi

Bàn chông

Hầm sụp

Đoàn xe lửa giật mình

Tan hoang khu làng bom dội

Tầm vông nhọn - tiếng trực thăng đè trên ngực lép

Mây xám mùa trăng loạn, đã từ hôm nao xẩy cảnh

trẻ con đầu nát, thiếu phụ thây tan?

Đất sụp dưới chân anh, anh ngồi đó được sao?

ôi tiếng kêu thương! tiếng kêu thương hai mươi năm của vết thương sâu trên thân hình Việt Nam nhức nhối

Chủ nghĩa và nhân danh

Những sợi giây nghiệp báo ai đem về ràng buộc lấy

thân hình dân tộc?

Sài Gòn ơi, ảo ảnh đập tan đi,

Khuya nay gió bên sông mát rợi sương khuya mời anh đứng dậy

Tiếng kêu gọi thiết tha

Những bàn tay các anh

Những bàn tay các em

Trở về dựng lại mảnh vườn xanh xưa đã từ lâu xác xơ tan nát

Bếp lửa tình thương chưa tắt

Bếp lửa tình thương không tắt

Đứng lên

Cho gió mưa gầm thét,

Cho nước sông cuồn cuộn hôm nay,

Trong trời giông bão,

Cuốn ra biển cả

Dấu tích hai mươi năm trường khổ nhục đau thương.

Tổ sâu bé nhỏ

Tôi đến thăm em sáng nay

Quanh mái nhà em, tuyết rơi êm đềm lặng lẽ

Vũ trụ làm bằng bông tơ nõn nà

Em còn ngủ yên, im lìm

Như một con sâu con không cựa mình trong tổ nhỏ

Vũ trụ làm bằng bông tơ nõn nà

Vũ trụ bé nhỏ sáng nay chỉ vừa bằng một tổ sâu ấm áp

Tuyết vẫn phơi phới bay

Con sâu con còn ngủ

Và tôi ngồi làm thơ

Gió ơi, im đi (ngươi bảo ta sẽ làm gì nếu không làm thơ?)

Im đi, đừng lay động tổ sâu êm đềm.

Cho tôi bé lại để có thể đi vào thăm

Giấc mơ kỳ diệu của em

Đây lăng kính mang theo,

Tôi đặt vào điểm sáng hồn em

Cho tỏa chiếu đủ bảy màu rực rõ.

Ai thắp sáng thế giới em?

Cho tôi buông quanh

Những bức màn tình thương

Màu ngọc thạch

Dễ ghét biết bao, đồng tiền trên má nhỏ

Sáng nay, mười hai bà mụ dạy em cười.

Bài hát ngày xưa mẹ dạy,

Tôi hát lại em nghe

"Con nai con đã nằm yên ổn

Trong đôi tay chở che

Của chàng hiệp sĩ

Và ngộ nghĩnh thay,

Con chó sói bỗng nhiên thấy mình bơ vơ "

Em sẽ mút mãi đầu ngón tay cái, và lắng tai nghe,

Bài hát sẽ dài, bởi tôi sẽ hát hoài điệp khúc

Tôi nhấc ống điện thoại bỏ ra một bên Một buổi sáng chủ nhật như sáng hôm nay Không ai có quyền làm náo động Môt tổ sâu an lành bé nhỏ Tôi sẽ làm xong bài thơ khi em thức giấc (Khi con sâu khe khẽ cưa mình) Sẽ có tiếng hát ca bao phủ sáng nay Đệm nhịp cho tuyết bay Chín giờ rưỡi sáng rồi Nhưng tuyết vẫn còn lặng lẽ dịu dàng Dêt hoài cho em Một vũ trụ bông tơ trắng nõn Nụ cười tôi còn giữ mãi Để dành cho đến khi em thức giấc, Hào quang ấm áp của mắt tôi, Khi em choàng thức Sẽ chảy tràn Như nước suối ấm mùa Xuân.

Tình sách

Mưa gió chiều nay lạnh Giã từ, ta đi xa
Tình sách ngàn muôn kiếp
Còn nguyên vẻ đậm đà
Tuyết phủ phương trời mới
Giấc ngủ mộng quê nhà
Võng đưa giòng chữ cũ
Gió thoảng hương chiều xa
Những người bạn bé nhỏ
Trung kiên và thực thà
Nhớ sao mùi giấy mới
Đèn khuya người với ta.

Đề Thiền Duyệt Thất

Gối nhẹ mây đầu núi Nghe gió thoảng hương trà Thiền Duyệt tâm bất động Rừng cây dâng hương hoa Một sáng ta thức dậy Sương lam phủ mái nhà Hồn nhiên cười tiễn biệt Chim chóc vang lời ca Đời đi về muôn lối Quan san mộng hải hà Chút lửa hồng bếp cũ Âm áp bóng chiều sa Đời vô thường vô ngã Người khẩu Phật tâm xà Niềm tin còn gửi gắm Ta vui lòng đi xa Thế sự như đại mộng Quên tuế nguyệt ta đà Tan biến giòng sinh tử: Duy còn Ngươi với Ta.

Ánh Xuân Vàng

Mùa xuân vô ý

Đây một mùa Xuân thầm lặng tới Để một mùa Đông thầm lặng đi Chiều về sắc núi in quan tái Tím ngắt trần gian hoa loạn ly Nhè nhẹ vết thương thuần sắc máu Buồn như hình ảnh của phân kỳ Mùa Xuân vô ý đem hương thắm Về chận đường tôi. Mất lối đi! Đau quá, hồn tôi tràn giá lạnh Bo vo run tọ tiếng cầm ti Lắng nghe trong gió mùa Xuân đến Tràn ngập nhân gian vạn tiếng bi. Chầm chậm sương mai vừa hé dậy Gió đàn tâm sư ướt đôi mi Chao ôi, bến nước thờ ơ quá Một chuyến về, sau một chuyến đi! Đường quê mấy ngả qua sông núi Lặng lẽ cùng tôi nói những gì? Nghe chẳng Xuân ý ngàn phương dậy Đang phổ lòng tôi khúc hận ly?

Rừng Sa La

Gió hiu hắt. Nắng vàng rơi, nhẹ lắm Chiều lung linh trên huyền ảo núi rừng Hoàng hôn về. Ánh sáng vẫn ngập ngừng Chưa muốn tắt trên đồi cao. Chói loi... Đấng Thiện Thệ nhìn mây trời trôi nổi Và mim cười: "Ta hãy ẩn hóa thân Thu đã tàn. Theo với ánh tà dương Ngưng hóa độ ta vẫn còn hóa độ" Rừng thơm ngát. Hoa Sa La rực rõ Rung tơi bời dâng muôn sắc ngàn hương Nước từ bi thấm nhuận vạn nẻo đường Đến cây cỏ cũng đem lòng trìu mến. Thôi ta đi. Cuộc tương phùng hứa hẹn Mùa xuân sau. Nay tạm ẩn hóa thân Pháp thể kia là vô thượng tinh thần Thể chất ấy là nhân duyên giả hợp. "Giới và luật chính là thầy bất diệt Của muôn đời. Trong mạt pháp điều linh Ta sẽ về dưới van thể, muôn hình Để cứu độ cho trần gian nguy khổ. Chúng tỳ khưu! Các ngươi đừng luyến mộ Thân vô thường như bọt nổi mưa sa Giáo pháp kia, suối vi diệu, chan hòa Là phép nhiệm để cứu đời tham trước. Các ngươi nhớ hãy tự mình thắp đuốc Để cùng đi trong đêm tối mịt mù Ánh từ quang là cả một nguồn thơ Hãy chiếu dọi vào cõi đời tăm tối.

Đạo sáng ấy ta đã tìm sôi nổi Trong bao năm khổ hạnh chốn thâm sơn Chúng tỳ khưu nên thận trọng bảo tồn Để hiện tại và tương lai chiếu sáng.
"Kìa thái dương trên đồi cao sắp lặn
Thôi ta đi". Gió nấc như khóc than
Và không gian mất hết cả huy hoàng
Cảm xúc quá, ta gạt thầm giọt lệ.
Đến nay, mấy nghìn năm, bao thế hệ,
Đông lại về với gió núi mưa ngàn
Ai đã về trong trần gian máu lệ
Và hóa thân cứu muôn loại lầm than?

Mùa xuân cũ

Xuân năm ấy, một mùa Xuân đẹp Gió mang về khôn xiết hân hoan Mây lành muôn hướng rộn ràng Mưa rơi là cả ngọc vàng trân châu Xuân năm ấy địa cầu rúng động Nhạc trời ngân, sức sống tưng bừng Bình minh vừa lại sáng trưng Tiếng Tần già hót vọng từng trời cao Xuân năm ấy hoa đào đẹp quá Nở khắp nơi, xa lạ mặc lòng Thuyền tiên nhẹ lướt dòng sông Cánh hoa đào thắm rải cùng nước non Trời đẹp lắm, hương xông ngào ngạt Khắp trời Xuân tiếng hát trong thanh Pháp âm huyền diệu thanh bình Niềm vui Kỳ thọ, Thứu đình muôn xưa Mùa Xuân ấy Đạo vừa chóm nở Hoa Ưu đàm mấy thuở hóa sinh? Đạo mầu chói rạng, anh linh Sầu đau giải tỏa, bất bình tiêu tan Tiếng chuông sóm hòa vang trong gió Lan xa dần khắp ngõ hương thôn Hồng chung vọng bến linh hồn Thiết tha gọi những ai còn mê say Trong nắng sớm ngàn cây rủ ri Niềm hân hoan, thanh khí nhẹ nhàng Pháp tòa cao, tiếng ngọc vàng Êm như tiếng suối nhẹ tràn cỏ lau Xuân năm ấy muôn mầu tươi sáng Bước chân Người tỏa rạng uy nghi Ca tỳ la, bóng từ bi Bao trùm sông núi, đường đi ngạt ngào

Thường thấp thoáng trong hào quang ấy Những bóng vàng qua lại thướt tha Lâng lâng nguồn giải thoát ca Bồ đề cây lá xum hòa tốt tươi Xuân năm ấy nhìn trời xa thẳm Đức Từ Bi gieo lắm nhân lành Mùa Xuân đạo lý thanh bình Mùa Xuân lợi lạc hữu tình, chúng sanh Nhưng một độ, xây thành Tượng pháp Mùa Xuân qua, từng tháp dựng lên Hóa thân đã ẩn xa miền Ngày ngày có kẻ đón thuyền chạy xuôi... Rồi khuất hẳn: đây đời mạt pháp Chúng sinh linh dày đạp lên nhau Đau thương khắp cả năm châu Tang thương dần chảy nhuộm mầu máu pha Mùa Đông đến, chan hòa lệ nóng Tiếng sinh linh đồng vọng ngàn xa Lắm khi mưa lạnh trăng tà Bao hồn tử sĩ khóc òa chân mây... Hôm nay buồn quá không khuây Nhớ mùa Xuân thắm đượm đầy nét thơ.

Đường quê

Đường quê đi mãi về vô tận Thầm kín trong tôi gợi quốc hồn: Hương lúa mùa thu, theo gió quyện Mang về sầu muộn khóc cô thôn. Gió mưa gội rửa lòng hoa gạo Trinh bạch hồn nhiên, giọt lệ buồn. Rơi rơi theo gió, buồn cô quạnh Hoa rung. Âm thầm, hoa cô đơn... Đâu xa tiếng gọi trời xa vắng Một chuyển đò qua ngập lá vàng Dân quê đâu khúc thanh bình cũ Uất ức ngàn câu gợi khốc tàn; Nhà lá phất phơ xiêu cột đổ Một mùa trăng loạn, mấy cô đơn? Rưng rưng nếp gió mang trời lạnh Khói lửa nghìn thu khóc bạo tàn Phất phơ lau sậy đồng hoang vắng Kiếp số thơ ngây, phận tủi hòn Ai thấy đời tươi trên lá thắm Vườn cau xanh ngắt mộng quê hương? Hõi ơi! bao kẻ còn luân lac Chưa trở về nghe tiếng gọi đàn: Say trong ảo mộng phù hoa mãi Nức nở phiếm đời rơi tiếng than! Đường quê đi mãi trong vô tận Thầm kín trong tôi gợi quốc hồn Mùa lúa năm nay đầy hứa hẹn Nước xanh nhuần thấm hạt muôn phương Rau khoai xanh tốt trên nương cũ Cò bắp phất phơ tận cuối làng Cô gái đồng quê về lối xóm Tươi cười gánh cả một hoàng hôn

Tình yêu non nước về trên lá Nhân loại mừng vui rộn nẻo đường Hoa lòng trời đất vô cùng nhỉ Mỗi một mùa Xuân lại nhả hương!

Thơ Học Trò

Dậy đi chú tiểu

Tiếng gì giục giã đêm sương Trăng khuya tỉnh giấc trong vườn lạnh tanh Mịt mò sương bạc vây quanh Tiếng chim gióng một trên cành cây cao Trời khuya vắng bóng ngàn sao Sông ngân hà lạc phương nào biết không? Lặng nghe, tiếng dế não nùng Mọi loài say cả giấc nồng thê lương... Dậy đi chú tiểu, dộng chuông, Cho hồn vơi bót nỗi buồn mênh mông Cho mau lên! rạng trời đông Cho ngân dìu dặt ở lòng muôn sao Dậy đi thôi, hõi trời cao Trăng mây lắng lặng phương nào lắng nghe Tiếng chuông thức tỉnh nguồn mê Gọi hồn tử sĩ nặng thề trong sương Trời hôm nay nhạt sắc hương Còn chờ ở chú mở đường bình minh Dậy đi thôi, tiếng chuông linh Chú khua lên, với giọng kinh ngạt ngào Khua lên cho lá lao xao Và trăng khuya nhạt bớt màu u vương Dậy thôi, chú tiểu, động chuông Cho hồn vơi bớt nỗi buồn mênh mông.

Con đường thoát khổ

Này bạn hỗi, hãy cùng tôi đi viếng Những cảnh đời u uất dưới trần gian Những đau thương rền rĩ cháy tâm can Trên mặt đất thương tâm còn diễn tả Ôi cảnh tượng buồn rầu thê thảm quá: Đây muôn binh nơi chiến địa giao hùng Thây chất đầy bên vũng máu tựa sông Bao sinh mệnh lấp vùi trong gió cát Lòng hung bạo, ôi, gây bao tai ác Trên cõi đời. Nhục nhã tới vô biên! Mà con người đâu có dịp sống yên Ai biết được ngày mai còn sống nữa? Hay cái chết sẽ hiện ra trước cửa? Quỷ vô thường, ôi biết tránh vào đâu? Đây những cảnh đón đau trong tật bệnh Bao nhiêu người lo lắng chạy ngược xuôi Lo cho người trên giường bệnh chẳng lui Cơn tật bệnh dày vò trong xác thịt Và rên siết trên chiếc giường thảm thiết Oi đời buồn! thú vị có gì đâu Mà luôn luôn ta chỉ thấy khổ đau? Đây tức tối vì thân già bệnh hoạn Chân bước đi, còm cõi gậy đi theo Run rẩy đầu, lưng còm cọm cong queo Sống tật bệnh và sống trong hiếu tĩnh Vì sức vóc tuổi xuân còn đâu tính? Đây cảnh nghèo dày xéo nát tâm hồn Cảnh gia đình khốn khổ sống lầm than Sống chật vật, sống nghèo nàn, đói rách Sống xâu xé, sống tham lam, cướp bóc Dạ tham tàn, điện đảo, sống ngu si Chẳng biết tu biết sửa lại thân chi

Để lăn lộn mãi trong đường ngũ trọc!

Đau thương quá! cảnh trần gian thảm khốc Muôn sinh linh chìm đắm cảnh thê lương Bao sinh linh còn khắc khoải trong trường Đau khổ đó. Làm sao ta tìm được Bờ giải thoát để vượt xa triền phược Hằng níu ta, ràng buộc lấy tâm ta? Anh em ơi, bờ giải thoát không xa Hãy tỉnh dậy, lìa giấc mơ quái ác Hãy bước tới, nên biết rằng cảnh vật Ở quanh ta là hư ảo. Thế mà Đã từ lâu, ta tự buộc lấy ta Nên bị kẹt trong buồn đau tủi hận. (mười hai tuổi)

Tiếng còi xe lửa

Tiếng còi thét trong đêm dài mò mịt Như xé tan thanh khí của bầu trời Tiếng còi vang hận trường ly biệt Non nước ngàn xa bóng nhạn trôi Ai đem chia sẻ cõi lòng tôi Một nửa theo dòng nhẹ trôi trôi Một nửa tan đi dòng hương nhạt Trong bầu không khí nặng u hoài? Tiếng còi gấp rút như tha thiết Vang giục người đi: "Muộn, muộn rồi! Đây bến mê mờ và lầm lạc Ta chở về nơi chốn sáng tươi" Đây bến mê mờ và lầm lạc Ngàn năm còn vướng nợ dòng đời Còn vướng nợ trần đeo thêm nặng, Hướng về giải thoát, bạn đường ơi!

Thuyền về bến cũ

Chiều nay trên bến sông

Một con thuyền nan ghé Gió mênh mông ru không gian lặng lẽ Nước mênh mông hòa tiếng vỗ trong thanh... Bến cũ Thuyền xưa Hương ý cũ Buồm xuôi thuận gió một trời thơ Tháng năm qua, bến lặng lẽ mong chờ Vui sóng gió thuyền đi trong quên lãng Nhìn phương xa: cả cuộc đời tươi sáng Ước mơ đâu? Ta chỉ thấy phong sương Thuyền ta đi trong giông tố, lạc đường Đón trăng gió, đón ảo hình ảo tượng Sóng gió nổi cho thuyền thêm vất vưởng Địa bàn đâu? Ta nhắm hướng trăng sao Nhưng sao băng và biển dậy ba đào Mây phủ kín, màn vô minh kế tiếp Mà thôi! mặc giông tố, mặc mưa gào, gió rít Thuyền băng đi, không kể hướng Đông Tây Trong biển đời tiếng gầm thét cuồng say Cả một trời buồn thương và sầu khổ Vừa thế gian vừa niết bàn hiển lộ Trong âm thanh trong màu sắc trong hoa hương Biển đời là trăm vị thắm như đường Và cũng chứa nhiều chua cay đẳng chát Là tất cả những hoa hương ngào ngạt Lẫn trong hơi gió thoảng khí tanh hôi Nhìn xem kia: trăng tạnh, gió ngưng rồi Cảnh sắc ấy huy hoàng và kiều diễm Nhưng trong bóng mây xa còn ẩn hiện Cả màu tang và sắc tím phôi pha

Thấy không? nghe không? khúc ca ngọi gần xa Của tâm linh qua nhịp hồn nghệ sĩ Hãy lắng nghe tiếng kêu thương rền rĩ Dậy trời cao những sóng gió bất công Trở về đi! chiếc thuyền cũ lạc dòng Đời là khổ, biển đời đầy đau khổ Tìm chỉ nam, quay về đây, sinh lộ Trở về đi, nương bóng mát sông xưa Trở về đi, ta nằm nghỉ bến Mơ Ôn lại quãng thời gian đùa mây nước Chiều nay, trên bến sông, Một con thuyền nan ghé Gió mênh mang ru không gian lặng lẽ Nước mênh mang hòa tiếng vỗ trong thanh Chiếc thuyền xưa về bến cũ thanh bình Ngủ dưới gốc đa già muôn vạn tuổi Nằm im đấy, ngoài kia là sôi nổi Cảnh trầm luân, thôi nghĩ đến mà chi? Nhưng mà không, ta thấy ta phải đi Gặp sóng gió ba đào đầy lạc thú Ô sống lại êm đềm nơi bến cũ Buồn, ta buồn trông biển rộng sóng mênh mang Ngay đêm nay ta lại muốn lên đàng Chiếc thuyền cũ, buồm xưa, không ngợp sóng Vui chi về cùng bến sông trong lặng Thôi ta đi đối phó ngọn cuồng phong Thuyền ta đi muôn dặm nước bềnh bồng Mặc, ta muốn trôi hoài trong sóng gió Để rèn luyện tâm hồn trong đau khổ Để nếm mùi mặn lạt nước muôn sông Để rồi đây nhen nhúm ngọn lửa hồng Sưởi ấm cả mọi lòng trong vạn hải Gió bốn phương, chiếc buồm run, tê tái Buồm vẫn căng, vẫn sải gió say sưa Còn gì hơn gương đẹp đẽ ngày xưa

Bao đại sĩ lăn mình trong cứu khổ Đây ánh hải đăng, huy hoàng, sáng tỏ Ta không lầm: ánh sáng của uy linh Ta hò lên, vang khúc hát thanh bình "Oi ai ơi, về đi, đừng chậm bước Buồm căng lên, hướng về phương mây nước Về đi thôi, về với bến đò xưa!" Thuyền ta đi, đi mãi trong say sưa Dồn dập lướt trên vạn trùng sóng cả Thuyền không nghiêng, ta nhờ bao phép lạ Một hướng về, tin tưởng, sẽ thành công Thuyền ta đi, ngang dọc khắp muôn dòng Mặc cho ai trở về nơi bến cũ Ngủ im lìm dưới trăng mơ đoàn tụ Bò Giác đây, thuyền hẹn bến sông xưa Từ ra đi không khắc khoải mong chờ Ta sẽ ghé một chiều trên bến vắng Đâu bến cũ? Là bến lòng vô tận Ngút không gian, dồn dập sóng thời gian Và đau thương là nhân của huy hoàng Để ánh sáng của bình minh rạng chiếu Đâu cũng sẽ có trăng vàng huyền diệu Đẹp lung linh nước lồng ánh trăng tươi Gió trần gian quạt tắt lửa luân hồi Mưa thế tục gội từ tâm thấm nhuận Bếp chiều lạnh, một ông già cẩn thận Liếp phên thưa che gió tạt trên mui Mái chèo kia theo hướng nước mây trôi Từ hiện tượng, thuyền quay về bản thể. Và chiều nay, trên bến sông, Có con thuyền nan ghé Gió mênh mang ru không gian lặng lẽ Mơ trăng sao và trời nước mông mênh Hãy hò lên, vang khúc hát thanh bình: "Oi ai ơi, về đi, đừng chậm bước

Buồm căng lên, hướng về phương mây nước Về đi thôi! về với bến đò xưa!"						

Tiếng địch chiều thu

(Một cảnh vườn đẹp đẽ xanh rờn có suối reo chim hót. Một vườn Thượng uyển nào đây, đủ cả muôn hoa muôn sắc. Thanh thanh gió nhẹ, một buổi chiều)

Lòi suối reo:

Buồn bã quá, ta reo theo tiếng gió Niềm thương đau mang lại tự ngàn xưa Lâu quá rồi người xưa không trở lại Để soi hình sáng rõ giữa lòng ta! Này im đi, hõi tiếng địch chiều thu Đừng réo rắt nối thêm lời sầu thảm Trôi đi thôi hõi ngàn mây ảm đạm Vấn vương chi những ngọn núi xa mờ! Hòa theo ta đi, tiếng dế chiều hôm, Ta là suối không bao giờ dùng nghỉ Sao cho quên những ngày xanh minh mị Những chiều xưa vang tiếng nhạc ru hồn Còn đâu đây những ngày tươi đẹp nọ, Mà sinh ca vang đón ánh bình minh? Đâu những nàng cung nữ nhẹ nghiêng mình Soi yểu điệu trên dòng ta sáng tỏ? Ôi còn đâu bóng người xưa luyến mộ Nẻo đường xanh còn in dấu chân ai Vào những chiều thấp thoáng bóng song hài? Thái tử ơi, ngài thấy không: cây cỏ, Và suối, chim đều mong ngày hội ngộ Buồn chia ly khiến muôn vật sầu tư Reo ta reo nguồn ly hận ngàn thu...

Tiếng địch (*réo rắt, nhưng đôi khi mơ hồ*): Reo ta reo nguồn ly hận ngàn thu... Người xưa ơi có nghe trong sương lạnh Có nghe không tiếng địch thoáng buồn thương Thấy không ai ngàn mây sầu ủ rũ Ngừng không bay, lắng tiếng gọi lên đường? Thổi lời thơ tận muôn phương xa lạ Nhẹ nhàng đưa âm điệu lướt không gian Gió chiều thu ướp lòng người tơi tả, Và vi vu theo điệp khúc trường giang... Ca lên chim! như những chiều xuân cũ Cho tan đi những buồn lạnh vấn vương Ta ước mong một ngày mai đoàn tụ Cho chân mây cùng mặt nước lên hường! Nở đi hoa! như những bình minh thắm! Khoe tươi đi, cành hồng ướt sương thu Chồi huệ trắng, nở đi, đừng ủ rũ, Muốn để dành hương ấy đến ngày mô? Ngày xa xôi...hoa oi! xa xôi lắm Hoa chò mong, giờ đây chưa muốn nở Nhưng hoa ơi! ngươi sẽ héo vàng khô Và một hôm lạnh lẽo khói sương mờ! Thái tử ơi, giờ đây trong sương lạnh Ngài nghe không tiếng địch thoáng buồn thương? Thấy không ai, ngàn mây sầu ủ rũ Ngừng không bay, lắng tiếng gọi lên đường?

(Tiếng địch véo von, nhỏ dần rồi im bặt. Da Du ra, mắt nhìn về phương xa. La Hầu La đi sau, cầm chéo áo mẹ)

Tiếng chim ca:

Nàng đã ra viếng chúng ta, ngàn cây hỗi! Lại đây nàng, ngồi trên phiến đá hoa! Ríu rít chim, ca ngợi nắng chan hòa Ta hát lên cho nàng vơi sầu khổ! Cảm động quá, đôi mắt nàng đẫm lệ, Thật não nùng! nhìn chi phía xa xa? Năm tháng sầu sao cứ mãi không qua Buồn trĩu nặng cho đến hồn cây cỏ! Chiếc áo nhung xưa! nay nàng đã bỏ! Mộng ngày xanh! còn đâu nữa nàng ơi! Lệ ngọc tuôn từ đôi mắt sáng ngời, Bi cảm lắm, xin nàng vui đôi chút!

Tiếng suối (tha thiết):

Ra thăm luôn, nàng ơi! vườn năm cũ, Xem hoa đi, như những buổi chiều xưa Này nàng trông, muôn cây đang ủ rũ Chờ ở ai, chỉ một chút hương thừa!
Lại đây ngồi nhìn mây,
Và hát lên như những ngày xưa nữa.
Reo ta reo cho nhẹ bớt ưu phiền
Reo cho quên niềm thổn thức liên miên
Reo cho quên những tiếng lòng mong nhớ.
Nàng ơi,
Ai năm xưa cũng mỗi chiều tương tự,
Cùng nàng đi, đã dạo khắp vườn hoa?
Ai năm xưa với tâm hồn rộng mở
Cho muôn loài một cảm mến bao la?

Tiếng chim:

Ca ta ca! Vui lên đi! tung muôn ngàn sóng nhạc Ca ta ca! Vui lên đi! Để ta ca!

Da Du (rất thong thả):

Nước non ơi! chiều đến, tiếng ngân nga Thời tươi đẹp vang từ trong ký ức Ta mong quên những ngày thu ray rứt Nỗi niềm ta, hoa có rõ không hoa?

Trôi ta trôi! Reo ta reo! dòng suối bạc

Cuốn phăng đi đá sỏi của lòng ta!

(ngồi xuống trên phiến đá)

Ngồi xuống đây con hõi La Hầu La! Mẹ muốn nhớ lại thời xưa hương ngát Con có biết bây giờ đây luân lạc Về phương nao, bóng Hạnh Phúc xa vời?

Biết không con, ở tận một phương trời

Nào xa thắm, cha con đà biệt tích

Ước mong Người, một ước mong tuyệt đích:

"Cứu quần sanh tìm đạo lý xinh tươi "

Mà ngày hẹn huy hoàng bao giờ mới đến, con ơi?

Con có nhớ những ngày buồn trong cung lạnh

Một hôm kia hỏi mẹ: "Cha con đâu? "

Đau lòng chưa, con hõi! suốt canh thâu

Mẹ đã khóc, một mình riêng thổn thức.

Con ơi, những lúc mà lòng mẹ vui vui

Là những lúc nhìn con nô đùa cùng bao nhiêu vương tử

Nhưng rồi vẫn đăm chiêu niềm tư lự

Chẳng bao giờ phiền muộn được vơi nguôi.

Biết không con, một chiều xuân năm cũ

Một đêm trăng, cha con bỏ vương cung

Ra đi...chàng ra đi không hẹn ngày trở lại

Để niềm THƯƠNG lan rộng đến muôn lòng!

Rồi một sáng tinh sương, Xa Nặc về, nét mặt u sầu vô vọng,

Tin biệt ly như tiếng sét ngang đầu

Cả hoàng cung chìm lắng trong khổ đau

Một vương quốc đang gục đầu thương nhó.

Còn ai nữa để cảm thông lao khổ?

Thái tử ơi, Ngài có hiểu cho không?

Bao người sầu, chung một nỗi nhớ nhung

Ngài đi đâu, để đây niềm hiu quạnh?

(Tiếng địch lại nổi lên, văng vẳng trong gió lạc)

Người xưa ơi, có nghe trong sương lạnh

Có nghe không tiếng địch thoáng buồn thương?

Thấy không ai, ngàn mây sầu ủ rũ

Ngừng không bay, lắng tiếng gọi lên đường?

Thổi lời thơ tận muôn phương xa lạ

Nhẹ nhàng đưa...âm điệu lướt không gian,

Gió chiều thu ướp lòng người tơi tả,

Và vi vu theo điệp khúc trường giang...

Lời gió reo:

Thôi đi thôi, đừng kể lể bi quan,
Nhọc quá rồi! đừng ôm lòng sầu não!
Để ta đi, tìm ra nguồn chân đạo,
Đem về đây cho tất cả cuộc đời! Da Du (vẫn chậm rãi):

Phụ vương sầu, di mẫu khóc không thôi, Hy vọng hết, muôn dân buồn áo não... Rồi từ đấy vắng tin người hiểm mạo, Bỏ xa hoa và tôn quý cao sang, Để ra đi, tìm lấy ánh hào quang, Nguồn đạo lý soi đường cho nhân thế. Quên sao được chàng ơi, khi tiếng lòng kể lể, Một đêm trăng, ngài bảo: Chó sầu thương... Nếu một mai, vì chí nguyện, ta lên đường, Em sẽ đặt tình yêu vào muôn loại! Tình thương hẹp gây lo âu, sợ hãi, Chóng tàn phai theo gió lạnh thời gian Em hãy nuôi một tình thương rộng lớn chẳng phai tàn Để san sẻ cho muôn loài muôn vật. Rồi sẽ thấy lòng tràn đầy một nguồn vui chân thật. Thái tử ơi, còn văng vắng bên tai, Lời ngọc vàng đã rung động hồn ai Thiếp cảm thấy cả nguồn sinh lực ấy... Ngài biết không? nhạc lòng không rung dậy Ngọc vàng xưa, thiếp đã bỏ từ lâu, Sống làm sao trong muôn sắc muôn mầu Khi nghĩ đến nơi hang sâu núi thẳm? Ôi hình ảnh khuất xa ngàn vạn dặm Đây cuộc đời: ly biệt là thương đau... Tìm đâu đây nguồn an ủi nhiệm mầu Để xóa bỏ những bóng hình sợ hãi... Hiểu không con? La Hầu La thơ dại? Như ngày xưa mẹ bảo: "Cha đi xa...

Đi xa lắm con ơi non nước vẫn bao la"

(Nàng lấy khăn lau mắt và vuốt tóc con khi La Hâu La thấy mẹ khóc cũng khóc theo)

La Hầu La:

Vào cung đi mẹ...Thôi! con buồn quá, Đi chơi, sao mẹ khóc mãi thế kia? Mẹ bảo ra thăm vườn hoa cũ Để đem con đi dạo khắp cơ mà? Cha con đi, cha con sẽ về đây, mẹ ạ Con ít buồn, sao mẹ lại buồn nhiều? Đứng lên đi, vui lên đi, mẹ nhé! Hái hoa cho con, xâu kết lại vòng hoa Khóc nhiều thế, con buồn, mẹ ạ.

Da Du (cười buồn):

Ù, vui đi, mẹ không khóc nữa đâu, Sương xuống rồi, ánh nắng tắt đã lâu, Chim về tổ, con ơi! ta về tổ! Nín đi con, kìa vừng trăng mới lộ, Ở non cao, mờ tỏa ánh dịu vàng.

Tiếng gió:

Và xa kia chắc Thái tử mơ màng Nhìn trăng sáng với cánh rừng u tịch Lâu lắm rồi, người xưa đà biệt tích, Thành công chăng, hay thất bại? Ngài ơi?

Tiếng địch:

Thổi lời thơ tận muôn phương xa lạ Nhẹ nhàng đưa âm điệu lướt không gian Gió chiều thu ướp lòng người tơi tả Và vi vu theo điệp khúc trường gian... (Lòi thơ vừa dứt thì di mẫu Kiều Đàm vừa ra đến sau lưng Da Du. Bà nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng. Quay lại thấy bà, nàng cúi đầu)

Bà Kiều Đàm:

Đêm xuống rồi, sương sa nhiều, lạnh lắm Đi vào con! than thở những chi chi Hễ thấy con, là thấy cả sầu bi Ta thấy vắng, đi tìm con từ nãy.

Da Du:

Kính lạy Mẹ, nhọc lòng người biết mấy Ra tìm con tận mãi cuối vườn trăng...

La Hau La (mách):

Dạ thưa bà mẹ cháu khóc vừa xong! Da Du (vuốt tóc con mắng yêu): Này đừng láo, La Hầu La con nhé!

La Hầu La (nhìn mẹ bằng cặp mắt ngây thơ):
Thế không khóc mới rồi sao, hử mẹ?
(nhìn bà phân trần)
Mới lau xong nước mắt thì bà ra,
Bà ơi, sao mẹ cháu khóc luôn, mà...
(rưng rưng nước mắt)

Bà Kiều Đàm (*cầm tay cháu kéo lại*):
Thật ư cháu? Lại gần đây bà bảo!
Cháu của bà chắc không hề nói láo,
Nhưng mà này, cả cháu cũng khóc theo
Có phải không?

La Hầu La (gật):
Thưa bà phải! khóc nhiều...
Bà Kiều Đàm (xoa đầu cháu):
Thì thôi chứ! Bây giờ xem trăng sáng
Cháu vui đi, kìa vầng trăng xán lạn!
(nhìn nàng với cặp mắt đầy thương hại và yêu mến)

Này con ơi, ai không khỏi sầu thương, Nhưng...thời gian đâu đến lúc cùng đường, Con khổ thế, để lòng ta thêm khổ!...

Da Du (sụt sùi):

Xá tội con, muôn ngàn ơn đức độ! Đã vô tình làm mẹ phải buồn lòng Nhưng mẹ ơi, sao tháng ngày trôi mãi Chỉ đem về nguồn cảm khái mênh mông! (im lặng)

Kính lạy mẹ, bây giờ người lạc lõng Phương trời nào, ở nơi chốn xa xôi...

Bà Kiều Đàm (cũng khóc):
Tất Đạt Đa, con đã đến đâu rồi...
Tìm chánh đạo hay tìm nơi cực khổ?
Con ra đi mà bao người luyến mộ,
Bao tâm hồn theo rõi bước chân con
Mắt phụ vương lệ xóa đã hao mòn,
Ngài đã khóc nhiều đêm vì nhớ tiếc,
Mà phải chăng đã là ngày vĩnh biệt,
Có nên mong ngày hội ngộ, con ơi?

Da Du (khóc òa):

Có nên mong ngày hội ngộ, ngài ơi?

Tiếng địch:

Người xưa ơi, có nghe trong sương lạnh,
Có nghe không tiếng địch thoáng buồn thương
Thấy không ai, ngàn mây sầu ủ rũ,
Ngừng không bay, lắng tiếng gọi lên đường?
Thổi lời thơ tận muôn phương xa lạ,
Nhẹ nhàng đưa âm điệu lướt không gian
Gió chiều thu ướp lòng người tơi tả,
Và vi vu theo điệp khúc trường giang...

Da Du (tiếp):

Có những đêm trăng sáng tỏ mơ màng Con nhìn thấy bóng Ngài bên khóm lá Và mừng quá, kêu lên trong hơi thở Nhưng hõi ơi, chỉ là bóng sương trăng... Có nhiều khi trong ánh nến sáng trưng Con cảm thấy một cái gì tan vỡ, Như bóng tối chứa đầy niềm lo sợ...

Tiếng dế (vẳng lên):

Rên lên đi, ta khóc giúp cho người, Ánh trăng kia là nước mắt không vơi, Tiếng địch ấy là nỗi lòng thổn thức. Ta đang khóc cả trần gian u uất, Muôn ngàn thu còn mãi vết tang thương Lệ chưa vơi, đau khổ vẫn đương còn Đẫm ướt mãi bức tranh đời hoen ố.

Gió reo:

Ta làn gió lướt ánh hằng sáng tỏ
Chở đau thương nhân loại đến ngàn nơi
Để đi tìm một chốn tạm nghỉ ngơi
Nhưng thất vọng, chưa bao giờ tìm thấy!
Ta đã ấp bao cõi lòng run rẩy
Đã từng mang bao u uất vấn vương
Ôi nhân sinh! Ôi thế cuộc vô thường!
Nhân loại mãi đắm chìm trong biển lệ!
Ta ao ước vì ngàn muôn thế hệ
Tìm cho ra ánh đạo sáng nhiệm mầu
Mong một ngày nhân loại hết thương đau
Xây cuộc sống trên thanh bình hạnh phúc
Ta không muốn khổ đau làm ngã gục
Trên cuộc đời cả nhân loại mến thương.

Bà Kiều Đàm:

Người ra đi, theo tiếng gọi lên đường, Với chí nguyện cao siêu và rộng lớn, Phải cố gắng cắt những dây tình cảm Những buộc ràng, để có thể bay cao Người ra đi mà vẫn nát tâm bào, Con phải thấy là hy sinh cao cả...

Da Du (lau nước mắt):
Con biết thế từ lâu rồi mẹ ạ,
Cố quên đi để tâm trí thảnh thơi,
Nhưng hõi ơi, gan ruột vẫn tơi bời,

Không ngăn nổi tiếng lòng đang thổn thức.

Tiếng gió:

Vui lên đi! Hãy đem nguồn sinh lực Tưới lên cho vạn vật hết u sầu. Ta nghiêng mình trước mọi nỗi khổ đau Và thông cảm mối sầu thương vạn kỷ.

Da Du:

Con xin hứa dứt muôn dòng sầu luy Để một lòng tin tưởng ở ngày mai

(ôm con vào lòng)

Thái tử đi vì nặng cứu muôn loài, Ý chí ấy là vô biên lực lượng. Trần thế kia còn bao nhiêu vất vưởng Đang đợi ngài một ánh sáng thoát ly Nguyện từ nay xin bỏ hết sầu bi, Phương xa lạ, ngài an tâm tìm đạo!

Tiếng gió:

Phải mạnh mẽ vượt qua cơn vũ bão Của tiếng lòng, hỗi bao kẻ sầu bi! Ôi cao siêu mầu nhiệm chí nam nhi Thân gió bụi nguyền xông pha sương tuyết Thân gió bụi nguyền quên bao thương tiếc, Cả tình yêu, cả tôn quí ngai vàng! (Một thị nữ đã quỳ xuống bên gối)

Thị nữ:

Trời khuya rồi, gió lạnh thổi sương ngàn, Xin lệnh mẫu và nương nương vào nghỉ.

Da Du (nhìn dì):

Thưa Mẹ, khuya rồi, xin Người vào nghỉ.

Bà Kiều Đàm (nhìn con):

Ù, khuya rồi, con đem La Hầu La vào nghỉ Kẻo sương trăng lạnh lẽo lắm, không nên. (Ba người đi trước, thị nữ theo sau. Tiếng gió vi vu)

Tiếng gió:

Trăng khuya ơi, trần giới vẫn liên miên, Ngàn cây sáng, ánh trăng đùa nhấp nháy Nhè nhẹ thoảng trong hồn người, sống dậy Một niềm vui êm đẹp đượm ước nguyền.

(Bốn câu vừa dứt thì bốn người đã khuất sau bóng cây... Tiếng địch văng vẳng trên không trung)

Tiếng địch:

Thổi lời thơ tận muôn phương xa lạ,
Nhịp nhàng đưa âm điệu lướt không gian,
Ánh trăng thu reo mừng trong kẽ lá
Và vi vu theo điệp khúc trường giang...
Mau lên đi, chậm rãi, ánh trăng tan!
Dồn dập sóng, tiếng cõi lòng thúc dục
Mau lên đi, với trọn niềm thao thức
Người, người ơi! Vũ trụ đang mê man...

(Tiếng địch nhỏ dần, xa dần, rồi cuối cùng im bặt, trong khi ánh trăng dịu dàng đan qua kẻ lá những sợi tơ trăng lấp la lấp lánh)

Tích Môn Bản Môn

Di chơi

Đi chơi chốn bản môn Nên đi bằng hai chân Không nên đi bằng đầu Đi bằng đầu sẽ lạc.

Đi chơi chốn bản môn Tay ta nắm tay Người Ngàn xưa và ngàn sau Trở về chung một lối.

Ngồi chơi

Ngồi chơi chốn tích môn Dựa mình trên ghế đá Con bướm ấy còn kia Đóa hồng này không lạ.

Ngồi chơi chốn tích môn Ta gọi ta về đủ Mở cửa bản môn rồi Nhìn nhau cười thích thú.

Ngồi chơi chốn tích môn Nếu bạn nghe sốt ruột Hãy nhìn bản môn cười Ba đời cùng thông suốt.

Nhổ cỏ

Nhổ cỏ nơi tích môn Nhớ đến Lý Huệ Tông Ta nhổ cỏ dùm vua Hiến tặng đời sự sống.

Nhổ cỏ nơi tích môn Nhớ đến Trần Thái Tông Nhổ cỏ giùm Chiêu Hoàng Cho sông dài biển rộng.

Nhổ cỏ chốn bản môn Ta nhớ chú điệu xưa Bụt che chở ngàn đời Cho muôn ngàn cậu bé.

Nhổ cỏ nơi tích môn Nhớ nhìn bản môn cười Bản môn không che mặt Tích môn liền thảnh thơi.

Quét lá

Quét lá nơi bản môn Lá nào cũng thị hiện Chơi đi trốn đi tìm Chẳng đi mà chẳng đến.

Quét lá chốn bản môn Ta cùng người thị hiện Đi về phía mặt trời Hẹn nhau cùng lên tiếng.

Rửa bát

Rửa bát trong tích môn Ta rửa bát ngàn đời Bát dơ rồi bát sạch Đều trên đường rong chơi.

Rửa bát trong tích môn Ta nhìn ta mim cười Ta làm chi đó vậy Kìa nụ hồng đang tươi.

Chồng bát có chất cao Lên tới tận cung Hằng Cũng không cần hối hả Ta mỉm cười thong dong.

Rửa bát nơi tích môn Chồng lên ba vạn cái Nhìn qua cửa bản môn Bát rửa hoài không ngại.

Nói pháp

Nói pháp trong bản môn Lá thu rụng đầy trời Trăng thu đầy lối cũ Pháp không đầy không vơi.

Nói pháp trong bản môn Ta nhìn ngươi mỉm cười Ngươi chính là ta đó Nghe cũng là nói rồi.

Ăn cơm

Ăn cơm nơi tích môn Nuôi sống cả tổ tiên Mở đường cho con cháu Cùng tìm hướng đi lên.

Ăn cơm nơi tích môn Nhai đều như nhịp thở Nhiệm mầu ta nuôi nhau Từ bi nguyền cứu độ.

Giận nhau

Giận nhau trong tích môn Thở nhìn bản môn cười Trò ghét thương đắp đổi Sông nước cứ đầy vơi.

Giận nhau trong tích môn Nhắm mắt nhìn mai sau Trong ba trăm năm nữa Em đâu và ta đâu?

Nằm chơi

Nằm chơi trong bản môn Gối đầu trên núi tuyết Hai tay ôm mây hồng Thành núi đồi trùng điệp.

Đổ rác

Đổ rác chốn bản môn Nhìn cái nhìn bất nhị Gửi gắm về tương lai Bông hoa đầu thế kỷ.

Cô đơn

Cô đơn trong tích môn Hãy ôm niềm hòn tủi Ru nhẹ lời ca dao Tuyết hoa rơi đây núi.

Đốt lò

Đốt lò trong bản môn Gửi mây về mùa Hạ Cất mặt trời để dành Cho những ngày Đông giá.

Mặc áo

Mặc áo trong tích môn Trang nghiêm y chánh báo Tịnh độ trong tầm tay Nước non cùng sáng tạo.

Ngồi thiền

Ngồi thiền trong tích môn Nơi nào không thành đạo? Sinh tử trải bao lần Phút giây này độc đáo.

Ngồi thiền trong bản môn Giây nào cũng thành đạo Cội nào cũng bồ đề Tòa nào cũng Đa Bảo.

Đi tiểu

Đi tiểu trong bản môn Đổi trao nào kỳ diệu Ta và ngươi không hai Không dư mà không thiếu.

Tưới cây

Tưới cây trong bản môn Tham dự vào sự sống Mây tuyết cùng một dòng Núi cao về biển rộng.

Khâu áo

Khâu áo chốn tích môn Cho đời lành lặn lại Mũi kim sợi chỉ này Là công phu gặt hái.